

**Viaya, acansTUL, FaRaciisui
SI HOI MIHUNI**

ale Sfântului Preacuviosului și de
Dumnezeu Purtătorului
Părintelui nostru

CRIGORie DCCaPOLITUL,
apărătorul drepte credințe
și făcătorul de minuni

Tipărită cu binecuvântarea
înaltpreasfințitului Părinte Gherasim
Arhiepiscopul Râmnicului

Ediția a III-a, revăzută și adăugită

SFANTA MONASTIRG BISTRIȚA -Vatcea

**Troparul Sfântului Grigorie
Decapolitul
Glasul al 3-lea:**

Chip te-ai făcut înfrânăm și prin dumnezeiescul (Duh pre toți i-ai luminat; alergarea drepte credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai muștrătat cugetele celor rău credincioși, (Părinte Cuvioase frigorie, roagă-te lui (Kristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

**Condacul Sfântului
Glasul al 3-lea:**

Soare luminos pre tine (Biserica te cunoaște, cu podoabele faptelor bune și cu razele tămăduirilor pre toți luminezi, a lui (Kristos slugă. (Pentru aceastăprăznuim dumnezeiască pomenirea ta și cinstim nevoințele tale, preafericite părinte, înțelepte (frigorie.

Tradiția consemnează că adesea, în secolul al XV-lea, în urmă cu peste cincisute de ani, în biserica micului schit de pe malul Bistriței, se retrăgea adesea pentru rugăciune, aflând odihna sufletului său, unul din cei patru frați Craiovești. Căla ce pretutindenea este și toate le plinește, Duhul de viață dătător și mângâietor a alinat suferințele la vreme de prigoană ale banului Barbu al Craiovei, izbăvind-1 din robie amară cu ajutorul Sfântului Mucenic Procopie, ocrotitorul schitului. În inima binecredinciosului ban a rodit râvna de a mulțumi Domnului pentru binefacerile primite și cu multă dragoste a dorit să ridice pe locul acelui schit o aleasă mănăstire spre pomenirea neamului său.

Afieri noului lăcaș numeroase podoabe, însuși chivernisind la ridicarea unei zidiri mărețe, spre slava Preasfîntei Născătoare de Dumnezeu. Căutând mai apoi a o înfrumuseța și cu cele mai de preț icoane ale creștinătății, a auzit la Constantinopol, unde se afla în acea vreme, de viața și învățăturile Sfântului Grigorie Decapolitul, de mărturisirea sa plină de râvnă împotriva ereticilor iconoclaști și mai ales, de minunile care se făceau cu ajutorul rugăciunilor sale spre folosul tuturor.

Când împărăteasca cetate, „Ochiul lumii”, s-a luat de către agareni dimpreună cu toate sfințeniile creștinătății ce se aflau într-însa, „s-au luat și sfintele moaște sub stăpânirea turcească”. Bisericile fuseseră preschimbate în moschei, iar creștinii puteau să se închine sau să ceară ajutor lângă sfintele moaște doar cumpărând bunăvoința demnitarilor turci ce le stăpâneau acum. Așa a ajuns și banul Barbu în 1497 a se închina „în casele acelui aga, ce l-au dus de i-au arătat într-o cameră a sa osebă, sfântul trup al acestui mare Grigorie Decapolitul, luminătorul nostru cel neadormit...”

Dorind a-și înmulți averile pământești, acest

demnitar se învoise a primi de la banul Barbu greutatea sfintelor moaște în aur în schimbul acestora. Așezând ei sfintele moaște pe unul din talerele balanței, acesta se coborî mult. Dar prin minune talerele s-au echilibrat după ce banul Barbu cumpăni „doar o jumătate de traistă de galbeni”, spre uimirea celor de față. Se spune că atunci turcul ar fi zis cu mâhnire: *"Bac, bac, gheaur gheaura [eker"*, adică „ *Vezi, vezi, cum creștin la creștin trage* ”, căci nădăjduia la mai mult câștig.

Apoi cu mijlocirea și osteneala banului Barbu, odată cu sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul au venit în Țara Românească de la Constantinopol și Patriarhii Constantinopolului și Ierusalimului, înștiințându-se de aceasta Mitropolitul Târgoviștei din acea vreme și Episcopul Râmnicului, pentru ca împreună cu soborul bisericesc, cu cel boieresc și cu toți cei ce aveau evlavie și dragoste către Dumnezeu să întâmpine la Dunăre alaiul Sfintelor moaște.

Aici au făcut sfat dimpreună cu toți arhieriei ce erau adunați prin voia lui Dumnezeu, hotărând a se pune la cinstit rădvanul ce avea să poarte sfintele moaște, cai tineri, neînvățați, ca prin povățuirea Sfântului Grigorie să meargă acolo unde va binevoi el însuși să aleagă loc din întreg ținutul aflat sub ocârmuirea banului Barbu. Căci prin aceasta, banul Barbu socotea să se arate plecat și ascultător fără de îndoială sau cârtire proniei dumnezeiești și să cunoască dacă sunt bineplăcute înaintea lui Dumnezeu ostenelile sale cele pentru ctitoria de la Bistrița.

Și iată cum, prin porunca lui Dumnezeu și prin puterea sfintelor moaște, caii au condus întreg alaiul către Sfânta Mănăstire Bistrița din Vâlcea, unde sfintele moaște au fost așezate cu mare evlavie în biserică și împodobite cu noi veșminte și odoare de mare preț.

Vrând mai apoi domnitorul din acele vremi a

ridica pe Sfântul Grigorie de la Bistrița și a-l așeza ocrotitor al cetății Bucureștilor, s-a stârnit o aprigă furtună din voia sfântului pe la jumătatea Oltului, așa încât întreg alaiul a fost nevoit să se întoarcă înapoi, căci se primejduia de înec.

La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române hotăra în chip sobornicesc și canonic ca Sfântul Grigorie Decapolitul să fie cinstit în întreaga noastră Biserică, prin înscrierea sa în sinaxarul și în calendarul ortodox, precum și prin trecerea sfintei sale slujbe în cărțile de cult.

Timpul a arătat tuturor că aceasta a fost voia lui Dumnezeu, ca sfântul lăcaș al mănăstirii Bistrița să păstreze între zidurile sale această comoară de mare preț pentru întreaga creștinătate, trupul binemirositor și nestricat de pecetea morții al Sfântului Grigorie.

„Deci a se păzi acest Trup întru întregimea sa, iaste o Minune carea întrece celelalte Minuni: căci celelalte Minuni Dumnezeu le-au lucrat, împotrivindu-se firii. Iară această minune dumnezeiască Dumnezeu au lucrat-o împotrivindu-se Hotărârei sale celei neștrămutate: cu cuviință dară iaste a îndoi cuvântul și a zice „Minunat iaste Dumnezeu întru Sfinții Săi”. Iară prea minunat Se vede întru Sfântul Său la a căruia întregimea Trupului astăzi ne închinăm. Dreaptă judecată, minunată răsplătire a lui Dumnezeu.

Sfântul în viață gătit fiind mire de părinții săi, pre ascuns au fugit: Iată, Mirele Bisearicii Hristos, l-au împodobit ca pre un Mire al Bisearicii cu podoaba nestricăciunii. Sfântul prin Pustii cu Posturi și cu osteneli și-au topit prisosirea cărnii Trupului, iată Dreptul Judecătoriu rămășița timpului că o păzește netopită. Sfântul aflându-se în vremea Iconomahilor, cu poftă au râvnit ca să își

jărtfească Trupul pentru sfintele Icoane. Iată Cela ce Se închină în Ceriu de îngeri și pre pământ de oameni, Trupul său l-au rădăcat în cinstea Icoanelor, păzindu-l ca toți să se închine la dânsul ca la Icoane.

O, Sfinte Grigorie, cela ce cu neamul cel pământesc te tragi din Decapoli, iară cu neamul sufletului te tragi din Ceriu, Cetatea tuturor sfinților, cela ce în viață ai călcat Asia, ai venit pe la Vizantie (Bizanț), în Roma ai umblat, iară după pristăvire cu judecățile lui Dumnezeu într-acest Lăcaș te-ai așezat. Noi ne umplem de îndrăzneală, petrecem cu bună nădejde avându-te într-o această țară, precum și lăcuiitorii ce au câștigat prin țările lor din Pronie Dumnezeiască asemenea întregi sfinte Moaște. Adecă Corfusul, pre Sfântul Spiridon și pre împărăteasa Teodora. Tarigradul, pre Sfânta Solomoni și pre împărăteasa Teofana și pre Eufimia Mucenița. Solonul, pre Sfântul Grigorie Palama și pre Sfântul Teona. Zakindul (Zakynthos), pre Sfântul Dionisie. Hios, pre Cuvioasa Matrona. Ostrovul Mavra, pre Sfânta Mavra. Kefalinia, pre Sfântul Gherasim. Amoreeee, pre Cuviosul Ieremia. Critul, pre Sfântul Gherasim. Veria, pre Cuviosul Antonie cel nou. Mănăstirea Olimbului (Olimpului), pre Sfântul Dionisie. Raguza, pre Sfântul Vlasie. Veneția, pre Sfântul (Sfinții) Atanasie și Chirii. Mitropolia Bucureștilor, pre Sfântul Dimitrie cel nou. Bisearica Domnească din Orașul Argeșului, pre Sfânta Filoteea și Moldova pre Sfânta Parascheva. Și precum lăcuiitorii acestor Cetăți la Praznicile acelor sfinți prin Litanii și rugăciuni, câștigă ale sfinților dăruiri, așa și noi la Praznicul tău de astăzi aducând nevrednici rugăciuni cerem: învrednicește-ne Darului tău celui Ceresc. Mijlocește pentru toată obștea. Păzește într-o toată pacea, pre lăcuiitorii Lăcașului tău povățuiește-i la viața cea vrednică de sfântă

slujba ta”(Fragment din cuvântul Episcopului Chesarie al Râmnicului din noiembrie 1779, BAR, CVR, 417A).

Sfințenia este taina prezenței lui Dumnezeu în om Dăruindu-se Bisericii, Sfinții au strălucit în lumina lui Hristos, pe care au împărtășit-o tuturor, lăsând în urmă o Biserică Vie. „*Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?*”, spune în *Apocalipsă (6: 10-11)* că îl întreabă Sfinții pe Domnul Hristos. Și s-a spus lor *să stea în tihnă* încă puțină vreme, până când vor plini numărul și cei împreună slujitori cu ei și frații lor.

Am fost creați cu o adâncă dorire lăuntrică după Dumnezeu, pe care o putem sătura doar râvnind și lucrând spre deplina asemănare cu El, pe cât este nouă cu putință. Atunci Dumnezeu ni Se va face cunoscut pe Sine prin energiile Sale, în care se manifestă bunătatea Sa, milostivirea, judecata, iubirea, lumina necreată a Slavei Sale, al cărui chip suntem, măcar că purtăm rănilor păcatelor. Sfințenia omului nu este decât rodul unei vieți petrecute în iubire și lepădare de sine neîncetată, manifestarea în chip vădit a îndumnezeirii omului.

Doar „*pei curați cu inima vor vedea pre Dumnezeu*” (*Matei 5,8*). A-L urma pe Hristos este chipul în care noi îl putem cunoaște pe Dumnezeu în această viață.

Ne adresăm Sfinților cu felurite rugăciuni de cerere, ca să mijlocească pentru noi înaintea Tronului ceresc. În fața icoanei lor stând, ne aflăm încredințați că harul lui Dumnezeu se pogoară la noi prin rugăciunea lor fierbinte pentru că, în iubirea lor pentru noi, iubirea lui Dumnezeu găsește o cale potrivită spre inimile noastre.

Hristos ne-a poruncit nouă, celor ținuți de multe neputințe aici pe pământ din pricina

neștiinței și a patimilor, dragostea: să ne iubim unii pe alții și pe măsura osteneții noastre, rănila se vor închide și durerile vor înceta. Dragostea aduce rouă smereniei. Pe poarta ei intra-vor către cer cei ologi, cei orbi, cei ținuți de multe dureri, pe care Hristos îi iubește și îi tămăduiește prin dragostea Sa.

Să cerem ajutorul Sfântului Preacuviosului nostru Părinte Grigorie pentru a putea și noi, creștinii vremurilor de pe urmă, să urmăm cu trezvie și jertfelnicie chemării pline de dragoste a Sfinților.

VIATA SFÂNTULUI PRCA
CUVIOSULUI
PĂRINTGLUI NOSTRU
GRIGORIC DCCAPOLITUL
ale cărui sfinte moaște se
păstrează
la Mănăstirea Bistrița-Vâlcea

Acesta s-a născut într-una din cetățile Decapoliei, care se numește Irinopolis. Tatăl lui se numea Serghie și era rob al patimilor trupului, încât pentru mântuirea lui nicidecum nu purta de grijă. Pe maica sa o chema Maria și era binecredincioasă, iubitoare de Dumnezeu și de fii, care, fiind rădăcină bună și frumoasă stâlpăre, a odrăslit pe acest mare Grigorie.

Ajungând la vârsta de opt ani, Grigorie a fost dat la carte. După ce s-a nevoit vreme destulă și a învățat toate câte i s-au părut că-

i sunt de trebuință, alerga totdeauna la biserică cu multă evlavie și toate cuvintele folositoare și mântuitoare de suflet, câte le auzea, le împlinea și cu fapta, ca un cunoscător și înțelept. Apoi, înălțându-și mintea la cele cerești, a urât cu totul cele pământești, iar de trup nici o grijă nu purta. Și nu mânca nicidecum bucate bune și scumpe, ci simple și puține, cât să împlinească nevoia trupului, deși îl sileau părinții să mănânce și să se veselească împreună cu dâșii. Dar fericitul nicidecum nu voia, ci mai mult se îndeletnicea cu cititul dumnezeieștilor Scripturi, ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, de unde totdeauna adăpându-se, și-a dat rodul la vremea sa, după cum se va arăta mai departe.

Acest cuvios mergea la dumnezeiasca biserică adeseori și asculta cu multă luare-aminte cântările lui David, prin care își aprindea sufletul către dumnezeiescul dor. De multe ori, depărtându-se în loc liniștit, se ruga lui Dumnezeu ca să-l învrednicească a se face rob adevărat al Lui. Era apoi îndemânatic la multe feluri de lucruri de mână din care își câștiga hrana vieții, iar cele ce îi prisoseau le dădea săracilor. Părinții lui îl sileau să se îmbrace cu haine scumpe și frumoase, iar el, iubitul și doritul lui Dumnezeu, purta haine proaste, aducându-și aminte de cuvântul Domnului Care zicea că cei ce poartă haine moi se află

în casele împărătești.

După ce a ajuns la vârsta cea legiuită, au vrut părinții să-l însoare, fără de voia lui; iar vrednicul de minuni Grigorie, având dorința să-și păzească întreaga înțelepciune și fecioria, pe ascuns lepădându-se de lume și de toate cele frumoase și veselitoare ale ei, de părinți și de toate rudeniile sale, a fugit pe ascuns și s-a dus într-o mănăstire. Acolo era egumen un episcop îmbunătățit care, din pricina eresului prigonitorilor contra sfintelor icoane, se retrăsese atunci de curând de la episcopia sa, fiindcă ereticii erau abătuți la minte și supărau pe cei credincioși. Pentru aceea, ca să nu-l supere și să-l silească a cădea din adevăratele dogme ale dreptei credințe, și-a lăsat scaunul și petrecea prin munți și prin peșteri.

Tânărul Grigorie, mergând la păstorul acesta îmbunătățit, i-a spus că are de gând să se facă monah. Iar episcopul, văzându-l plin de râvnă dumnezeiască și arzând cu duhul, l-a întărit în bunul lui scop și l-a trimis la niște monahi, care petreceau într-un loc prea liniștit și ascuns, ca să se deprindă mai bine cu nevoințele și deprinderile monahicești.

Întru acestea petrecând Grigorie și nevoința cea bună săvârșind, după cuvântul Apostolului, pune a suferi în inima sa, după cum zice psalmistul. Nu după multă vreme,

a murit Serghie, tatăl sfântului, iar maica sa, dorind să-l vadă și neștiind unde se află prea iubitul ei fiu, a cercetat cu dinadinsul prin toate mănăstirile, schiturile, sihăstriile și pustietățile, până când, cu multă osteneală și după multă vreme, a aflat pe fiul său cel dorit.

După ce l-a aflat și a înțeles că vrea să se facă monah și să slujească lui Dumnezeu întru feciorie și întru curățenie, ea, ca o binecredincioasă și de Dumnezeu iubită, nu s-a întristat, nici nu l-a împiedicat de la o cale ca aceasta a mântuirii; ci, mai ales, l-a lăudat și l-a învățat să fie mare la suflet și îndrăzneț către nevointele monahilor. Numai aceasta l-a rugat, să meargă într-o mănăstire de obște, care se afla la locurile de primprejur,

10

în care era și un frate al său, ca astfel amândoi să se nevoiească și să aibă unul printr-altul mângâiere și ajutor.

Deci, Sfântul Grigorie, văzând că voia maicii sale nu este potrivnică scopului său, ci mai vărtos ajutătoare spre mântuirea fratelui său - căci numai atunci se cuvine a nu asculta fiii pe părinții lor, când aceștia îi sfătuiesc la ceva împotriva voii lui Dumnezeu -, atunci s-a înduplecat să facă voia maicii sale și s-a dus în acea mănăstire al cărei egumen era un eretic, care avea mare

dragoste și prietenie cu ereticii.

Acest lucru, după ce l-a înțeles sfântul, nu l-a suferit, ca un râvnitor al bunei credințe ce era. Deci nu s-a temut deloc, ci cu îndrăzneală l-a muștrat înaintea tuturor fraților mănăstirii aceleia, spunând că nu este vrednic a păstori atâtea oi cuvântătoare, fiind eretic și prigonitor al sfintelor icoane. Iar egumenul acela, nesuferind muștrările sfântului și umplându-se de mânie, cu multă trufie a poruncit celor ce-i stăteau înaintea să bată pe sfântul fără milă. Sfântul a primit mulțimea loviturilor ca o rouă cerească și mulțimea lui Dumnezeu că l-a învrednicit a suferi aceasta pentru dreapta credință.

Deci a fugit din acea mănăstire, că nu suferea să stea cu ereticul acela la un loc, urmând și canonul 121 al Sfântului Ioan Pustnicul, care dă voie monahului a ieși din mănăstirea în care egumenul este eretic. El, fugind, s-a dus, purtând pe

11 trupul său rănilor pe care le luase asupra-și de la egumenul eretic pentru adevărata credință. Apoi a mers la altă mănăstire, unde era egumen o rudenie a maicii sale, care se numea Simeon și care era arhimandrit peste toate mănăstirile celor două cetăți. Aceluia i-a spus toate câte a pățit de la egumenul cel eretic, arătându-i și rănilor ce le luase de la dânsul.

Simeon a primit pe Grigorie cu toată bucuria, ca pe o rudenie a sa și, după ce l-a

mângâiat, l-a rânduit pe el să stea cu ceilalți părinți și frați ai mănăstirii, dându-i canon șiânduială, cum să petreacă și în ce chip să se nevoiască. După aceea l-a încercat spre toată fapta bună, cea lucrătoare, căci și el era foarte îmbunătățit și prea iscusit în toate luptele împotriva duhurilor celor viclene și în nevoițele cele monahicești.

Tânărul Grigorie primea învățăturile, sfaturile și îndemnurile către faptele bune ale unchiului său, precum se așază pecetea pe ceara cea moale. Pentru aceea a sporit în scurtă vreme în faptele bune și în nevoițele monahicești adică în ascultare, în smerenie, în dreapta judecată, în cunoștință, în răbdare, în blândețe, în dragoste către Dumnezeu și către aproapele și în toate faptele bune, încât s-a făcut iubit tuturor fraților mănăstirii, care, ca pe un înger al lui Dumnezeu, îl socoteau. Iar fericitul Grigorie, cu cât se vedea cinstit de către toți, cu atât mai mult se smerea, în toate urmând lui Dumnezeu, Celui Ce S-a

12

smerit pentru noi și ne-a învățat, zicând: *„Luafi asupra voastră jugul Meu, și vă învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima”*.

Deci, după ce a petrecut în această sfântă mănăstire a unchiului său paisprezece ani, după ce a adunat în sufletul său fapte

bune și, după ce s-a iscusit în toate luptele minții și s-a îmbrăcat cu putere de sus și cu toate armele lui Dumnezeu - cum zice Apostolul - s-a înarmat și s-a făcut vrednic a sta împotriva tuturor meșteșugirilor diavolești. Apoi, cunoscând că va putea să locuiască deosebit și, ca un viteaz ostaș, să iasă în câmpul de luptă cu dușmanul cel nevăzut și să-l biruiască, atunci a rugat pe arhimandritul mănăstirii să-i dea voie a ședea într-o chilie în singurătate, fără a avea nici o grijă de cele trupești și pământești.

Acel bun păstor, cunoscând râvna lui cea fierbinte către viața cea desvârșită și dragostea lui către Dumnezeu, apoi înțelegând că darul Sfântului Duh s-a sălășluit întru dânsul pentru curățenia și smerenia inimii lui, spre folosul ce avea să se pricinuiască multora, l-a lăsat; iar Sfântul s-a dus într-o peșteră, care era într-o prăpastie adâncă, în care a intrat bucurându-se și care nu era departe de mănăstirea aceea. Acolo, izbăvindu-se de toate gâlcevile, petrecea în rugăciune, vorbind cu Dumnezeu. Însă a aflat și acolo mare supărare, căci locuiau în peștera aceea o mulțime de draci, încât nu putea nimeni să se

13

apropie de locul acela, ce era de multă vreme locuit de ei fără de nici o supărare.

Mai înainte cunoscând diavolii izgonirea

lor din locul acela, s-au tulburat foarte și cu toții s-au pornit asupra lui Grigorie, cu multe feluri de măiestrii, ca să-l izgonească de acolo. Căci, arătându-se în chip de ostași înarmați cu multe feluri de arme, s-au pornit asupra lui strigând cu glasuri groaznice și neobișnuite, zicând: *„Ieși din locul nostru în care de multă vreme locuim, căci multe rele vei pătimi de la noi, iar mai pe urmă te vom și omorî”*. După aceea s-au prefăcut toți în scorpii și în balauri înfricoșați și au năvălit asupra lui, cu gurile căscate, ostenindu-se numai și numai pentru a-l înghiți.

Sfântul, cunoscând viclenia lor, nu se temea nicidecum de dânșii și stătea cu vitejie și fără temere, ca un ostaș viteaz înarmat cu armele lui Dumnezeu, înfrângându-i și biruindu-i. Iar ei, ca niște valuri de mare, după ce s-au izbit de piatra cea întemeiată pe nădejdea lui Dumnezeu și s-au întors rușinați, nu s-au descurajat, nici nu s-au lăsat de a-i da război. Ci, după câțavă vreme, iarăși au năvălit asupra lui Grigorie și, când el făcea rugăciune către Dumnezeu, ei îl mușcau de picioare, iar când sfântul făcea metanii, ei se încolăceau pe mâinile lui și se atârnavă de el ca să nu se ridice în sus, îl mușcau de mâini și îl înțepau cu limbile ca niște ace înveninate, încât îi pricinuiau sfântului mari și nespuse

dureri. Acestea le făceau viclenii draci ca să-i îndepărteze mintea de la Dumnezeu și să i-o atragă spre cele pământești.

Sfântul Grigorie, având nădejde către Dumnezeu, nu băga seamă de rănilor și mușcăturile lor, ci ca pe niște săgetături copilărești le socotea. De aceea, văzând ticăloșii diavoli că nu pot să-l izgonească și că nu pot nimic asupra Sfintei Cruci, cu care era înarmat, ei singuri au plecat din peșteră. Însă, nu după multe zile, iarăși s-au prefăcut în chip de ostași mulți și au venit în peșteră cu săbii, cu sulite, cu arcuri și cu unelte de război.

Apoi, năvălind asupra sfântului cu strigăte și cu chiote, se lăudau că, de nu va ieși din peșteră, îl vor omorî. Iar el, însemnându-se după obicei cu semnul cinstitei Cruci, ca pe niște păianjeni a risipit toate meșteșugirile lor și pe toți i-a izgonit. Ei, fugind, strigau unele ca acestea: „*De vreme ce ne-a izgonit din locul nostru, nedreptul acesta, unde ne vom mai duce noi, ticăloșii?*”. Acestea zicând, s-au risipit, căci rugăciunea sfântului îi ardea ca o văpaie de foc și au fugit toți înfricoșați.

După câteva zile, preaviclenii diavoli au încercat alta măiestrie. Căci, după ce au văzut că prin ispitele cele din stânga, pe care le-au adus asupra sfântului, nu l-au putut birui, au început să-l ispitească cu cele din dreapta, Dumnezeu poate voind astfel să lămurească pe robul Său și să-l facă

desăvârșit în toată fapta bună și astfel

15

să se preamărească numele Său printr-însul. Deci, cu cele din dreapta a început vicleanul să-l ispitească, după cuvântul Apostolului, ca să se facă ostaș al împăratului Hristos și din nici o parte să nu fie biruit de războiul vrăjmașului. Să vedem dar, care era măiestria aceea, pe care au încercat să o aducă asupra Sfântului.

În noaptea de nouă martie, adică spre ziua Sfinților patruzeci de Mucenici ai lui Hristos, diavolii au mers în peșteră la cuviosul, având cununi pe capetele lor, ce străluceau ca soarele, și au zis către dânsul: *„Noi suntem cei patruzeci de mucenici ai lui Hristos și am venit să-ți dăm daruri și puteri asupra dracilor”*. Dar el, cunos- cându-i cu darul lui Dumnezeu care locuia într-însul, i-a certat și s-au făcut nevăzuți. De aceea, văzând ei că nici cu o altă măiestrie nu puteau să-l doboare și să-l scoată din locul acela, au dat în trupul lui atât de mare război de desfrâ- nare, încât ardea de această patimă, ca și cum l-ar fi săgetat cineva cu săgeți de fier, înfocate.

Aflându-se în acel război cumplit și, cu dinadinsul rugându-se lui Dumnezeu ca să-l izbăvească de o patimă ca aceasta, dumnezeiescul dar, care de-a pururea era cu dânsul și-i ajuta să fie mai presus de toate ispitele vrăjmașului, i-a dat ajutor și în

această ispită. Căci s-a arătat în vis o femeie cinstită și cuvioasă, care semăna cu maica sa, și aceea l-a întrebat pe sfântul, zicând: „*O, prea iubitule fiu, care este pricina mâhnirii tale?*”.

16

Iar sfântul, punându-și degetul pe pieptul său, i-a arătat ei patima sa. Acea cinstită femeie, pipăind cu mâna locul unde i-a arătat și desfă- când rana lui cu degetul ca și cu un brici, i s-a arătat că a scos de acolo o bucățică putrezită, zicându-i: „*Iată, aceasta a fost durerea ta și nu te mai întrista, căci a încetat. De acum înainte nu va mai veni asupra ta nici o sminteală*”. Acestea văzându-le, s-a deșteptat și, cunoscând că Domnul a ridicat de la el pofta trupului de desfrânare, s-a bucurat și l-a mulțumit.

După aceasta, având dorința să vadă pe fratele său, a trimis la dânsul pe ucenicul care îi slujea, când avea trebuință de câte ceva, ca să-l aducă la dânsul acolo în peșteră. Deci, rămânând el singur, se îndeletnicea cu gândirea lui Dumnezeu în trezirea minții. Iar într-o noapte, aflându-se singur și stând la rugăciune cu dinadinsul către Dumnezeu, a venit peste dânsul o uimire și a avut o vedenie minunată. Căci a strălucit din cer o lumină ca soarele și, înconjurând toată peștera și locul din

primprejurul ei, a venit o bunămireasmă de nepovestit, care a ținut mai multe zile, până când a venit ucenicul de la fratele lui și a bătut în ușa peșterii ca să-i vestească despre acesta.

Sfântul, auzind, s-a trezit ca dintr-o beție din vedenia aceasta. Și după ce i-a deschis ușa, văzând pe ucenicul său, l-a întrebat zicând: „ *Cum te-ai întors așa degrabă, frate?* “. Căci i s-a părut că a lipsit o vreme de numai un ceas.

17

Iar ucenicul a răspuns: „*N-am venit curând, părinte. Căci, neaflând pe cel căutat și zăbovind, acum am venit fără nici o ispravă*”. Cuviosul a întrebat pe ucenic: „*Dar câte zile sunt de când te-ai dus și în care zi ai venit?*”. Iar el i-a răspuns: „*Am plecat duminică de aici și astăzi e joi, a doua săptămână*”.

Auzind acestea, pe cuviosul Grigorie l-a cuprins mirarea cum au trecut atâtea zile, pe când lui i s-a părut că fratele, a zăbovit numai un ceas. Însă, temându-se să nu fi fost vreo amăgire diavolească, a găsit o cale să vestească părintelui său. Pentru aceea i-a scris o scrisoare, rugându-l să facă osteneală și să vină până la dânsul, căci are să-i spună un cuvânt prea de nevoie, iar în scrisoare zicea așa: „*Grigorie, smeritul și nevrednicul monah, scriu prietenului și dascălului meu Simeon să se bucure.*”

Neavând eu, cinstite părinte, alt tată trupesc, și tu fiind nevredniciei mele părinte duhovnicesc și povă- (uitor, purtător de grijă și rudenie de aproape, în tot chipul te îngrijești de mântuirea prea iubitului tău fiu. Pentru aceea și eu, îndrăznind către tine, ca și către părintele meu cel dumnezeiesc și iubit, trimit către tine această smerită scrisoare, prin care te înștiințez că un lucru mi s-a întâmplat în zilele acestea, care a tulburat sufletul meu și pe care nu-mi este cu putință a-l vesti altcuiva, fără numai (ie, părintelui meu, și de la tine doresc să iau învățătură și sfătuire pentru cele ce mi s-au

18

întâmplat. Roagă-te pentru mine, nevrednicul fiul tău, și fără zăbavă vino la mine, căci foarte mult te doresc".

Pecetluind scrisoarea, a trimis-o prin ucenicul său la pururea pomenitul Simeon. Acesta, după ce a citit scrisoarea, s-a temut, socotind că poate va fi pățimit vreo ispită de la vrăjmașul. Scu- lându-se îndată, s-a dus la dânsul, în peștera unde locuia. Sărutându-se unul cu altul cu sărutare duhovnicească, apoi, făcând rugăciune împreună și după rugăciune șezând, a început să-l întrebe pe cuviosul Grigorie, zicând: „*Pentru care pricină, fiule, ai trimis la mine ca să vin? Nu cumva ți s-a întâmplat vreo ispită din partea vrăjmașului?*”.

Sfântul Grigorie a răspuns către dânsul

cu grai blând și cu multă smerenie: „în sufletul meu, o, părinte, se petrec două lucruri, căci am și mâhnire și bucurie. Mâhnire, pentru că mă tem să nu-mi fi întins vrăjmașul vreo cursă prin cele ce mi s-au arătat; iar bucurie, fiindcă nădăjduiesc că lumina ce mi s-a arătat și m-a luminat poate să fie dumnezeiască și mireasma pe care am mirosit-o poate să fie cerească. Este o săptămână astăzi de când îmi făceam într-o noapte rugăciunea obișnuită, rugându-mă singur și slăvind pe Dumnezeu, când îndată a strălucit foc mare din cer cu lumină nepovestită, care m-a înconjurat de la cap până la picioare și tot locul s-a umplut de o mireasmă negrăită.

Acea lumină s-a arătat șapte zile, iar mireasma și acum o simt. O dată cu vedenia aceasta m-am

19

tămăduit de două neputințe mari pe care le aveam mai înainte: de una trupească, adică de curgerea sângelui; și de alta sufletească, adică de patimile și luptele ce veneau asupra mea de la diavoli. Iar acum dumnezeiescul dar m-a tămăduit și am multă pace și liniște în inima mea și mângâiere în sufletul meu.

Deci, pentru aceea te-am supărat, căci tu, ca un lucrător și iscusit în unele ca acestea, să mă sfătuiești și să-mi spui dacă acea vedenie a fost de la Dumnezeu. Eu pe cât mi-a fost cu putință a ține minte vedenia

ce am avut-o, am vestit-o întocmai cuvioşiei tale. Pentru aceea mă rog să mă îndreptezi şi să-mi limpezeşti judecata, ca să nu am îndoială că a fost din lucrare diavolească şi să mă amăgească pe mine, nevrednicul¹.

Arhimandritul, umplându-se de bucurie duhovnicească pentru sporirea preaiubitului său fiu în cele dumnezeieşti, a zis către dânsul: „ *O, fiule, să nu ai nici o îndoială pentru aceasta sau vreo temere, căci lumina aceea care a strălucit şi te-a luminat pe tine nu a fost de la viclenii diavoli. Ci a fost lumina dumnezeiască şi cerească, cu care Preabunul şi Iubitorul de oameni Dumnezeu, pentru bunătatea şi milostivirea Sa, te-a strălucit pe tine; iar cu bunămireasmă te-a izbăvit de necu- răţia cea aducătoare de moarte. Deci, nevoieşte-te cât poţi, ştiind că ai pe Dumnezeu în ajutor, căci aşa răsplăteşte şi preamăreşte Domnul pe robii săi care-şi curăţă mintea şi sufletul de patimile cele trupesti şi sufleteşti şi-i face vestiţi în lume ca*

20

pe nişte adevăraţi robi vrednici de împărăţia Lui; ca astfel să folosească şi pe alţii cu pilda lor cea bună, urmând faptele lor cele bune, să se mântuiască şi, mântuindu-se, să dobândească împărăţia cerurilor".

Deci, după ce s-a curăţit astfel de patimile trupului şi ale sufletului, după ce a

primit darul Sfântului Duh întru sine și, ca un alt Pavel, a strălucit cu lumină cerească și dumnezeiască, s-a făcut vas ales, ca să ducă mărturisirea dreptei și sfinte credințe înaintea neamurilor celor abătute la minte cu eresul luptei contra sfintelor icoane. După ce s-a făcut bunămireasmă a lui Hristos, ca să dea celor credincioși bunămireasmă de faptă bună, atunci Dumnezeu, care știe inima fiecăruia, judecând că nu este cuviincios a se ascunde această prealuminată făclie sub obrocul pustiei, l-a chemat ca pe patriarhul Avraam, zicând către dânsul: „ *Grigore, dacă vrei să ajungi la desăvârșire, ieși din pământul tău și din rudenia ta și înstrăinează-te pentru folosul tău și al celor ce au trebuință de învățătura ta*".

După ce a auzit cuviosul acestea, cu sârguință a ieșit din peșteră și s-a dus la Efes. Fiind vreme de iarnă și neputând merge la Constantinopol, a iernat în Asia. Iar după ce a sosit primăvara, s-a pregătit să meargă la Constantinopol; căci cugeta să meargă acolo ca să mustre ereticii și luptătorii contra sfintelor icoane, care se aflau într-acea vreme. Aflând multe corăbii în port, gata să meargă la Constantinopol, sfântul s-a

21 rugat să-l primească a merge și el, dar corăbierii, temându-se de barbarii cei negri, care se aflau pe marea aceea, nu ieșeau din

port. Însă sfântul îi îmbărbăta, făcându-i să îndrăznească prin sfaturile și îndemnurile sale, precum și prin făgăduințele ce le dădea, că nu-i vor vedea nicidecum pe acei negri. Și astfel, prin rugăciunile sfântului, s-a făcut vreme prielnică și cu vânt bun.

Deci corăbierii, îndemnându-se, au plecat și cu darul lui Dumnezeu au fost nevăzuți de acei barbari; apoi, plutind cu bună nădejde, degrabă au ajuns în ostrovul Proconisului. Sfântul, însă, avea multă râvnă să meargă la Constantinopol, căci auzise că se înmulțise foarte mult eresul luptei contra sfintelor icoane și că mulți se molipsiseră de acel eres, chiar însuși împăratul și boierii divanului împărătesc, și aceasta aducea multă supărare creștinilor adevărați. Pentru aceea voia să meargă acolo și să mărturisească adevărul, să propovăduiască credința cea dreaptă și adevărată și să dea anatema pe luptătorii contra icoanelor, însă a fost împiedicat, poate, de pronia dumnezeiască.

Rămânând sfântul în ostrovul acela câțeva vreme, nu a fost primit de nici unul din creștinii de acolo. Căci împărații, fiind atinși de eresul luptei contra sfintelor icoane, dăduseră înfricoșate porunci ca nimeni să nu primească pe monahi în casă. Și aceasta era tot meșteșugirea vrăjmașului mântuirii oamenilor, ca să nu se afle nimeni care să le mustre rătăcirea lor. Astfel

a petrecut sfântul, neavând unde să-și plece capul, căci nimeni nu îndrăznea să-l primească. Dar un sărac, împotriva poruncii împărătești, l-a primit în casa lui; și astfel sfântul a zăbovit în acea casă câtăva vreme. Iar Dumnezeu, ca să răsplătească fapta bună a primirii de sfinți, a îmbogățit pe sărac și l-a îndestulat cu de toate, prin rugăciunile sfântului. Iar când voia sfântul să plece, săracul acela plângea foarte mult, temându-se ca nu cumva să ajungă iarăși sărac, precum a fost mai înainte. Văzând sfântul pe sărac că plânge și nu îi este cu voie a se duce de la dânsul, a fugit pe ascuns.

Apoi, trecând prin strâmtorile Elespontului, a mers în Enos, în care intrând, l-a întâmpinat pe uliță un tânăr. Văzând pe sfântul și fiind îndemnat de diavol, care de-a pururea scrâșnea asupra sfântului, dar nu putea să se apropie de el, s-a pornit cu mânie nedreaptă asupra cuviosului, bătându-l fără vină. Iar cuviosul a răbdat bătaia cu mulțumire, rugându-se lui Dumnezeu ca să-i ierte păcatul tânărului aceuia care l-a bătut, ca și Sfântul întâiul Mucenic Arhidiacon Ștefan.

Mai pe urmă, deșteptându-se tânărul ca dintr-o beție din mânia cea drăcească, a întrebat pe sfântul: *„Cine și de ce neam ești?”*. Iar el a răspuns: *„Sunt creștin, rob adevărat al lui Hristos și umblu ca să propovăduiesc credința cea adevărată oamenilor amăgiți cu eresul luptei contra*

sfintelor icoane și să-i întorc de la rătăcire". Iar tânărul, văzând blândețea și smerenia sfântului

23 și auzindu-i cuvintele cele dulci și blânde, s-a umilit foarte și căzând la picioarele lui își cerea iertare. Sfântul, sfătuindu-l și dojenindu-l să nu fie atât de mânios asupra aproapelui, nici să-și mai ridice mâna cu nedreptate asupra cuiva, ci să fie gata a răbda cu bucurie ocările și bătăile de la cei de aproape, după cuvântul Domnului Hristos, care zice: *„De te lovește cineva peste obrazul drept, întoarce-l și pe celălalt"*, și cu alte cuvinte dumnezeiești sfătuindu-l, l-a iertat și l-a binecuvântat. Iar tânărul, mult folo- sindu-se de cuvintele cuviosului și de viața lui cea îmbunătățită, s-a dus mulțumind lui Dumnezeu și sfântului.

Sfântul, plecând de acolo cu corabia, a mers la Hrisopoli și ieșind din corabie, a mers pe jos până la un râu ce se numea Struma. Acolo erau niște tâlhari bulgari care străjuiau țărmurile râului aceleia și prădau corăbiile ce treceau. La aceștia nimerind cuviosul, nicidecum nu s-a temut de dânșii. Iar ei, văzând îndrăzneala lui, s-au mirat și au zis unii către alții: *„ Cefei de om este drumetul acesta, căci nu se teme și nici nu vorbește cu noi, și are atâta îndrăzneală ca și cum ar fi petrecut tot cu noi?"*.

Și au început a se sfii de dânsul și a-l cinsti ca pe un sfânt al lui Dumnezeu. Iar

sfântul, făcându-le semn că vrea să treacă râul, ei îndată cu bucurie i-au dat luntrea. Apoi l-au trecut de cealaltă parte a râului și i-au arătat și calea încotro voia să meargă și nu i-au făcut nici un rău.

24

Căci de fapta bună știi a se cucernici și a o cinsti și vrăjmașii și lucrătorii de rele.

Deci, vrând Sfântul Grigorie să meargă în Italia, s-a dus la Tesalonic și, după ce a intrat în cetate, a mers la o mănăstire în care era un pustnic vestit și un egumen care se numea Marcu împreună cu oameni îmbunătățiți, cu care a petrecut câteva zile. După aceea, plecând de acolo, s-a dus pe uscat la Corint și de acolo, căutând corabie ca să meargă în Sicilia, a aflat una gata de plecare. Însă se temeau corăbierii să treacă noianul mării de frica barbarilor arabi, care țineau drumurile; dar sfântul a zis către dânșii: *„îndrăzniți, căci Dumnezeu păzindu-vă, nici un rău nu veți pătimi.* Deci, după cuvântul și făgăduința sfântului, au plecat și au ajuns la Righion feriți de toată primejdia.

După ce au intrat în Righion, au avut gazdă la un om cucernic și temător de Dumnezeu. Acolo, venind niște cetățeni din vecinătate, îl rugau pe Sfântul Grigorie să primească ceva milostenie de la dânșii, pentru cheltuiala lui, că îl vedeau că nu are nimic. Deci ei îl supărau mult, ca să ia măcar cât de puțin. Sfântul, cunoscând din

dumnezeiescul dar, că aurul pe care-l dau aceia era adunat cu nedreptate și răpire, deși nu văzuse până atunci niciodată pe cei ce voiau să-i dea milostenie, vrând să-i învețe a se lepăda de nedreptate, a muștrătat fapta lor, zicând: *„Să nu-mi dea Dumnezeu să mănânc din averea lui Mercurie nici măcar un ban, căci pe mulți*

25 săraci și sărmani i-a sugrumat și le-a luat averile cu nedreptate”. Căci Mercurie acesta, când trăia, fusese secretar și logofăt al domniei și, nedreptățind pe cei săraci, înmulțea averile domnești.

Deci, de la Righion, sfântul intrând în corabie, când voia să pornească, s-a apropiat de dânsul un monah tânăr, vrând să meargă și el la Roma, slujindu-i în toate trebuințele. Deci, plutind către Roma, s-a făcut furtună mare, încât se învăluia corabia și se purta de valuri și de abia, cu mare nevoie, a ieșit la uscat. Apoi, făcându-se seară, a pus să mănânce. Mergând călugărul în corabie ca să aducă bucate la masă, clătinându-se corabia de valuri, s-a împiedicat și a căzut în mare. Iar sfântul, văzând pe călugăr că se îneacă în mare, și-a plecat genunchii la pământ și a început a se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi să-l mântuiască de înec și să nu-l lase a se scufunda în mare. Ascultându-i Dumnezeu rugăciunea, l-a dus la uscat pe un lemn mic și l-a izbăvit de înec.

Ajungând la Roma, a petrecut într-o chilie mică, liniștindu-se trei luni, neștiindu-1

nimeni, căci nu s-a arătat pentru smerenie. Însă un îndrăcit, pe care Sfântul Grigorie l-a tămăduit, l-a făcut cunoscut. Apoi, văzând că îl cinstesc oamenii ca pe un sfânt, a fugit de la Roma. Căci, luând de la Dumnezeu puterea asupra dracilor, pentru viața lui cea îmbunătățită și pentru smerenia lui, s-a vestit pretutindeni și nu putea să se ascundă. Lăsând Roma, s-a dus în Siracusa Siciliei și acolo, închizându-se într-un turn ce

26

era în cetate, se liniștea. Iar dracii, într-o noapte, pe când sfântul se ruga lui Dumnezeu, au pus foc și i-au ars rogojina pe care se odihnea, dar sfântul, aflând o piele, se odihnea pe ea. Atunci ei s-au prefăcut în mulțime de șoareci mari și îl supărau când dormea și când se ruga. Însă, cu rugăciunea sa, i-a izgonit și s-au făcut nevăzuți.

În tumul acela era o femeie destrăbălată care, pe câți bărbați și tineri vedea, întrebuința diferite meșteșuguri ca să-i aducă la desfrânare și mai ales pe corăbierii care veneau din locuri străine, de la Ascalon și din alte țări, care nu știau viclenia și reaua ei lucrare. Căci îi ajuta și locul acela, deoarece turnul era la țărmul mării unde poposeau corăbiile. Iar sfântul lua pe călători și îi sfătuia să se ferească de acea femeie rea. După aceea o învăța și pe ea, aducându-i aminte de pedepsele cele cumplite ale muncii veșnice. Și atât de mult

a înduplecat preaînțeleptul cu cuvintele sale pe femeia aceea, încât nu numai s-a lepădat de faptele cele rele, ci s-a făcut și călugăriță. Iar casa ei s-a făcut ca o mănăstire, petrecând de aici înainte toată viața ei în curătenie și înțelepciune adevărată.

Deci, petrecând sfântul acolo, în turnul acela, cu multe osteneli și sudori pustnicești își înmulțea faptele bune sufletești în toate zilele. Iar diavolul a zavistuit acest bun lucru, ca un urâtor al binelui omului, și nu a lăsat pe sfântul în pace, ci a intrat într-un balaur mare și înfricoșat, ce era încuibat acolo, în acel turn, și l-a

27

pornit asupra sfântului. Balaurul a alergat cu gura căscată și cu pornire înfricoșată, încât ieșea văpaie mare din gura sa și făcea lucruri groaznice, vrând să înghită pe sfântul. Dar el nicidecum nu s-a temut, nici nu s-a dat în lături, ci a stat drept înaintea lui fără frică și a zis către dânsul: „ *Dacă ți-a dat Domnul putere ca să mă mănânci, apoi nu sta, căci eu sunt gata să mă dau spre mâncare. Iar dacă nu poți să vezi pe acei care se tem de Domnul, du-te aiurea de-ți găsește alt cuib spre sălășluire, ca să te izbăvești de mine*”.

Atunci balaurul, o, minune, ca și cum l-ar fi bătut sfântul, a fugit fără de nici o lucrare. Căci și firea cea necuvântătoare știe a se cucernici de robii lui Dumnezeu cei vrednici

și a se supune. Acestea vestindu-se pretutindeni, veneau mulți oameni către Dumnezeu, prin pocăință, fiind îndemnați de cuvintele învățaturii celei preadulci a sfântului.

Odată, a venit la dânsul o femeie îndrăcită și cu rugăciunea lui a gonit dracul. Încă și multe alte minuni a săvârșit în locul acela. Dar mai ales a tămăduit un om care avea un drac cumplit și foarte sălbatic, care-l striga pe nume pe sfântul. Iar el, văzând că dracul l-a făcut cunoscut prin strigare, a izgonit pe drac și a tămăduit pe om; dar și el a fugit de acolo după ce s-a făcut cunoscut și după ce a văzut că este cinstit de oameni. Deci s-a dus într-o cetate, unde l-au prins niște oameni și l-au bătut, apoi, legându-l la ochi, voiau să-i taie capul, zicând că este spion. Iar

28

sfântul s-a rugat lui Dumnezeu să îmblânzească firea cea rea și ucigașă a acelor oameni. Și îndată Dumnezeu, Care a zis prin proorocul Său: „*încă tu grăind, iată, Eu sunt de față.*”, ascultându-i rugăciunea, a îmblânzit inimile lor și nu i-au tăiat capul, ci l-au dus la episcopul acelei cetăți să vadă ce le va porunci pentru dânsul.

Sfântul, mergând înaintea episcopului, nu i-a dat cinstea cea cuvenită, căci era eretic, ci i-a zis cu blândețe și cu smerenie: „*Așa îți înveți eparhioții? O, părinte episcop,*

așa îți este cu plăcere să mă vezi omorât de acești oameni răi și netămători de Dumnezeu?". Iar episcopul, vrând să-i bată și să-i pedepsească pentru aceasta, sfântul s-a rugat și i-a iertat.

Plecând de la Idrisa, a trecut prin oastea sărăcirilor și nimeni nu l-a văzut, iar, după ce a ieșit dintr-însa și a ajuns la un puț, a aflat acolo un saracin dintr-aceia scoțând apă să-și adape calul. Iar saracinul, cum a văzut pe sfânt, a ridicat sulița, ticălosul și pierzătorul, ca să-l ucidă, dar îndată i s-a uscat mâna și stând în văzduh întins și neputând s-o lase în jos, urma după cuviosul, rugându-se să-l tămăduiască. Iar Sfântul Grigorie, apropiindu-se de mâna cea îndrăzneată și atin- gându-se de dânsa, a tămăduit-o.

Nu mult mai departe, l-a întâmpinat un om îndrăcit care se chinuia cumplit. Deci, făcându-i-se milă de el, cuviosul a făcut rugăciune către Dumnezeu, zicând: „*Doamne, milu- iește zidirea Ta și nu o lăsa să se tiranisească de*

29

diavoli". Atunci, îndată a ieșit dracul din om și acela s-a tămăduit. Apoi s-a dus la Tesalonic pentru a doua oară și a petrecut în mănăstirea Sfântului Mina, neavând nici un fel de hrană sau acoperământ decât doar o haină pe care o avea ziua și noaptea.

Când flămânzea, ieșea din biserică și

mergea prin casele oamenilor și unde îi vedea mâncând intra și el și, șezând la masă cu dânșii, mânca. Așa a petrecut multă vreme. Apoi iarăși se căia pentru fapta aceasta, socotind că nu este cu cuviință să mănânce din osteneli străine, nefind poftit sau chemat de cineva. Pentru aceea a luat hotărârea să petreacă nemâncat în biserica mai sus pomenită, până când îi va trimite Dumnezeu ajutor dintru înălțime. Deci, precum hrănea pe proorocul Ilie prin corbi, pe Daniil în groapa leilor și pe mulți alți îmbunătățiți robi ai Lui în multe chipuri, așa și pe Sfântul Grigorie nu l-a lăsat să fie lipsit de hrană; ci a luminat pe o femeie, poruncindu-i să-i ducă hrană în fiecare zi.

Deci, liniștindu-se sfântul acolo, a venit la dânșul o femeie săracă și văduvă. Plângând cu amar și rugându-se cu lacrimi, i-a spus că a avut o casă mică, care a putrezit și a căzut; deci să-și facă milă de dânsa și să-i ajute s-o zidească din nou. Iar sfântul, milostivindu-se, a zis către dânsa: „ *Du-te și începe lucrul și Domnul Dumnezeu al săracilor îți va trimite ajutor*”. Femeia aceea, având credință mare în cuvântul sfântului și

30 părându-i-se că a luat ceva în mâinile sale, ducându-se, a început să pună temelia casei. Și, îndată din locul acela a izvorât o mulțime de smoală pe care văzând-o nu numai că și-a zidit casa, cu prețul cel luat pe smoală, ci și hrana sa o scotea sporindu-și

toate cele de trebuință, cu îndestulare.

În cetatea aceasta era un frate milostiv, care slujea cu îndemânare săracilor. Acestuia, un iubitor de Hristos i-a dat trei porci, ca să-i împartă săracilor. El, tăindu-i și împărțind carnea la săraci, a oprit o parte pentru sine și mergând în cealaltă zi la biserica aceea în care se nevoia sfântul, se ruga lui Dumnezeu, bătându-și pieptul, ca să-i ierte păcatul. Iar cuviosul, ca un preavăzător, cunoscând fapta lui, s-a apropiat de dânsul și i-a zis: *„în zadar îți bați pieptul fără folos, că de nu vei împărți la săraci carnea pe care ai oprit- o pentru tine, nu-ți ascultă Domnul rugăciunea”*. Iar el auzind acestea, s-a minunat de cunoștința sfântului și, cerând iertare de la cuviosul, s-a dus și a împărțit și partea cealaltă, ce o oprise pentru sine.

Ascultați și alte fapte mai minunate ca să cunoașteți cât dar avea de la Dumnezeu, căci cunoștea cele ce erau departe și cele viitoare, ca și cum ar fi fost de față.

Liniștindu-se sfântul în chilia lui, diavolul ca să-l supere, a intrat într-un om nebun, care se afla în acea cetate. Apoi, fiind izgonit dracul din om, a alergat la chilia sfântului și, intrând

înăuntru, a sărit în spinarea cuviosului și a început a juca pe genunchii și pe umerii lui, râzând fără rușine. Iar cuviosul, rugându-

seîn taina inimii sale, a chemat numele lui Dumnezeu și, suflând asupra diavolului, l-a izgonit. Altădată, prefăcându-se în șarpe mare, a început a umbla pe sub rogojina sfântului, iar alt drac a început a azvârli cu pietre în chilia sfântului și striga cu glasuri neasemănate ca să-l sperie. Cu toate acestea biruindu-i și rușinându-i, diavolii s-au dus amândoi. Căci sfântul, cu darul lui Dumnezeu care petrecea într-însul, cunoscând toate meșteșugurile lor, le strica lesne ca pe niște țesături de păianjen.

Un monah petrecea în acea vreme aproape de biserica Sfântului Mina, șezând deasupra unui stâlp, făcând și lucru de mâini. Iar Sfântul Grigorie, având și mai dinainte cunoștință de la Duhul Sfânt de mutarea lui grabnică din viața aceasta vremelnică, i-a vestit-o, zicând: „*Lasă-te de lucrul mâinilor tale și îngrijește-te de suflet, că s-a apropiat sfârșitul zilelor (aleși vei călători pe o cale străină, pe care niciodată nu ai călătorit)*". Deci, după cuvântul cuviosului, după puține zile, stâlpnicul s-a dus la Domnul.

Alt ieromonah, cu numele de Teodul, a venit odată la cuviosul pentru binecuvântare și sfătuire. Când voia să plece, cuviosul i-a zis: „*Mergi cu pace și spune-i părintelui tău să-și pregătească mormântul, că are să se sfârșească*". Și după puține zile, după prorocirea sfântului, awa acela a adormit.

Erau alți doi frați după trup, cunoscuți și prieteni ai cuviosului, pe care îi sfătuia adeseori să se facă monahi. Dar ei nu primeau sfaturile lui, aducând multe pricini. Sfântul, cunoscând mai dinainte cele ce aveau să li se întâmple, a zis către dâșii: *„Eu vă sfăiuiesc cele ce vă sunt de folos, dar de vreme ce nu primiți sfătuirea mea cea folositoare și vă socotiți nevrednici de dânsa, pentru frica, micșorarea și împuținarea voastră de suflet, să știți că în acest an veți fi luați de oaste, deși nu voiți aceasta”*. Iar ei, socotind că sfântul le zice aceasta despre oastea cea pământească, nu au băgat în seamă cuvintele lui. Dar nu s-a împlinit anul și au murit amândoi.

Un oarecare monah pustnic se prefăcea că are drac și făcea multe neorânduieli ca să-l ocă- rască și să-l bată ceilalți frați care petreceau aproape de dânsul. Iar aceia, văzându-l făcând nebunii, l-au prins, l-au legat și l-au dus la cuviosul ca să scoată diavolul din el. Sfântul, cunoscând adevărul, a muștrat scopul cel prefăcut și neadevărat al monahului aceluia, zicându-i: *„Minți, ticălosule, căci, dacă voiești să te mântuiești și să dobândești împărăția cerurilor, lasă-ți această fățarnicie și apucă-te a lucra altă faptă bună; mai ales roagă-te lui Dumnezeu să fugă dracii de tine și cu înlesnire te vei mântui”*.

Un om oarecare avea multă dragoste și evlavie către sfântul și venea adeseori la el pentru folosul sufletului său. Dar odată, venind după

33 obicei, i s-a întâmplat de a aflat un om mort în drum și, trecându-l cu vederea, s-a dus la sfântul. Iar cuviosul, când l-a văzut, a zis către dânsul: *„Of frate, pentru ce nu ai îngropat pre mortul pe care l-ai întâlnit în drum și apoi să fi venit la mine, ci l-ai trecut cu vederea și nu l-ai socotit întru nimic ?”*. Iar el, auzind cuvântul acesta, foarte mult s-a mirat de cunoștința lui.

Un boier avea dregătorie de comit și, căzând într-o greșeală, mare îi stătea înaintea morții, din partea stăpânitorului Tesalonicului, care îl și închisese în temniță și îi hotărâse pedeapsa. Iar sfântul nici nu auzise nimic din cele despre dânsul, nici nu îl rugase nimeni să mijlocească pentru el către domnul cetății. Ci, de la Dumnezeu înștiințându-se despre pedeapsa lui, îndată s-a dus la domnul locului și cu multe rugăciuni l-a izbăvit din temniță și de la moarte.

Odată, sfântul s-a sfătuit cu unul dintre ucenicii lui să se ducă în părțile Slavoniei și să se sălășluiască în munții de acolo.

Deci, pornind și mergând puțină cale, îndată s-a întors înapoi cu foarte mare grabă. Iar ucenicul, văzând această grabnică întoarcere, a zis către dânsul: *„Dar pentru ce, părinte, te-ai întors așa de repede, căci*

foarte bine mergeam pe cale?". Sfântul a zis către dânsul: „Frate, doream să mergem și să locuim în acel loc, dar am văzut că acolo nu este soare și nu de multă vreme, prin voința lui Dumnezeu, a năvălit asupra slavonilor

34

mulțime de oaste de barbari care au prădat și au omorât pe toți locuitorii aceluia loc, încât curgea sângele șiroaie. Apoi au ars cu foc toate cetățile și le-au pustiiit". Pentru aceea cuviosul zicea acestea: „Fără semn și fără vestire dumnezeiască nu mă voi strămuta din loc în loc".

Un monah era dator unui tânăr un galben și mergând monahul acela la marele Grigorie, între alte vorbe ce a zis către dânsul i-a spus și aceasta: că este dator cu un galben cutărui tânăr. Iar cuviosul, auzind acestea, a zis către dânsul: „*Sârguiește-te a plăti cât de curând, ca să nu rămâi dator în veacul ce va să vie. Căci tânărul acela căruia îi ești dator degrabă va muri.*"

După ce a auzit acestea, monahul acela s-a minunat de cunoștința mai înainte a sfântului și degrabă a plătit datoria. Iar tânărul acela, după prorocia sfântului, peste puține zile s-a dus către Domnul. După moartea și îngroparea aceluia, s-a dus unul dintre prietenii săi și i-a spus cuviosului. Iar cuviosul, întristându-se de moartea

tânărului, a zis către cel care îi adusese vestea: „*Frate, nicidecum să nu te întristezi pentru moartea prietenului tău, ci pregătește-te și tu de aceasta, căci curând te vei duce și tu după dânsul*”. Și după prorocirea sfântului s-a dus și acesta din viața aceasta.

Alt monah, anume Atanasie, care avea viața împodobită cu fapte bune, ne-a povestit acestea. „Odată mi-a venit în gând să merg la

35

Constantinopol. Și mergând la sfântul să iau binecuvântare pentru călătoria ce aveam să o fac, cuviosul mi-a zis: «*Am văzut un monah, anume Atanasie, vrând să meargă la Constantinopol, fi punându-și în corabie cele trebuincioase pentru călătorie, a lăsat toate acolo și s-a întors înapoi.*» Iar eu am zis către dânsul: «*Au doară pentru mine (i s-a descoperit aceasta, părinte?)*» Iar el a zis: „*Da.* “

Apoi, trecând trei săptămâni, noi ne-am pregătit de călătorie și punând în corabie cele trebuincioase, a venit la Sfântul Grigorie în acea vreme un boier, pe nume Gheorghe, ca să ia binecuvântare, căci voia să se ducă și el în Bizanț pe uscat. Și având să treacă prin locuri grele, cerea de la sfântul binecuvântare și rugăciune ca să-l păzească Dumnezeu de primejdii. Acel boier

avea dregătoria de protosinghelar, adică mai mare peste oști. Iar părintele nostru Grigorie, apucându-mă de mână, a împreunat mâna mea cu mâna lui Gheorghe și strân- gându-le pe amândouă a zis: „*Mergând cu ajutorul lui Dumnezeu, iată că trimit și pe acest frate cu tine, căci din multe neazuri și strâmtori te va scoate Dumnezeu printr-însul.*” Deci eu, uitând de toate cele ce pusesem în corabie, am urmat pe Gheorghe, după porunca cuviosului. Și luând iarăși binecuvântare, am pornit. După ce ne-am apropiat de Hrisopoli, slugile cârmuitorului îndată au prins pe Gheorghe care mergea cu

36

mine și l-au dus legat la el. Căci împăratul poruncise cârmuitorului să pună străji la cetatea aceea. Dar, fiindcă eu eram cunoscut cu cei care au prins și legat pe Gheorghe, m-am rugat lor cu multă sânguință și de abia l-am izbăvit din legături.

Mergând noi de acolo și ajungând la o cetate ce se numea Voleri, un boier al cârmuitorului iarăși a prins pe Gheorghe și vrând să-i facă rău, eu m-am rugat boierului aceuia cu multă smerenie și cu dumnezeieștile rugăciuni cele bine primite ale cuviosului Grigorie, Gheorghe s-a izbăvit de nevoia ce avea să pătimească. După ce am scăpat de acolo și am călătorit puțină cale, am ajuns la un râu ce se numea

Maronul și l-am trecut.

Apoi, mai călătorind, am ajuns la mare și intrând în corabie, am plutit cu bună sporire și fără nici o supărare din partea tâlharilor de mare, care pândeau pe acolo. Așa am ajuns la Bizanț și eu am hotărât să locuiesc acolo. Iar Gheorghe, isprăvindu-și toate treburile sale cu bine și luând o boierie de la împăratul, care se numește industrie, întorcându-se acasă, a mers la cuviosul și îmbrățișând și sărutând cinstitele sale picioare cu multă evlavie îi povestea toate supărările ce pătimise în călătorie și cum, prin dumnezeieștile lui rugăciuni, l-a izbăvit Dumnezeu de toate acelea, prin mijlocirea lui Atanasie, prietenul său.

După trei luni a venit și cuviosul de la Salonic la Constantinopol, unde petreceam și eu și,

37

zăbovind puțină vreme, ne-am dus amândoi la Muntele Olimpului și acolo petrecând puțin a cunoscut cu duhul că vine un ucenic al lui de la Salonic. Deci ieșind din Muntele Olimpului, a mers într-o întâmpinare a ucenicului său. Iar ucenicul, văzând pe părintele său că vine spre dânsul i-a zis: „*Prea cinstite părinte, pentru tine am venit, căci doream foarte mult să te văd.*” Iar cuviosul i-a zis: „*Și eu iarăși pentru tine am venit de la Olimp, ca să nu te ostenești căutându-mă.*”

Un monah pe nume Zaharia petrecea în Salonic, unde a zidit o frumoasă biserică în numele Sfântului Mare Mucenic Mina. Lângă acea dumnezeiască biserică locuia o femeie văduvă, deci monahul acela, nesuferind pe femeie să petreacă acolo, aproape de biserică, pentru sminteală, voia să o izgonească. Iar femeia s-a dus la cuviosul și s-a rugat cu lacrimi să-l sfătuiască pe monahul Zaharia să nu o supere, alungând-o din casa ei. Deci cuviosul a rugat pe Zaharia să nu necăjească pe femeie, „*că n-ai - a zis el către dânsul - nici o supărare de la dânsa.*” Iar Zaharia n-a vrut nicidecum să asculte sfaturile cuviosului, ci mâniindu-se încă și mai rău, a poruncit să-i dărâme casa ei.

Cuviosul, văzând firea lui cea nemilostivă și fără omenie, lăsându-l în pace, se liniștea după obiceiul lui și se ruga lui Dumnezeu ca să-i iconomisească lucrul după voia Lui. Iar Dumnezeu, Care este tatăl orfanilor și scutitorul văduvelor, degrabă a făcut izbândă asupra monahului cel

38

nemilostiv și nesupus, trimițând asupra lui un drac cumplit, care-l chinuia foarte rău și n-a putut în alt fel să scape de dracul cel cumplit, până când l-au dus la cuviosul și a făgăduit că va împlini toate câte l-a sfătuit el. Auzind cuviosul făgăduința lui și milostivindu-se spre dânsul, a făcut rugăciune către Dumnezeu și îndată s-a

izbăvit de drac. Apoi, venindu-și în fire, a mulțumit cuviosului, iar pe femeie n-a mai supărat-o.

Alt monah, anume Petru, iubind tăcerea și liniștea cuviosului și râvnind vieții lui celei îmbunătățite, a vrut să-și facă chilie aproape de a cuviosului Grigorie, ca, avându-l de-a pururea pildă vie înaintea ochilor săi, să se îndemne către urmarea faptelor bune ale lui. Deci, începând a lucra la chilie, au ieșit niște vipere dintr-o piatră și l-a mușcat una de picior și alta de mână. Și mâhnindu-se foarte mult și temându-se de moarte, a alergat la cuviosul și căzând înaintea lui, i-a arătat rănila unde îl mușcaseră viperele.

Iar el, smerindu-se, nici n-a vrut să se uite spre răni, ci a zis către dânsul: *„Du-te și te atinge de mormântul Preacuviosului David și el te va tămădui”*. Iar Petru, durându-l mușcăturile viperelor, a zis către cuviosul: *„O, părinte sfinte, nicidecum milostivindu-te, mă vei tămădui și mă vei izbăvi de durerile morții ce m-au înconjurat, căci cred că poți să mă tămăduiești”*.

Atunci cuviosul, făcându-i-se milă de dânsul, s-a rugat la Dumnezeu să-l vindece de

mușcăturile acelea și numaidecât s-a făcut sănătos și a mulțumit sfântului.

O fecioară avea o mare durere la ochi,

încât era să se primejduiască a-și pierde vederea. Venind la sfântul, se ruga cu lacrimi, zicând: „*Robiile al lui Dumnezeu, fie-ți milă de mine, păcătoasa, și mă izbăvește de cumplita durere a ochilor, că mă primejduiesc a-mi pierde lumina*”. Iar el, rugându-se lui Dumnezeu și făcând cu sfânta lui mână semnul Sfintei Cruci pe ochii acelei bolnave, îndată s-a tămăduit și a preamărit pe Dumnezeu.

Petrecând cuviosul în chilia sa, liniștindu-se și îndeletnicindu-se cu nevoițele sale pustnicești, de-a pururea vorbea cu ucenicul său cuvinte duhovnicești și pline de tot folosul sufletesc. Iar una din nopțile acelea, în care cuviosul se îndeletnicea cu unele ca acestea, șezând și vorbind după obicei cu ucenicul său, acesta a văzut ieșind din gura cuviosului foc ce lumina toată fața lui, căci dădea raze de soare. Și nu numai o dată sau de două ori a văzut aceasta, ci de mai multe ori.

Văzând această minune, s-a înfricoșat ucenicul și căzând la picioarele cuviosului, s-a rugat să-i descopere lui acea taină minunată, pe care adeseori o vedea când ședea de vorbă cu dânsul. Iar cuviosul, cu blândețe și cu smerenie, după obiceiul său, a zis către dânsul: „Aceasta o pricinuieste credința ta, fiule, căci eu mă știu pe mine că sunt un om păcătos. Însă zic ție: că de se va

curați omul pe sine de patimile trupului și ale sufletului, atunci, după cum însuși Hristos a zis: « *Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt vin să se sălășluiască în unul ca acela* ». Deci, după ce se va învrednici să se facă într-acest chip, atunci nu mai grăiește el, ci Dumnezeu Cel ce locuiește întru el. După cum zice: « *Voi veni și lăcaș la el voi face* ». Și cuvântul Domnului, după cum zice psalmistul, este cu foc lămurit. Însă și tu, fiule, dacă te vei nevoi a te curăți pe tine de patimile trupului și ale sufletului și dacă vei tăia cu sabia Duhului spinii patimilor și dacă te vei ruga stăruitor lui Dumnezeu ca însuși să-i dezrădăcineze și focul cel dumnezeiesc să ardă materia cea plină de patimi rele și să înmulțească în sufletul tău rodul faptelor bune, atunci și tu te vei face locaș îndemânatic, curat și vrednic de sălășluirea lui Dumnezeu în tine; iar cuvintele tale vor străluci, după cum a făcut Dumnezeu cu smerenia mea, pentru milostivirea Lui cea nemăsurată. Dar eu îndrăznesc să zic către dragostea ta, că pentru neîncetatele rugăciuni, care de-a pururea se înalță către El, ziua și noaptea, din adâncul inimii mele, m-a cercetat cu dumnezeiasca Lui milă. Apoi mi-a trimis sabie cu amândouă părțile ascuțite și aurite, a cărei frumusețe nu pot a o spune, și dintr-însa strălucesc raze luminoase ca fulgerul, pe care Dumnezeu, ca un milostiv ți-a

descoperit ție de le-ai văzut. Deci, păzește-te să nu spui taina aceasta nimănui, cât

41

voi fi în viață, că nu cumva auzind oamenii să socotească ceva de laudă pentru mine, căci atunci voi cădea din slava lui Dumnezeu, pentru slava de la oameni. Că eu numai ție ți-am spus, ca unui ucenic al meu, iubit și nevoitor către fapte bune”.

Un mirean avea multă dragoste și evlavie către cuviosul și venind odată să ia binecuvântare de la el, când voia să se întoarcă, cuviosul i-a zis: „ *Gătește-te de moarte că s-a apropiat vremea ducerii tale din viața aceasta vremelnică*”. Iar el, ascultând cuvintele acestea ca de la un înger al lui Dumnezeu, îndată și-a împărțit toată averea la săraci și, făcându-se monah iscusit, după puțină vreme a răposat întru Domnul.

O femeie care avea mare durere de cap și pătimea rău, ca și cum ar fi fost îndrăcită, neavând altceva ce să facă, a venit la sfântul și, luând binecuvântare, i-a spus patima durerii capului. Apoi, căzând cu totul la picioarele cuviosului, se ruga cu lacrimi s-o tămăduiască. Iar cuviosul, apropiindu-se de dânsa, și-a pus mâinile pe capul ei și, făcând rugăciune către Dumnezeu, i-a șters sudorile de pe față și în acest chip a izbăvit-o de acea mare fierbințeală și durere. Iar ea s-a dus la casa ei bucurându-se, preamărind pe

Dumnezeu și mulțumind sfântului.

Un om pe care îl prindeau frigurile, cheltuindu-și toată averea sa la doctori, în nici un chip nu s-a tămăduit, ci, dimpotrivă, mai rău îi era. Deci a venit în taină la cuviosul și s-a îmbrăcat

cu rasa lui, pe când îl scuturau frigurile și îl chinuiau; iar când s-a dezbrăcat de rasă, îndată a scăpat de friguri și s-a făcut sănătos.

Un monah avea un duh necurat ce îl muncea foarte tare. Deci a mers la sfântul, neștiindu-l nimeni că este îndrăcit, căci toți socoteau că pătimește de o boală firească. Însuși dracul din el grăia către cuviosul zicând: „ *Grigorie, iarăși ai venit să mă izgonești și de aici?*” Căci îl mai izgonise cuviosul pe acest drac dintr-un om pe care îl lovisе boală grea la șale și la pânтеce. Și iarăși a început dracul a striga zicând: „ *Grigorie, cu rugăciunile tale mă arzi și mă izgonești de aici! Iar acum, că intră în biserică, a ridicat mâinile către Dumnezeu și se roagă Lui ca să mă izgonească și de aici. De aceea, iată, ies și mă duc de frica Lui și de acum înainte nu voi mai intra în zidirea lui Dumnezeu.* “. Acestea zicând, a ieșit diavolul în fața tuturor și îndată s-a tămăduit monahul din ceasul acela.

Un ucenic al cuviosului, anume Ioan, bărbat cucernic și împodobit cu tot felul de fapte bune, ne-a povestit multe fapte folositoare de suflet, între care și următoarele: „Ieșind noi din chilie, într-o dimineață, ca să mergem undeva, pentru oarecare treabă și mergând pe cale, mi s-a întâmplat de m-am depărtat de cuviosul și de frații cu care eram și m-am rătăcit; apoi, căutând pe cuviosul prin multe locuri, nu l-am aflat nicidecum. Într-al șaselea ceas din zi,

umblând și căutându-1 și uitându-mă înapoi, am văzut pe cuviosul venind după mine.

Iar când am zis: *«lată-l pe părinte!»* el îndată s-a făcut nevăzut ochilor mei. Și abia după trei zile, întorcându-mă, am venit la cuviosul și i-am zis: *«Părinte, dar nu te-ai arătat mie alaltăieri în cutare loc?»* Iar el, smerindu-se, voia să ascundă cele ce s-au întâmplat, însă în urmă, fiind silit de mine, mi-a spus acestea: *«într-adevăr, în ziua aceea mergeam cu tine pe cale, fiule, până te-ai dus în cutare sat; atunci m-am despărțit de tine, precum și tu singur știi»*".

Însă și Simeon, despre care am pomenit de multe ori, ne-a povestit astfel, zicând: *„De multe ori am stat în biserică și mi s-a arătat cuviosul, cântând împreună cu mine și îndată se făcea nevăzut din calea mea. Însă după puțină vreme iarăși mi se arăta, stând în același loc unde stătea și altădată”*.

Un om, fiind cuprins de răceală, se ruga cuviosului ca să-l scape de acea neputință, însă dânsul nu voia. Iar bolnavul, aflând vreme potrivită, când s-a sculat cuviosul de pe cinstitul său așternut, atunci îndată s-a culcat acolo bolnavul cu mare credință. Cuviosul, venind și găsimdu-1 culcat în așternutul său, voia să-l izgonească. Dar el a zis către dânsul: *„Nu mă voi scula, până nu mă voi face sănătos!”* Atunci, atin- gându-se sfântul cu mâna de cel bolnav, îndată s-a izbăvit de acea

boală, sculându-se sănătos.

44

Un cuvios care petrecea pe un stâlp, trimițând odată pe ucenicul său la ascultare, vrăjmașul, urătorul mântuirii oamenilor și pierzătorul, a meșteșugit și a adus o femeie să slujească stâlpnicului aceluia, până când îi va veni ucenicul, zicând că este cunoscută și rudenie a ucenicului. Deci zăbovind ucenicul între acea ascultare și petrecând ea multă vreme lângă stâlpnic și slujindu-1, așteptând venirea lui, semănătorul de neghini a început a aprinde în trupul stâlpnicului dorință necinstită. Fiind și femeia aprinsă de aceeași dorință, se silea să se suie la stâlpnic ca să se înfăptuiască fărădelegea și să se nască păcatul.

Cunoscând aceasta, cuviosul, cu darul lui Dumnezeu, a înțeles că trebuie să alerge acum să ajute fratelui său, în vremea nevoinței, după cuvântul înțeleptului, care zice: *„Frații întru nevoi, de bună treabă să fie”*, și, *„Frate pe frate ajutând sunt ca o cetate nebiruită”*; că, dacă nu se va grăbi a scoate pe fratele din gura vicleanului, îndată se va face robul celui străin și de mare bucurie diavolilor. Măcar că era slab cu trupul, îndată luându-și toiagul, s-a dus acolo și a gonit pe femeie cu mare rușine. Iar pe stâlpnic, dojenindu-1 și mult învățându-1 pentru folosul sufletului și întărindu-1, l-a lăsat cu pace.

Însă dacă am voi să povestim toate minunile câte a făcut cuviosul Grigorie, ele covârșesc mintea noastră și cuvântul nu poate să le cuprindă, iar vremea nu ajunge a povesti

45 bune și darurile ce le luase de la Dumnezeu și la ce înălțime de fapte bune se suise acest sfânt de Dumnezeu înțelepțit. Dar din cele ce am scris, poate să cunoască fiecare câtă îndrăzneală avea către Domnul. Căci adunând toate faptele bune, s-a făcut locaș al Sfântului Duh și a ajuns la culmea faptelor bune.

Cu dumnezeiască cugetare netezea calea postniciei, stricând toate împiedicările vrăjmașilor și povățuind la calea credinței. Cu privegherea a izgonit lenevirea și atât de mult a risipit întunericul ei, încât nici chiar în somnul lui n-a putut să-i arate vrăjmașul vreo nălucire, precum are obiceiul de a se arăta în vis celor iubitori de înțelepciune. Căci el, după numele lui, era priveghetor întru faptele bune, încât nicidecum nu era cuprins de somnul cel purtător de moarte. Înfrânarea ucigătoarelor patimi și izgonirea plăcerilor atât de mult a păzit-o, încât petrecea ca un înger, căci se hrănea cu darul Prea Sfântului Duh.

Sărăcia lui era apostolică și îmbrăcămintea evanghelică, căci numai cu o haină proastă își acoperea trupul. Cu astfel de petrecere trăind el, atât de mult și-a curățit sufletul și trupul de toate patimile, încât s-a făcut vrednic de preoție și hirotonindu-se după lege, a fost preot vrednic și de Dumnezeu ales, slujind Sfânta Liturghie cu inima zdrobită și cu duhul smereniei.

Avea încă și răbdare multă, încât toate ispitele ce i se întâmplau, ori de la draci, ori de la

oameni, cu multă blândețe le înlătura, urmând pe părinții cei mai înainte de Lege: pe Iov, întru pătimiri și întru munci; pe Iosif, întru ispite; pe Avraam, întru credință și pe toți ceilalți. Cu smerenia lui, a smerit și pe cei tineri și mândri; îngâmfarea slavei deșarte a lepădat-o și a urât-o, precum îl arăta haina lui cea smerită și proastă. Sfiala în vorbire era neasemănată, căci vorbea cu multă blândețe și cucernicie, de aceea a moștenit pământul, cum zice Domnul.

Dragostea și milostivirea atât de mult le-a câștigat cuviosul Grigorie, încât nu pomenea nicidecum răul cuiva și toate supărările ce-i veneau asupra le răbda ca pe niște pricini de bucurie, păzind până la sfârșitul vieții sale această lăudată doime a faptelor bune, adică dragostea și milostivirea. Dar mai înainte de toate, a păzit cu de-amăruntul credința cea dreaptă și în cuvinte și în fapte, având către dânsa râvnă nemărginită și înfocată.

Pe eretici îi gonea cu toată puterea sa și pe toți îi învăța cu cuvintele sale să se închine sfintelor icoane și să le cinstească după predania Bisericii, nu ca pe Dumnezeu, precum bârfesc cei fără de minte și nebuni. Pentru aceea a izbăvit pe mulți de urâciunea aceasta și i-a povățuit la dreapta credință, făcându-i să-și verse și sângele pentru aceasta; după cum el mărturisește către toți că era gata, pentru cinstirea sfintelor icoane,

47 să primească moartea. Deci, cu mărturisirea aceasta, s-a făcut mucenic și, fără bătaii și fără răni, a luat cununa mucenicească.

Pe lângă toate aceste fapte bune, era înrădă-

cinată și sfânta rugăciune în inima lui, având mintea sa întotdeauna pironită la Dumnezeu și se veselea vorbind cu El, pe Care împreună cu sfinții îngeri lăudându-L și slăvindu-L, a luat de la El arvuna împărăției cerurilor și negrăita dulceață a fericirii dumnezeiești.

Deci, petrecând cu astfel de cuvioșie și văzând cele cerești fiind încă pe pământ, a venit vremea să se ducă către Cel dorit. Și vrând Dumnezeu ca să-l cheme la Sine și să-l așeze în ceata îngerească ca pe un înger pământesc, ca să-l preamărească cu lumina cerească și să-l odihnească în bucuria dreptilor și preacuvioșilor, ca unui drept și preacuvios pustnic desăvârșit, a trimis asupra lui o boală foarte grea, a epilepsiei, încât zăcea pe pat nemișcat. Pentru aceea se ruga lui Dumnezeu fierbinte, ca să-l ușureze de boala aceea și să-i dea boala hidropicea, ca să se umfle și să putrezească trupul lui. Deci Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui și a ridicat de la dânsul patima aceea și i-a dat-o pe cea pe care a cerut-o; și atât de mult i s-a umflat trupul, încât se vedea ca o folie umflată de vânt și numai după glas se cunoștea.

Acestea pătimindu-le cuviosul în orașul Avion, lângă cetatea Tesalonicului, a auzit de boala lui preacuviosul Simeon, pe care de multe

48 ori l-am pomenit mai sus, care era și stareț și unchi al cuviosului. Acesta s-a întristat foarte și a trimis scrisoare cu mare rugămintă chemându-l la sine, scriindu-i astfel: „ *Fiule Grigorie, am auzit de boala ta și foarte mă mâhnesc și, ca să nu se scurteze viața mea fără de vreme, cu amară și jalnică moarte, din pricina întristării despre boala*

ta, vino, te rog, fiule, ca să ne mai vedem întru această viață, căci cred că, dacă vei ruga pe Dumnezeu, ție îți va da putere și vei putea veni, ca auzind învățăturile tale bune și vorbele dulci și de suflet folositoare, să ne bucurăm împreună și să mulțumim bunătății lui Dumnezeu".

Deci fericitul, primind scrisoarea de la unchiul și starețul său, deși era foarte slab și obosit de bătrânețe și de nevoințele pustnicești, cum și de boala cea cumplită ce-l cuprinsese, punându-și nădejdea în Dumnezeu și întârindu-se cu ajutorul Lui, apoi fiind îndemnat de dragostea și dorul către duhovnicescul său părinte și învățător, a trecut toate cu vederea, bătrânețe, slăbiciune, boală și lungimea călătoriei și, pornind în cale încet-încet, cu ajutorul lui Dumnezeu, a trecut lungimea căii și cu multă osteneală a ajuns la Constantinopol. Acolo a aflat liber pe unchiul său Simeon, căci până atunci fusese închis în temniță din porunca lui Leon Armeanul, care împărățea atunci, pentru mărturisirea bunei credințe și pentru cinstirea sfintelor icoane.

49

Deci văzându-se unul cu altul, cu nespusă bucurie s-au mângâiat foarte tare, apoi, sărutându-se cu dragoste duhovnicească, cuviosul Grigorie a căzut la pământ și a îmbrățișat picioarele starețului și părintelui său duhovnicesc. Iar unchiul său, Sfântul Simeon, a sărutat pe cuviosul Grigorie, ca pe un iubit fiu și rudenie după trup, căci din tânără vârstă îl crescuse și îl povățuise la calea mântuirii și a viețuirii pustnicești. Apoi după ce s-au bucurat și s-au mângâiat din destul, îndulcindu-se cu vorbirile duhovnicești și de folos sufletului, s-au

despărțit. Sfântul Simeon s-a dus iarăși la mănăstirea sa, iar cuviosul a rămas la Constantinopol.

Deci chinuindu-se cuviosul un an întreg cu acea boală cumplită și necăutându-se cu nici un fel de doctorie, căci se pregătise de moarte, și-a cunoscut mai înainte mutarea sa și a zis către frații care erau cu dânsul: *„Fraților, îndrăzniși, că sfârșitul vieții mele s-a apropiat. Deci lua(i-mă și duceți-mă în casa cea primitoare de străini, căci după douăsprezece zile va fi sfârșitul meu“*. Căci aceia pregătindu-i patul, l-au pus pe dânsul și, ridicându-l, l-au dus acolo unde le-a poruncit. Și după douăsprezece zile, adică în a două zecea zi a lunii noiembrie, și-a dat cinstitul său suflet lui Dumnezeu. Atunci omul ceresc s-a dus la ceruri și a adormit cu părinții lui, ajuns întru bătrâneți adânci și desăvârșit în faptele pustnicești.

Frații, după fericitul său sfârșit, au pregătit cele de îngropare și, când îl duceau pe năvălie

50 ca să îngroape cinstitele și sfintele lui moaște, s-a apropiat cu credință un bolnav care avea o boală cumplită, încât nu putea să stea drept, ci era aplecat și gârbovit.

Acesta cum s-a apropiat de năvălie, părăndu-i că a pus cineva mâna pe el, s-a întors și a întrebat pe fratele care era aproape de dânsul: *„Au tu te-ai atins de mine?“*. Iar el a răspuns: *„Nu, nu eu.“*. Atunci a cunoscut că era puterea lui Dumnezeu care umbrea moaștele sfinte ale cuviosului și i-a dat îndată tămăduire și s-a îndreptat de gârbovirea lui, neavând nici urmă de boală.

După ce s-au îngropat sfintele moaște în pământ, un alt om având un duh necurat care îl

chinuia cumplit, veni și se apropie de mormântul sfântului și, stând acolo, chema numele lui în ajutor. Frații care erau și petreceau în acea mănăstire unde era îngropat sfântul, judecând cu toții că nu se cade să îngroape în pământ un asemenea odor scump ca acela, au scos afară racla cu sfintele moaște. Iar cel îndrăcit, petrecând puține zile lângă racla sfântului, a scăpat de duhul cel necurat cu rugăciunile lui și, făcându-se cu totul sănătos, s-a dus acasă slăvind pe Dumnezeu.

Un altul iarăși era supărat de un duh necurat, ca și cel dintâi. Acesta, cum a venit și s-a atins de moaștele sfântului, îndată s-a izbăvit de duhul cel necurat și s-a dus la casa sa bucurându-se.

Un om avea la un picior o bubă ce se numea carchin (cancer) și, mulți ani pătimind de acea

51 boală nevindecată, a venit la sfintele moaște ale sfântului și numai ce s-a uns la buba sa cu picăturile ce ieșeau din racla sfântului, îndată s-a tămăduit.

Un altul, având o rană nevindecată de mulți ani și neputând nici un doctor să-i folosească, nici cu alte buruieni vindecătoare a-l vindeca, acela numai ce a venit și s-a uns cu mir de la sfântul și îndată s-a tămăduit.

O femeie oarecare se chinuia de trei zile și nicidecum nu putea să nască. Aceasta trimițând la sfintele moaște și aducându-i-se untdelemn din candela sfântului, numai ce s-a uns cu dânsul și îndată a născut fără nici o durere.

O altă femeie, având o boală grea în părțile ascunse, pătimea foarte rău și nu se putea tămădui cu nici un chip. Iar după ce a venit la

sfintele moaște și și-a pus capul pe sicriul sfântului, mărturisindu-și patima cu credință, numaidecât a primit tămăduire precum a dorit.

Un om avea mare durere de cap și, nemai-putând răbda durerea, a venit la sfintele moaște și s-a atins cu capul de racla Sfântului Grigorie și întru acea noapte i s-a arătat sfântul în vis și l-a apucat de creștet și i-a despicat capul în două și, scoțând o bucată de carne putredă, i-a zis: „*Iată, din această pricină {i-a venit durerea capului. Deci acum mergi cu pace și fii sănătos.*” Și s-a dus mulțumind și slăvind pe Dumnezeu.

Alt frate avea atâta război și sminteală în trupul lui, încât îi primejduia mântuirea. Acesta,

52 ducându-se la mormântul Sfântului Grigorie, și-a mărturisit patima cu lacrimi și a cerut ajutor de la dânsul. Și îndată, o minune! - a încetat războiul din trupul lui și a rămas fratele nesupărat și neispitit, slăvind pe Domnul și mulțumind sfântului.

Un monah, anume Petru, a fost rob de tătari și, ținut fiind multă vreme închis în temniță împreună cu mulți alții, într-una din zilele acelea i s-a spus că a doua zi vor să le taie capul la toți. Iar Petru, auzind răspunsul cel de pierdere, a făcut rugăciune stăruitoare către Sfântul Grigorie toată noaptea, ca să-l izbăvească de moartea cea fără de vreme. Și, adormind puțin către ziuă, i s-a arătat sfântul în vis și i-a zis: „*Nu te teme, Petre, că nu vei muri!*” Și făcându-se ziuă, toți cei ce erau închiși își așteptau moartea. Iar sfântul, cu rugăciunile sale către Dumnezeu, mai presus de toată nădejdea, i-a izbăvit de robie, din închisoare și de la moarte. Și întorcându-se

către sfintele moaște ale sfântului, i-au dat mulțumire pentru izbăvire.

O femeie fiind îndrăcită de paisprezece ani și venind la sfântul ca la un liman liniștit și petrecând câteva zile cu rugăciunile Sfântului Grigorie, s-a izbăvit de dracul ce o muncea și s-a întors acasă sănătoasă. După câțeva vreme, iar a căzut într-un păcat și iarăși s-a îmbolnăvit, mai rău ca înainte. Deci chinuindu-se foarte rău de duhul cel necurat, iarăși a alergat la racla sfântului, mărturisindu-și păcatul cu zdrobire

53

de inimă, cu lacrimi și cu făgăduință că de acum înainte nu va mai păcătui. Și, cerând izbăvire cu credință neîndoită, îndată s-a izbăvit de duhul cel necurat și s-a dus acasă bucurându-se, slăvind pe Dumnezeu și mulțumind Sfântului Grigorie.

Sfintele moaște au rămas multă vreme în acea mănăstire în care s-a săvârșit sfântul și dădeau tămăduiri neîncetat, pentru toate felurile de boli, tuturor celor ce alergau cu credință neîndoită către dânsule. Astfel străbătea vestea minunilor sale pretutindeni.

Atunci, prea binecredinciosul ban Barbu Craioveanul, care se trăgea din neamul Basarabilor, acei care au umplut Țara Românească de sfinte mănăstiri, zidind din temelie Sfânta Mănăstire Bistrița, întru cinstirea Adormirii Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, în județul Vâlcea, pe apa Bistriței și, vrând să o împodobească cu un odor scump și sfânt ca acesta, cu multă sâr- guintă și cu multă

rugăciune către Dumnezeu și către sfântul, le-a adus cu mare cheltuială din mănăstirea unde se aflau, în sfânta mănăstire cea din nou zidită și le-a așezat acolo, cu multă cinste și evlavie, în sfânta biserică în partea dreaptă.

De atunci până în ziua de astăzi se află acolo nestrămutate, întregi și nestricate, izvorând mireasmă preafrumoasă și dând tămăduiri pentru tot felul de boli, ca și mai înainte, celor ce aleargă cu credință către ele. Căci darul și

54 sfințenia aleșilor lui Dumnezeu este neîmpuținat. Iar țara o păzește și o ocrotește de multe feluri de necazuri și de primejdii.

Cred că ajung cele scrise până aici, pe care, pe scurt le-am scris, pentru dragostea voastră, ca să se arate fapta cea bună și îndrăzneala Sfântului Grigorie către Dumnezeu. Căci de aș fi avut - zice scriitorul vieții sfântului - zece limbi și tot atâtea guri, tot nu mi-ar fi ajuns să-l laud după cuviință și de ajuns. Iar tu, o! fericite părtaș al cuvioșilor părinți, vorbitorule cu sfinții îngeri, sfinte al lui Dumnezeu Părinte Grigorie, cerescule om, pământescule inger, roagă-te totdeauna pentru noi, slugile și robii tăi și izgonește de la noi toată ispita și toată greutatea, izgonește cu toiagul rugăciunilor tale împerecherile din Biserica lui Hristos Dumnezeu, că au înconjurat-o acum ereticii din toate părțile ca niște lei și ca niște pui de lei caută să o răpească și să o înghită.

Așa, sfinte al lui Dumnezeu, alungă departe de la dânsa tot eresul, că poți câte voiești, căci te afli în lumină înaintea Domnului și locuiești în locașurile cele nestricăcioase, după ce ai păzit nestinsă făclia faptei celei bune

pustnicești. Și acum primești negrăitele
bunătăți ale desfătării și ale fericirii veșnice
întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia I se
cuvine slava și stăpânirea, împreună cu Cel
fără de început al Lui Părinte și cu Sfântul Duh,
în vecii vecilor. Amin.

55

ACATISTUL CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU GRIGORIE DCCAPOLITUL

RUGĂCIUNILE ÎNCEPĂTOARE

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, Slavă Ție.

Doamne, Iisuse Hrisoase, Fiul lui Dumnezeu,
pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și
ale tuturor sfinților, miluiește-ne pre noi. Amin.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, Slavă Ție.

împărate ceresc, Mângâietorul, Duhul
adevărului, Care pretutindenea ești și toate le
împlinești; Vistierul bunătăților și Dătătorule de
viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne
curățește pe noi de toată întinăciunea și
mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără
de moarte, miluiește-ne pre noi. *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și
acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi.
Doamne, curățește păcatele noastre. Stăpâne,

56 iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluiește-ne (We 3 orz), Slavă... Și acum...

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Amin.

Apoi, *troparele*:

Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi păcătoșii robii Tăi, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Doamne, miluiește-ne pe noi că întru Tine am nădărdit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută și acum ca un milostiv și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri, că Tu ești Dumnezeuul nostru și noi suntem poporul Tău; toți, lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu;

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădărdim întru tine, ci să ne izbăvim prin tine din nevoi, căci tu ești mântuirea neamului creștinesc.

Apoi:

Cred într-un Dumnezeu, Tatăl atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutele. Și într-un Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut; Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioară și S-a făcut om.

Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pontiu Pilat, și a pățimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi după Scripturi. Și S-a suit la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui.

Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a Cărei împărăție nu va avea sfârșit.

Și într-un Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin proroci.

Într-o una, sfânta sobornicească și apostolească Biserică.

Mărturisesc un botez într-o iertarea păcatelor.

Aștept învierea morților.

Și viața veacului ce va să fie. Amin.

Doamne miluiește *(de 12ori)*.

Slavă... Și acum...

Veniți să ne închinăm împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, împăratul și Dumnezeuul nostru.

Veniți să ne închinăm și să cădem la însuși Hristos, împărat și Dumnezeuul nostru.

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru credincioșia Ta; auzi-mă întru dreptatea Ta; să nu intri la judecată cu robul Tău că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta; vrăjmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-am să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ înse- toșat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-Ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se pogoară în mormânt. Fă să aud dimineața mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeuul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății.

Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață, întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpește pe

vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă... Și acum... Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, Slavă Ție (*de 3 ori*).

Dumnezeul este Domnul și S-au arătat nouă, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului (*de 3 ori*).

Apoi troparul glas al 3-lea.

Chip te-ai făcut înfrânării și prin dumnezeiescul Duh pre toți i-ai luminat; alergarea drepte credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai muștrat cugetele celor rău credincioși, Părinte Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Doamne miluiește! (*de 3 ori*). Slavă... și acum.

După aceasta:

Psalmul 50

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vărtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc, și păcatul meu înaintea

60 mea este pururea. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptățit întru cuvintele Tale și să biruiesti când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-am născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-

ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop, și mă voi curăți; spăla-mă-vei, și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele, și toate fărădelegile mele, șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeu, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânilor mă întărește. Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeu, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, și gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit, inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoința Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

61

Condacul I

Apărătorul nostru și folositorul cel fierbinte, după datorie mulțumiri aducem ție, sfinte, noi, cei izbăviți din nevoi cu rugăciunile tale. Ci ca cel ce ai către Domnul îndrăzneală, din toate primejdiile izbăvește-ne pe noi, ca să-ți cântăm ție: bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Icosul I

îngerească viață alegând a petrece pe pământ, părinte, ca să te bucuri cu îngerii în ceruri ai părăsit toate cele veselitoare ale lumii și, rănindu-te cu dumnezeiasca dragoste, ai

alergat la limanul cel de mântuire al sihăstriei
pentru care noi, minunându-ne, zicem ție:

Bucură-te, că din pruncie ai ridicat pe umeri
Crucea Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos ai
uitat dorul părinților tăi;

Bucură-te, că ai ales fecioria mai mult decât
nunta;

Bucură-te, că ți-ai logodit ție curăția;

Bucură-te, că nu te-ai amăgit ca Adam prin
lăcomie;

Bucură-te, că prin postire ai domolit săltările
trupului;

Bucură-te, că ai câștigat în inima ta frica
Domnului;

Bucură-te, că dintr-însa ai născut duh de
mântuire;

62

Bucură-te, căci cu secera rugăciunii ai
curățit spinii patimilor;

Bucură-te, căci cu plugul înfrânării ai arat
pământul sufletului tău;

Bucură-te, că ai semănat într-însul semințele
drepte credințe;

Bucură-te, că dintr-însele odrăslești nouă
roadele tămăduirilor;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte
Grigorie!

Condacul al 2-lea

Văzându-se pe sine sfântul izbăvit de grijile
lumești, tăinuindu-se de slugile sale, a alergat
la părintele și păstorul care l-a învățat
rânduiala vieții sihăstrești și l-a trimis a se

nevoi cu pustnicii cei ce petreceau acolo aproape de dânsul și cu care a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 2-lea

înțelegerea cea răzvrătită a răucredinciosului egumen cunoscându-o, cu îndrăzneală l-ai înfruntat în sobor muștrându-l; iar el, trufașul, mâniindu-se, a poruncit să te bată fără de milă; tu însă, primind mulțimea loviturilor ca niște rouă cerească, mulțumit-ai lui Dumnezeu; pentru care noi, lăudând râvna ta cea dumnezeiască, grăim ție:

Bucură-te, că ai vădit cu îndrăzneală eresurile celor răucredincioși;

63

Bucură-te, că ai fugit de locuirea cea împreună cu dânsii;

Bucură-te, că pentru dreapta credință primind răni, te bucurai ca Apostolii;

Bucură-te. apărătorul dogmelor celor sobornicești și apostolești;

Bucură-te, râvnitorul vieții îngerești;

Bucură-te, locuitorul pustiei cel ales;

Bucură-te, că prin vărsările lacrimilor ai stins focul păcatului;

Bucură-te, că prin stările la privegheri ai adormit valurile patimilor;

Bucură-te, căci cu dumnezeiasca smerenie ai smerit răutatea vrăjmașilor diavoli;

Bucură-te, că nu te-ai amăgit de nălucirile lor cele prefăcute în chip de lumină;

Bucură-te, că prin sihăstrie te-ai arătat ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor;

Bucură-te, căci cu lucrarea cuvântului te-ai arătat vie mult roditoare;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 3-lea

Puterea Celui Prea înalt prin rugăciunile tale cele primite pogorându-se, a gonit pe diavolii care te supărau și te luptau spre păcatul trupesc; de care izbăvind-te în vis prin venirea Prea Curatei Maicii lui Dumnezeu ce s-a arătat în chipul maicii tale, ai cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

64

Icosul al 3-lea

Având dorire să vezi pe fratele tău cel după trup, ai trimis la dânsul pe ucenicul tău; iar tu, fiind cuprins de lumina cerească ce s-a pogorât peste tine, ai petrecut în bună mireasmă multe zile, până ce s-a întors ucenicul; atunci te-ai deșteptat, iar el, înțelegând acea taină preamărită, a grăit către tine:

Bucură-te, văzătorule de cerești vedenii;

Bucură-te, lăcaș de cerească lumină;

Bucură-te, că prin buna mireasmă a ei te-ai izbăvit de curgerea sângelui;

Bucură-te, că printr-însa ai scăpat de patimi și de supărările diavolilor;

Bucură-te, că răstignindu-te lumii, Domnului te-ai adus jertfă;

Bucură-te, căci, cu sudorile sihăstriei, ai stins cărbunii patimilor;

Bucură-te, că ai fost pildă tuturor spre mântuire;

Bucură-te, că pe mulți mântuiți, ai adus Domnului;

Bucură-te, temelia cea neclintită a pustni-ceștilor strădanii;

Bucură-te, că ai înflorit ca un trandafir și crin bine mirositor în văile sihăstriei;

Bucură-te, că de la cer ai primit dar în chipul focului;

Bucură-te, că ai strălucit mai mult decât soa-rele;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

65

Condacul al 4-lea

Vifor de gânduri îndoite având sfântul pentru vedenia de care a fost uimit în multe zile, a chemat pe unchiul și părintele său, Simeon, ca să vină la dânsul; de la care luând bună încredințare că vedenia aceea n-a fost de laîntunecații diavoli, ci dumnezeiască și îngerească, a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Auzit-ai glas din cer strigându-te ca pe patriarhul Avraam: ieși din pământul tău și din rudenia ta și mergi în pământul în care vei putea sluji lui Dumnezeu; și îndată ascultând dumnezeiasca poruncă, sculându-te, te-ai dus; pentru aceea grăim:

Bucură-te, că te-ai făcut următor lui Avraam cu credință;

Bucură-te, căci ca dânsul ai părăsit patria și neamul;

Bucură-te, cu Isaac, moștenitorule al

credinței;

Bucură-te, cu Iacov, minte văzătoare de Dumnezeu;

Bucură-te, noule Moise, cu nerăutatea;

Bucură-te, noule David, cu blândețea;

Bucură-te, că te-ai arătat nouă Iov cu răbdarea;

Bucură-te, că ai râvnit credința lui Iosif;

Bucură-te, că pentru credință te-ai aprins cu râvnă ca Ilie;

66

Bucură-te, căci cu îndrăzneală ai muștrat ca Botezătorul;

Bucură-te, bărbat al doririlor duhului, noule Daniile;

Bucură-te, prooroc văzător de cele viitoare;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 5-lea

Stea nerătăcită mult-luminoasă povățuită de Duhul Sfânt te-ai arătat în pustietăți și în orașe, strălucind cu minunile, diavolii gonind și bolile tămăduind; pentru care, de către toți vestindu-se minunile tale, cu mulțumită se aduce lui Dumnezeu cântare: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Văzând popoarele faptele tale cele bune și viața ta cea mai presus de om, cu credință au alergat ca la un trimis al lui Dumnezeu, primind folosul cererilor, cu care și noi, împărtășindu-ne de facerile tale de bine, după

Evangelhie preamărind pe Tatăl ceresc, cu
mulțumire cântăm ție:

Bucură-te, că ai îmbogățit pe cel sărac din
Priconis ca marele Nicolae;

Bucură-te, că te-ai arătat cu blândețe către
cel ce te-a bătut ca pe o iscoadă;

Bucură-te, că ai vădit avuția lui Mercurie că
era din nedrepte agoniseli;

67

Bucură-te, că ai izbăvit din mare pe călu-
gărul ce-ți slujea ție;

Bucură-te, că la Roma te-ai arătat făcător de
minuni;

Bucură-te, că de acolo ai fugit de lauda
oamenilor;

Bucură-te, că în Sicilia ai gonit pe balaurul
ce se pornise asupra ta;

Bucură-te, că acolo pe femeia cea desfrânată
o ai îndreptat la pocăință;

Bucură-te, căci cu rugăciunea ta către
Dumnezeu ai îmblânzit pe cetățenii idrisini;

Bucură-te, că în chip nevăzut ai trecut prin
oastea de saracini;

Bucură-te, că ai vindecat mâna ce se uscaseră
a saracinului, pe care o ridicaseră ca să te
junghie;

Bucură-te, căci cu rugăciunile tale s-a
tămăduit cel îndrăcit;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte
Grigorie!

Condacul al 6-lea

Propovăduitor, purtător de Dumnezeu fiind,

ai învățat a ne închina Treimii în Unime și Unimii în Treime și, făcându-te vas ales ca marele Pavel, te-ai aprins de râvnă, dorind mucenicie pentru sfintele icoane; iar Dumnezeu te-a păzit în viața aceasta ca să folosești multora care au cântat Lui: Aliluia!

68

Icosul al 6-lea

Strălucind tu ca al doilea Pavel în Tesalonic, petreceai în multe lipsuri dintre cele ale vieții trupești; dar Dumnezeu, purtând grijă de tine, te hrănea prin cinstita femeie, ca pe Ilie prin corbi și ca pe Daniil în groapa leilor, prin înger; iar noi, lăudând credința ce aveai către Dumnezeu în Care ai nădăjduit, grăim ție:

Bucură-te, că în multă lipsă fiind nu ai slăbit nevoințele sihăstriei;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hrisos ai răbdat foamea și lipsa de îmbrăcăminte;

Bucură-te, că ai folosit pe femeia cea săracă cu izvorârea de smoală;

Bucură-te, că ai vădit pe cel ce ascunsese din milostenia cea rânduită pentru săraci;

Bucură-te, că ai tămăduit pe cel nebun îndrăcit ce sărise în spatele tău;

Bucură-te, că ai vădit pe călugărul ce se prefăcea că este îndrăcit;

Bucură-te, căci cunoscând vicleșugurile diavolilor, ca pe niște păianjeni le-ai risipit;

Bucură-te, că întru toate desăvârșit i-ai rușinat pe ei;

Bucură-te, că mai înainte ai spus pristăvirea stâlpnicului și a celor doi frați;

Bucură-te, că asemenea ai vestit și altui

bătrân să-și gătească mormântul;

Bucură-te, căci, cunoscând cu duhul, ai înfruntat pe cel ce nu îngropase pe cel mort găsit pe cale;

69

Bucură-te, că deșteptezi mintea celor ce sunt îngropați în mormântul lenevirii;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 7-lea

Vrând odinioară să mergi în părțile slovenilor spre a vieții în mai multă liniște acolo, mergând puțin pe cale, te-ai întors degrabă, căci ai cunoscut urgia lui Dumnezeu ce era să cadă peste puțin timp asupra lor, iar ucenicul tău, spăimântându-se de mai înainte cunoștința ta, a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Arătat-a Dumnezeu prin tine minune preamărită cu boierul cel închis în temniță, căci, hotărât fiind el de pierzare, ai cunoscut aceasta cu darul lui Dumnezeu, pentru care, asemănându-te marelui Nicolae, îndată ai alergat la mai-marele cetății și cu multe rugăciuni l-ai izbăvit din amara moarte; iar el, aducându-ți mulțumire, a grăit către tine:

Bucură-te, izbăvitorul celor osândiți la moarte;

Bucură-te, ajutătorul celor în primejdii;

Bucură-te, că ai fost liman celor învăluți de marea acestei vieți;

Bucură-te, că din nevoi se izbăveau și se izbăvesc cei ce cheamă numele tău;

70

Bucură-te, că mai înainte, cunoscând venirea ucenicului tău, l-ai întâmpinat;

Bucură-te, că ai izbăvit de moarte pe cel mușcat de viperă;

Bucură-te, că ai izbăvit pe fecioară de durerea ochilor și de orbire;

Bucură-te, că ai tămăduit de răceală pe cel bolnav ce se culcase pe patul tău;

Bucură-te, că ai tămăduit pe cel bolnav de friguri prin îmbrăcarea cu rasa ta;

Bucură-te, că ai izbăvit pe o femeie săracă, bolnavă de durerea capului;

Bucură-te, că ai gonit pe diavolul din călugărul ce se chinuia rău;

Bucură-te, primește de la noi, cei supărați de diavoli, de trup și de lume;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 8-lea

Străină viață petrecând pe pământ, fericite părinte Grigorie, cu totul ți-ai înălțat mintea către cele cerești, minunând pe îngeri și pe oameni cu răbdarea ta; pentru aceasta acum, luând răsplătire de la Dumnezeu, cântă Lui neîncetat împreună cu îngerii: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Cu trupul ai fost întru cei de jos, ca un om, iar cu mintea nu te-ai dezlipit de cele de sus; pentru această te-ai învrednicit a scoate foc din

gura ta, care ți-a luminat fața mai mult decât soarele; de care înfricoșându-se ucenicul tău, i-ai poruncit ca până la sfârșitul tău să păzească taina, ferindu-te de laudele oamenilor, deci și noi cu dânsul grăim ție:

Bucură-te, cel ce ai lucrat privind spre cele de sus;

Bucură-te, că întotdeauna ai privit la sfârșitul lucrării cea de Dumnezeu iubită;

Bucură-te, că pentru neîncetatele rugăciuni ai primit de la Dumnezeu sabie aurită;

Bucură-te, căci cu dânsa ai tăiat spinul păcatului;

Bucură-te, că în trup fiind ai auzit cântare îngerească;

Bucură-te, că prin curăția minții te-ai învrednicit de taine dumnezeiești ca acestea;

Bucură-te, căci, cu voința cea îndreptată spre Dumnezeu, te-ai îndumnezeit după dar;

Bucură-te, că în trup te-ai făcut locaș curat Prea Sfintei Treimi;

Bucură-te, că în chip nevăzut ai mers cu Ioan, ucenicul tău, pe cale;

Bucură-te, că de multe ori te arătai unchiului tău în vremea rugăciunii;

Bucură-te, că mai înainte apucând ai mântuit pe stâlpnicul ce era să cadă în păcat;

Bucură-te, grăim ție cei ce ne izbăvim de toate păcatele în toată vremea;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 9-lea

Toată latura Decapoliei, Asia, Bizanțul, Tesalia, Roma, Răsăritul și Apusul propovăduiesc lucrarea minunilor tale, cu care pe mulți din dureri și din necazuri i-ai izbăvit, vrednicule de minune, pe cei ce au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Retorii cei mult-bârfitori, care se fălesc numai cu filosofia cea deșartă, nu pricep cum tu, în trup muritor fiind, ai biruit toate hotarele firii, viețuind ca unul fără de trup cu darul lui Dumnezeu; iar noi, mulțumire aducând Celui Ce te-a mărit în viață și după moarte, cântăm ție:

Bucură-te, că prin multă strădanie ai câștigat înțelepciunea cea de sus;

Bucură-te, cel ce ai defăimat înțelepciunea cea deșartă;

Bucură-te, cel ce ai fost dulce la cuvânt și mângâietor în învățături;

Bucură-te, cel ce multe cetăți le-ai izbăvit din rătăcirea idolilor;

Bucură-te, căci corabia Bisericii lui Hristos la liman bun a ajunge te-ai nevoit;

Bucură-te, că pentru dânsa te-ai primejduit până la moarte;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos te-ai nevoit până la vărsarea sângelui;

Bucură-te, căci cu râvna dreptei credințe te-ai făcut mucenic fără de sânge;

Bucură-te, că ai mărturisit pe Hristos a fi Dumnezeu și om;

Bucură-te, că icoană ai zugrăvit întrupării Lui;

Bucură-te, căci cu focul duhului ai ars bârfele ereticilor, ca pe niște neghină și pleavă;

Bucură-te, căci cu lopata dreptei credințe le-ai vânturat pe ele;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 10-lea

Voind a te asemena Stăpânului Hristos, cu nerăutate ai iubit pacea și dragostea și n-ai răsplătit rău pentru rău; ci pentru cei ce s-au năpustit și te-au bătut, te-ai rugat ca și Acela pentru răstignitorii Lui și ca întâiul mucenic Ștefan pentru cei ce l-au ucis cu pietre; cu care acum, bucurându-te, cânti lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Zid nebiruit împotriva patimilor și turn nesurpat al curăției te-ai arătat, părinte cuvioase, căci, cu privegherea gonind somnul lenii, te-ai făcut casă Duhului Sfânt și nici măcar în somn sau în vis n-au putut diavolii cu năluciri să te înșele; pentru care noi, lăudându-te, grăim către tine:

Bucură-te, păzitorul cel ales al fecioriei;

Bucură-te, că urmarea lui Hristos ca Pavel în trupul tău o ai purtat;

Bucură-te, că ești numit cu numele privegherii;

Bucură-te, că te-ai învrednicit de cămara cea
de mire a Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, slujitorule al Preacuratei
Fecioare și Maicii lui Dumnezeu;

Bucură-te, apărătorule al cinstitei Sale
icoane;

Bucură-te, că prin alegerea lui Dumnezeu ca
un vrednic ai primit preoția;

Bucură-te, că ai adus lui Hristos jertfă cu
inimă curată;

Bucură-te, că pe mulți i-ai tras din adâncul
pierzării de suflet;

Bucură-te, că pe mulți i-ai făcut îngeri la
minte;

Bucură-te, că din poftele cele necurate izbă-
vești pe mulți;

Bucură-te, că potolești aprinderea patimilor
noastre celor trupești;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte
Grigorie!

Condacul al 11-lea

împăratul împăraților și Dumnezeu, vrând să
te cheme la Sine ca să-ți răsplătească cu
bogate daruri pentru multe ostenelile tale, a
îngăduit să pătimești de boală cumplită; din
care, după rugăciunea ta izbăvindu-te, ai cerut
boala hidro- picii, prin care s-a făcut mai mult
arătată răbdarea ta; iar tu până la sfârșit ai dat
lui Dumnezeu laudă, cântând: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Făclie primitoare de lumină înțeleghătoare te

cunoaștem pe tine, părinte, că râvnind la bună-tățile cuvioșilor celor mai înainte de tine, te-ai aprins de dumnezeiescul foc, pe care Domnul a venit să-l arunce pe pământ și ai ars toată materia cea poftitoare de cele de jos și către cunoștința cea dumnezeiască ai povățuit pe cei ce au năzuit către tine; pentru care grăim ție:

Bucură-te, că întru toate te-ai făcut următor al marelui Antonie;

Bucură-te, cel ce cunoști gândurile ca marele Eftimie;

Bucură-te, cel ce înfrânezi poftele ca Sava sfântitul;

Bucură-te, învățătorule al pustiei ca marele Teodosie Chinoviarhul;

Bucură-te, cel ce iubești tăcerea ca marele Arsenie;

Bucură-te, cel ce îndrepti spre pocăință ca Efrem Șirul;

Bucură-te, stâlp al răbdării și făcătorule de minuni;

Bucură-te, apărătorule al dreptei credințe ca mărturisitorii Maxim și Teodor Studitul;

Bucură-te, că ai viețuit în blândețe și în nerău-tatea inimii;

Bucură-te, că te-ai făcut comoară a toată fapta bună;

Bucură-te, că prin aceasta te-ai făcut bună-mireasmă a lui Hristos;

76

Bucură-te, că te desfătezi întru viața veseliei celei de taină;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 12-lea

Vrând unchiul și părintele tău să te vadă mai înainte de a trece tu din viața aceasta, ți-a scris să mergi la dânsul, aflându-se el închis pentru sfintele icoane; iar tu, fericite, deși erai cuprins de boală, ai mers cale îndelungată, ca un diamant mult-răbdător și, sărutându-vă unul pe altul și duhovnicește bucurându-vă, v-ați despărțit; și după pătimirea unui an deplin în boală cumplită, ai adormit somnul cel cuvios al sfinților, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Cântând adormirea ta, te laudăm ca pe cel ce bine te-ai nevoit, alergarea ai săvârșit, credința ai păzit; pentru care mărturie este cinstitul tău trup, care cu darul lui Dumnezeu se păzește întreg și nestricat. Din el culegem noi nenumărate tămăduiri de boli, de faceri de minuni, grăind ție cu credință:

Bucură-te, cel ce ai fost înger în trup și acum dănțuiești cu îngerii;

Bucură-te, Sfinte, care te veselești cu toți Sfinții; Bucură-te, cu Apostolii și Mucenicii vorbitorule; Bucură-te, cu Cuvioșii și cu Dreptii locuitorule; Bucură-te, că după trup ți-a fost nașterea și creșterea în Decapolia;

77

Bucură-te, că în veci moștenești Ierusalimul cel de sus;

Bucură-te, comoara neprețuită a țării Valahiei;

Bucură-te, că de multe feluri de primejdii pe

aceasta o păzești;

Bucură-te, lauda cea de cinste a Sfintei
Mănăstiri Bistrița;

Bucură-te, podoaba a tot clerul bisericesc;

Bucură-te, mângâierea celor deznădăjduiți;

Bucură-te, bucuria celor scârbiți;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte
Grigorie!

Condacul al 13-lea

O, Părinte Sfinte, Prea Cuvioase Grigorie, plăcutule al lui Hristos și ajutorul tuturor celor în nevoi, care în viața ta pe pământ după Evanghelie ai fost lumina lumii, iar după moarte, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ai fost dat păzitor acestei țări creștinești (și acestui sfânt lăcaș) prin aducerea sfintelor tale moaște, primind acum acest puțin dar de la noi smeriții, mijlocește către Dumnezeu ca în veacul acesta să ne izbăvească de toată primejdia și neputința, iar în cel viitor de veșnicele chinuri și împreună cu tine să ne învrednicească în pământul celor vii să cântăm Lui: Aliluia.

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși **Icosul întâi:** îngerească viață alegând a petrece pe pământ, părinte... și **Condacul întâi:** Apărătorul nostru și folositorul cel fierbinte...

După aceea zicem aceste rugăciuni:

78

Rugăciunea întâi

O, Prea Cuvioase Sfinte Grigorie, credem că încă în trup viețuind te-ai făcut lăcaș Sfintei Treimi, la Care acum mutat fiind, neîncetat te rogi împreună cu toți Sfinții și cu Preacurata

Maică lui Dumnezeu pentru întărirea sfintelor biserici, a patriarhilor, a împăraților, a domnilor, a supușilor, a preoților, a călugărilor și pentru sănătatea și mântuirea tuturor dreptcredincioșilor creștini. Cu umilință cădem la sicriul sfintelor tale moaște și le sărutăm cu dragoste, rugându-te: întărește și păzește acest sfânt locaș, pe care ți l-ai ales sălaș, această sfântă mănăstire care te are pe tine întru sine, precum și toate orașele și pe toți locuitorii din ele. Nu trece cu vederea nici pe cei ce năzuiesc la sfintele tale moaște, care cu credință căzând se închină și le sărută, rugându-se a li se dăruia sănătate și izbăvire de supărarea duhurilor necurate și de alte boli nenumărate, care dobândindu-și dorita izbăvire și sănătate, împreună cu noi lui Dumnezeu să-I înălțăm slavă, iar ție pentru datornica mulțumire îți aducem icoasele acestea întru care mărim și laudăm nevoințele tale, privegherile, posturile, rugăciunile, luptele cu diavoli, bătăile și toate ale tale fapte bune, pentru care toți zicem: bucură-te, preafericite Părinte, preaînțelepte Grigorie!

Rugăciunea a doua

O, întru tot Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie, cel ce din pruncie te-ai dat pe tine

Domnului, rănindu-te de focul dragostei Lui și părăsind toate deșertăciunile lumii ca pe niște gunoaie, lăsând și pe părinții tăi, ai urmat cu toată dragostea după Dânsul, iubindu-L mai mult decât toate bunătățile cele trecătoare ale lumii acesteia. Că luminându-ți-se ochii

sufletului tău, cu toată curăția i-ai slujit ca un înger în trup Lui, Celui Care te-a preamărit cu darul facerii de minuni în viață și după moarte, că așa mărește Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc pe El. De la Care, fericite, după multe trude și osteneli ai aflat har și milă, că, sfîn- țindu-te, privești cu cetele îngerești la lumina cea preadulce a Prea Sfintei Treimi. Rugămu-te dar, sfinte al lui Dumnezeu, primește aceste rugăciuni de la noi, slugile tale, care nădărdim la ajutorul tău, cei ce ne-am îmbogățit cu sfintele tale moaște, care cu darul lui Dumnezeu revarsă mireasmă bună și încuviințată celor credincioși. Deci, avându-te către Milostivul Dumnezeu bun părtinitor, aducem ție această puțină rugăciune și fii folositor și rugător pentru noi către Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să fim apărați de dușmanii noștri văzuți și nevăzuți, ca, izbăvindu-ne de toată ispita și necazul cel negândit și neașteptat și de chinurile cele veșnice ce vor să fie, să aflăm milă în ziua Judecării. Și învrâdnicindu-ne și noi cu tine de nespusele bunătăți, privind lumina cea preadulce și desfătăta a feței lui Dumnezeu, să slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Se zic rugăciunile începătoare de la acatist (pag. 56) și apoi următoarele:

Doamne miluiește *(de 12 ori)*.

Veniți să ne închinăm împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, împăratul și Dumnezeuul nostru.

Veniți să ne închinăm și să cădem la însuși Hristos, împărat Dumnezeuul nostru.

Psalmul 142 *(vezi pagina 59).*

Dumnezeul este Domnul și S-a arătat nouă, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului *(de 3 ori) și troparele următoare:*

Glasul al 3-lea

Chip te-ai făcut înfrânării și prin dumnezeiescul Duh pe toți ai luminat. Alergarea dreptei credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai muștrat cugetele celor răucre-dincioși. Părinte Preacuvioase Grigorie, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

81

Slavă... și acum... A Născătoarei

Pre tine, ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te laudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Căci cu trupul cel luat dintru tine, Fiul tău și Dumnezeuul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pre noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

Psalmul 50 *(vezi pagina 60).*

CANONUL SFÂNTULUI GRIGORIE D6CAPOLITUL

Cântarea I, glasul al 8-lea

Irmos: „Apa trecând-o ca pe uscat și din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului și Dumnezeuului nostru să-I cântăm

Pripeală: Sfinte Preacuvioase Părinte Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi. (Se repetă înainte de toate troparele care nu au: **Slavă... și acum...**)

Smeritul meu suflet, omorât cu dulcele trupului, înviază-1, părinte Grigorie, cu rugăciunile tale, că viața cea veșnică ai dobândit-o, omorând pe omul cel vechi cu nevoițele postniciei.

Înfrânându-ți dulcele trupului cu puterea minții, din pruncie te-ai făcut vas ales Duhului,

82 părinte, arătând lucrurile Lui prin blândețe și smerenie, văzătorule de Dumnezeu.

Slavă...

Cu iubire dumnezeiască, poftele trupului le-ai veștejit și ți-ai dobândit soție curăția, fericite, din care s-au născut ție fii bunătățile preamărite, care te-au făcut pe tine dar bineprimit lui Dumnezeu.

Și acum™

Ceea ce ești scară cerească care ajunge de la pământ la cer, prin care Cuvântul lui Dumnezeu cu oamenii S-a unit, Preacurată, binecuvântată, minune negrăită, vedere

necuprinsă cu mintea, miluiește pe cei ce se roagă ție.

Cântarea a 3-a

Irmos: „Doamne, Cela Ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc și ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întărește întru dragostea Ta, că Tu ești marginea doririlor și credincioșilor întărire, Unule Iubi to rule de oameni”.

În muntele faptelor bune alergând, cuvioase, ai intrat în norul privirii la cele de sus și ai cunoscut pe cât ai putut cuprinde pe Cel necuprins de fire, fiind plin de lumină, părinte.

Cel Ce S-a născut în peșteră pentru mântuirea neamului omenesc, pe tine cel ce ai locuit în peșteră, preafericite, cu lumina cerească te-a luminat, ca pe Pavel, luminos arătându-te, părinte Grigorie.

83

Slavă.»

Ușa cea cerească, Preacurată Maica lui Hristos, ție, celui împresurat de asupririle diavolești, părinte, ți-a dat aripi și puternic asupra protivnicului te-a făcut cu harul Duhului Sfânt și ai biruit toate uneltirile lui.

Și acum...

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Domnul tuturor; bucură-te, ceea ce ai mijlocit viața oamenilor, bucură-te, munte umbrat și netăiat, întărirea credincioșilor, bucură-te, ceea ce ești cu totul fără de prihană.

Următoarele stihiri se zic după Cântarea a 3-a și a 6-a:

Izbăvește din nevoi pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toți după Dumnezeu, la tine scăpăm, ca și către un zid nestricat și folositor.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu și vindecă durerea sufletului meu.

*Preotul zice ectenia: **Miluieste-ne pe noi Dumnezeule...** la care pomeneste pe cei pentru care se face paraclisul; **Doamne miluieste** (de 3 ori). Apoi preotul zice ecfonisul: **Că milostiv și iubitor de oameni...***

*și îndată **Sedelna**, glasul al 4-lea:*

84

Cu dumnezeiasca strălucire fiind luminat, ai izgonit întunericul patimilor celor de suflet stricătoare, Grigorie pururea mărite; înălțându-te spre suirea nepătimirii cea prea curată, ai izvorât, preamărite, raze de tămăduiri, sălășluindu-te în lumina cea neapusă a împărăției lui Hristos.

Slavă», și acum...

Astăzi toată lumea s-a umplut cu bucurie întru praznicul cel binecuvântat al Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Fecioară, tu ești cortul cel ceresc.

Cântarea a 4-a

Irmos: „ Tu ești întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu ești lumina celor întunecați și pe Tine Te laudă duhul meu“.

Cela Ce pentru noi străină pogorâre a avut, Grigorie, străin făcându-Se pentru bunătate, pe

tine străin pentru Dânsul văzându-te, te-a primit și dumnezeiesc moștenitor al împărăției Sale strălucit cu bunătățile te-a făcut.

Pentru Hristos, Cel ce S-a făcut prunc pentru noi, te-ai dus la școala ascultării, prunc cu nerăutate făcându-te, de Dumnezeu înțeleptite părinte; și cu dumnezeiasca smerenie, ai smerit răutatea vrăjmașilor, fericite Grigorie.

Slavă...

Cu ploile lacrimilor tale, părinte Grigorie, ca și cu niște rouă dumnezeiască adăpându-te,

85 întru toată fapta bună ai sporit; toată roada bunătății ai înflorit; ca un pom roditor, lângă izvoarele apelor răsădit, ai adus roadele desăvârșirii în pustie.

Și acum...

Maica lui Dumnezeu binecuvântată, cu totul fără prihană, rănila sufletului meu vindecă-le, desfătările trupului stinge-le; inima mea cea întunecată luminează-o; împacă mintea mea și mă izbăvește de toată vătămarea și năvălirea vrăjmașilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: „*Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni*”.

Cu lucrarea cuvântului, viță aducătoare de roadă te-ai arătat, cuvioase, care aduce struguri de fapte bune, care dau din sine vin duhovnicesc de mântuire, părinte, veselind inimile credincioșilor.

Roma cea mărită, părinte, de la Răsărit, pre

tine luminător neapus te-a primit prin credință și s-a luminat cu darurile tale cele cinstite; că pe Hristos ai avut în suflet ca o lumină, luminând pe cei ce te văd pe tine, părinte.

Slavă...

Pe șarpele ce se țâra și păzea călcâiul tău, Grigorie, cu dumnezeiasca priveghere, în căile

86 vieții umblând ca o slugă a lui Dumnezeu, ca un lucrător al poruncilor lui, l-ai omorât cu puterea Duhului.

Și acum...

Folositoare lumii, Maică pururea Fecioară, tu mă ajuți și mă povățuiești la calea cea dreaptă și conduci la cărările dreptății gândul meu și mișcările sufletului meu.

Cântarea a 6-a

Irmos: „ *Cură(ește-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele și mă ridică din adâncul răutăților, rogu-mă; căci către Tine am strigat și mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele*”.

Cu voința cea către Dumnezeu fiind îndumnezeit, preasfințite, prin vedeniile cele tainice și dumnezeieștile străluciri, ca un proroc îndumnezeit și ca o slugă a lui Dumnezeu, te-ai învrednicit de dumnezeiescul dar.

În liniște și tăcere viața ta petrecând, Grigorie, te-ai arătat mai presus decât valurile lumești și mai înalt decât patimile și străin a tot ce este pământesc.

Slavă...

Ca o oglindă curată ai primit dumnezeiasca rază și ai împodobit ca un vas sfințit Biserica cea de sus, Grigorie, și ai luminat adunarea celor întâi născuți.

87

Și acum...

Marie, Maica Preacurată, palat al împăratului, pe mine, cel ce m-am făcut necurat, peșteră tâlharilor, curățește-mă cu rugăciunile tale, arătându-mă Biserică sfântă Celui Ce S-a născut din tine.

Preotul pomeneste pe cei pentru care s-a făcut Paraclisul, așa cum s-a arătat după
Cântarea a 3-a.

Apoi ecfonisul și condacul glasului al 3-lea.

Soare luminos, pe tine biserica te cunoaște, care cu podoabele faptelor bune și cu razele tămăduirilor pe toți luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta prăznuim dumnezeiasca pomenirea ta și cinstim nevoințele tale, preafericite părinte, înțelepte Grigorie.

Prochimen, glasul al 4-lea

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă.

Preotul: Domnului să ne rugăm

Credincioșii: Doamne, miluiește.

Preotul: Că Sfânt ești, Dumnezeuul nostru...

Credincioșii: Amin.

Preotul: Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul

Credincioșii: Doamne miluiește (de 3 ori).

Preotul: Cu înțelepciune drepti, să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor.

Credincioșii: Și duhului tău.

Preotul: Din Sfânta Evanghelie cea de la Luca citire.

Credincioșii: Slavă Ție, Doamne, slavă Ție.

Preotul: Să luăm aminte.

*Urmează **Evanghelia** pe care, în lipsă de preot, poate s-o citească și un simplu credincios, cu toată smerenia, dragostea și cu toată frica.*

„În vremea aceea, sta lisus în loc șes și multe multă de ucenici ai Săi și multe mare de popor din toată ludeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care venise ca să-L asculte și să se vindece de bolile lor. Și cei chinuiți de duhuri necurate se vindecau. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El, că putere ieșea din El și îi vindeca pe toți. Și El, ridicându-Și ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiți voi, cei săraci, că a voastră este împărăția lui Dumnezeu. Fericiți voi, care flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde. Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor izgoni dintre ei și vă vor batjocori și vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului. Bucurați-vă în ziua aceea și vă veseliți, că, iată, plata voastră multă este în cer” (Luca 6,17-23).

Credincioșii: Slavă Ție, Doamne, slavă Ție.

89

Slavă— glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile prea cuviosului tău Grigorie, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum—

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Stih: Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește toate fărădelegile noastre.

Apoi: Stihira, glasul al 6-lea, cântată sau citită.

Tinde mâinile tale către Dumnezeu, pentru cei ce năzuiesc la ajutorul tău, Grigorie, purtătorule de Dumnezeu, prea înțelepte și te roagă pentru dânșii să se izbăvească de toată scârba și de mânia cea viitoare.

Preotul zice: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta...

Credincioșii: Doamne, miluiește *(de 12 ori)*
Apoi ecfonisul: Cu mila și cu îndurărilor și cu iubirea de oameni...

Cântarea a 7-a

Irmos: „ *Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credința Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat*”.

Cu vărsările lacrimilor ai stins focul păcatului, apa nepătimirii și izvoarele curate ale

90 tămăduirilor izvorăști, părinte Grigorie, celor ce cântă: bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri.

Cu căruța de văpaie a dragostei curate și a faptelor bune te-ai ridicat la înălțime, întru care ți-ai agonisit viața, de Dumnezeu înțeleptite, strigând: bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri.

Slavă...

Valurile patimilor le-ai secat cu stările la priveghere și, adormind cu somnul cel cuvios al sfinților, părinte Grigorie, la lumină ai trecut, strigând: bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri.

Și acum...

Ceea ce ai născut Viața, Preacurată Fecioară, înviază-mă pe mine, cel ce sunt mort prin păcat, miluiește-mă și de gheenă izbăvește-mă pre mine, cel ce cânt: bine ești cuvântat, Dumnezeuul părinților noștri.

Cântarea a 8-a

Irmos: „ *Pe împăratul ceresc, pe Care-L laudă oștile îngerești, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii*”.

Prin rugăciunile tale către Dumnezeu, având răbdare, preafericite, ai dobândit ceea ce ai cerut cu credință, că noaptea dormind ți s-a arătat îngerul ce ți-a dat sabie de foc, care ți-a tăiat

91 patimile inimii, și cu foc dumnezeiesc te-a luminat, curățindu-te cu mărire negrăită.

Ca un soare prea luminos ai strălucit cu înțelepciunea și te-ai arătat cu lumina faptelor

bune, preacuvioase Grigorie, și cu strălucirea minunilor ai revărsat raze în tot pământul, luminând pe cei ce cântă cu bună credință: Tineri binecuvântați, preoți lăudați; popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Cântare îngerească ai auzit, părinte Grigorie, în trup muritor fiind, din care ți-ai îndulcit simțirile sufletului și luminos te-ai cunoscut, strigând Stăpânului: Preoți, binecuvântați, popoare, preaînălțați pe Hristos în veci.

Și acum...

Ceea ce ai născut mai presus de cuvânt pe Judecătorul și pe Domnul, pe Acela ca pe Fiul tău roagă-L, Preasfântă, ca în ceasul judecății de osândă și de foc și de întunericul cel neluminat și de scrâșnirea dinților să izbăvească pe cei ce cu dreaptă credință cântă: Popoare, preaînălțați pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: „Spăimântatu-s-au cerurile și marginile pământului s-au cutremurat, că Dumnezeu

92

S-a arătat oamenilor în trup, și pântecul tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngerești și omenești te preamăresc".

Cu sudorile pustniciei ai stins cărbunii păca-

tului și din cer în chipul focului ai luat harul care nu te-a ars, înțelepte, ci mai mult te-a rourat și puternic împotriva păcatului te-a arătat.

Ca un trandafir și ca un crin binemirositor ai înflorit în văile pustniciei, părinte Grigorie! Pentru aceasta trupul tău cel sfințit izvorăște har cu îmbelșugare, că mireasmă plină de viață este și gura ta ca un potir plin de aromate s-a arătat.

Astăzi împreună cu noi, adunarea pustnicilor și a cuvioșilor se veselește. Patriarhii și proorocii, apostolii și mucenicii, întru pomenirea ta, Grigorie, împreună cu noi prăznuiesc, cu care pomeneste pe cei ce te cinstesc cu credință, vrednicule de minuni.

Slavă...

Sicriul unde zace cinstitul și mult pătimitorul tău trup ne izvorăște nouă daruri de minuni, părinte Grigorie, sfințind sufletele și trupurile noastre, ale celor ce ne îmbogățim cu tine, folositor și fierbinte sprijinitor avându-te.

Și acum...

Noi, credincioșii, cu bucurie strigăm către tine, Fecioară, ca și Arhanghelul Gavriil: Bucură-te, rai care ai răsărit Pomul Vieții; bucură-te, dezlegarea blestemului, încununarea muce-

93 nicilor, lauda cuvioșilor și întărirea binecredincioșilor creștini.

Apoi urmează aceste Stihiri:

în cereștile lăcașuri te veselești cu îngerii, părinte și cu îndrăzneală stând înaintea

tronului ceresc, roagă-te Domnului să ne dăruiască nouă iertare de greșeli și izbăvire de patimi, celor ce săvârșim pe pământ pomenirea ta.

Cu secera rugăciunii ai tăiat spinii patimilor, părinte Grigorie, cu plugul înfrânării ai arat ogorul sufletului tău și ai semănat într-însul semințele bunei credințe, din care ne răsar nouă multe tămăduiri.

Vas plin de fapte bune te numim, cuvioase, că ai fost dătător de daruri, iubitor de tăcere, lucrător al privegherii, stâlp înfrânării, lăcaș necurmat de rugăciune, vistierie Domnului și fierbinte rugător pentru cei ce te cinstesc pre tine.

Zid și temelie a drepte credințe te numim pe tine, părinte și mucenic adevărat, că muștrând pe cei rău credincioși, de la dâșii ai răbdat chinuri și bătaii, pentru care acum în ceruri te bucuri, fiind încununat cu mărire de la Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă.» și acum... a Născătoarei

Preasfântă Fecioară, primește rugăciunile păcătoșilor și suspinul celor necăjiți nu-1 trece cu vederea, iar pe Cel Ce S-a născut din pân-

cele tău cel curat roagă-L să ne mântuiască pe noi, cei ce te mărim pe tine.

După aceasta: Cuvine-se cu adevărat... Sfinte Dumnezeule... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este împărăția...

Apoi troparele acestea, glasul al 3-lea:

Chip te-ai făcut înfrânării și prin dumnezeiescul Duh pe toți ai luminat. Alergarea dreptei credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai muștrat cugetele celor rău credincioși, Părinte Prea Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă... și acum... a Născătoarei

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te laudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, căci cu trupul cel luat dintru tine, Fiul tău și Dumnezeu nostru, luând prin Cruce patimă, ne-a izbăvit pre noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

Apoi preotul face otpustul mic, iar de nu este preot se zice:

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne lisuse Hrisoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

Sfârșit și lui Dumnezeu laudă!

95

NOI MINUNI ate SFÂNTULUI CUVIOS GRIGORIE

"Pre toate le dă Duhul Sfânt: izvorăște proorocii, sfințește pre preoți, pre necărturari i-a învățat înțelepciune, pre pescari teologi i-a arătat; toată rânduiala Bisericii o plinește..." (Penticostar, p. 314)

Ritmul accelerat al vieții cotidiene astăzi nu ne permite să acordăm răgazul convenit pentru a simți că fiecare zi este o minune și că dragostea dumnezeiască se revarsă prin fiecare fir de iarbă, ne-am obișnuit cu acestea și nu le observăm. Dar Domnul și Dumnezeu nostru, Părintele îndurărilor și Domnul a toată mângâierea ne dăruiește și minuni

mai presus de fire pentru a întări credința noastră, cu nădejdea că vom înțelege că El este pretutindenea și că toate le plinește, chiar și în ceasul deznădejzii noastre și al suferinței.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și toți Sfinții s-au asemănat lui Dumnezeu, atât cât este cu putință, prin voința lor, prin locuirea lui Dumnezeu în ei și prin conlucrarea lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură zice: „Fiți sfinți, căci și Eu Sunt Sfânt” (Lev. 11,14; 19,2; 20,7; I Petru 1,16). Aceasta depinde în primul rând de voință, apoi de ajutorul lui Dumnezeu: fiecăruia care alege binele, Dumnezeu îi ajută spre bine. Apoi Dumnezeu zice: „Voi locui în ei și voi umbla întru ei”(II Cor. 6,16; Lev. 26,12) și „suntem Biserica lui Dumnezeu” și „Duhul lui Dumnezeu locuiește întru noi”(I Cor. 3,16). Apoi: „le-a dat lor putere peste duhurile necurate ca să le scoată și să vindece orice boală și orice neputință”(Matei 10,1).¹

Același Duh Se odihnește în ei, cu Sfinții lui Dumnezeu împlinindu-se ultima rugăciune pe pământ a Mântuitorului, „ca toți să fie una”. Dragostea lor duhovnicească pentru întregul neam al lui Adam îi

¹ Arhim. Nicodim Sachelarie, “Pravila bisericească”, Ed. a II-a, 1996

determină să se roage și pentru noi, cei care luptăm pentru mântuirea noastră și să ne ajute, dar ei se roagă și pentru cei păcătoși care au uitat de ei. Biserica triumfătoare din cer nu cunoaște odihna, ci este alături de Biserica luptătoare, Sfântă, Sobornicească și Apostolească de pe pământ, căci Biserica lui Hristos este doar una și El este Capul ei și în cer și pe pământ.²

„Deci ne închinăm Sfinților ca unora ce sunt slăviți de Dumnezeu, ca unora ce sunt făcuți de Dumnezeu temători potrivnicilor și binefăcători celor ce se apropie de El cu credință; nu ne închinăm lor ca unora care ar fi prin fire Dumnezeu și binefăcători, ci ca unor robi și slujitori ai lui Dumnezeu, care au dobândit din dragoste către Dumnezeu deplina încre-

dere față de EE (I Ioan 3,21).

Prin virtuți, conștiința omului devine tot mai profundă. „Sfinții Părinți ai Bisericii noastre au văzut sfințenia umană ca asemănare a omului cu Făcătorul Său în măsura curățirii de patimi și a sporirii în calea virtuților, culminând într-o dragoste fără de sfârșit. Virtuțile sunt, astfel, formele umane ale atributelor lui Dumnezeu, adică reflexul mereu mai profund al Luminii Lui, al conștiinței Lui în conștiința omului” (Pr. Dumitru Stăniloae).³

Pentru viața sfântă a Cuviosului Grigorie din Decapolia și pentru minunile mai presus de fire ce le-a săvârșit cu ajutorul harului Duhului Sfânt, racla cu sfintele sale moaște este înconjurată și astăzi de către credincioșii de pretutindeni care vin cu evlavie să mulțumească pentru binefacerile primite și să se roage cu durere în suflet în momentele de cumpănă ale vieții.

² Vademecum creștin ortodox, Editura Cartea Ortodoxă, București, 2003, pg. 184-185

³ Pr. D. Stăniloae, “Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt”, p. 64, Ed. Deisis, Sibiu, 1995

----- 97 -----

În anul 1913, la hramul Mănăstirii Bistrița, la 15 august, a fost adusă la moaștele Sfântului Grigorie o femeie tânără, având paralizie la ambele picioare. Era dintr-un sat din apropierea orașului Râmnicu-Vâlcea. Stătuse deja în spital vreme de șase luni, fără niciun rezultat. Rudele ei au așezat-o mai întâi la Sfintele Daruri, apoi au închinat-o la sfintele moaște, trecându-o pe sub raclă și i s-a făcut Sfântul Maslu. Apoi au dus-o din nou acasă.

După trei săptămâni, femeia a revenit la Sfântul Grigorie, însă de data aceasta mergea pe picioarele sale, ca să-i mulțumească pentru ajutorul primit.

Prin anul 1920, o femeie, Maria, din comuna Cacova - Vâlcea, lucrând în ziua de 27 iulie, prăznuirea Sfântului Mucenic Pantelimon, la cules de prune, a căzut din pom, paralizând în întregime. După câteva zile, rudele au adus-o la sfintele moaște

pentru slujbe.

Cei ce o însoțeau au trecut-o cu mare greutate de trei ori pe sub racla Sfântului Grigorie. A început să deschidă ochii. în vremea Sfintei Liturghii, au așezat-o pe o pătură, lângă raclă.

După ce i s-a făcut Sfântul Maslu, îndată femeia și-a revenit în simțiri, vindecată de cumplita ei paralizie. Apoi a cerut să fie ridicată în picioare, a trecut singură din nou pe sub sfânta raclă, făcând metanii de mulțumire și a urcat la Peștera Sfântului Grigorie.

în vara anului 1925 a fost adus legat un tânăr lăutar din comuna Șirineasa - Vâlcea. în timp ce cânta la o nuntă, a căzut la pământ fără de simțire. Când se trezea, era foarte fioros și doar legat îl puteau stăpâni. De aceea, cu mare greutate l-au trecut pe sub sfintele moaște. Apoi i s-a făcut Sfântul Maslu și s-a mai

----- 98 -----

W

<

liniștit. A stat la Mănăstirea Bistrița vreme de șapte zile, făcându-i-se zilnic slujbe și rugăciuni. La urmă s-a însănătoșit cu totul și a plecat acasă vindecat. Venea adesea la Sfântul Grigorie ca să-i mulțumească pentru această mare binefacere.

în anul 1946, vara, a fost adus la Sfântul Grigorie, Ion Ionescu din comuna Novaci - Goij, care orbise. îl însoțea femeia sa, Domnica.

După ce i s-au făcut rugăciuni la sfânta raclă, s-a însănătoșit, recăpătându-și vederea ca mai înainte.

O femeie tânără, anume Ileana, dintr-o comună aproape de Târgu Cărbunești, fiind grav bolnavă de epilepsie, a fost adusă la moaștele Sfântului Grigorie. I s-a făcut Sfântul Maslu în mai multe zile la rând, până ce s-a vindecat deplin. A rămas în ascultarea mănăstirii încă opt luni de zi, reîntorcându-se sănătoasă acasă.

În anul 1930 a fost adusă legată, din satul Vaideeni - Vâlcea, o tânără de șaisprezece ani. Fiind silită să se căsătorească de foarte tânără, suferise un șoc și își pierduse mințile. Țipa, răcnea și vorbea cuvinte urâte prin curtea mănăstirii.

După ce a fost trecută pe sub sfânta raclă, i s-au făcut multe rugăciuni ziua și noaptea, dimpreună cu Sfântul Maslu. Timp de o săptămână, a fost dusă la toate slujbele. Pe fiecare zi ce trecea, se simțea tot mai bine. Sfântul Grigorie a vindecat-o complet cu darul său și a șaptea zi a plecat acasă pe jos, peste deal.

Credinciosul Ioan Ciorgan din Costești, satul Pietreni - Vâlcea, mărturisește următoarea minime, văzută chiar de el: "În vara anului 1927 era secetă mare. Eu eram muncitor forestier la fabrica de cherestea Brezoi. S-a anunțat sosirea moaștelor Sfântului Grigorie

>-----99-----4

la Brezoi. Proprietarul fabricii de cherestea, nefiind ortodox, a interzis să se sărbătorească ziua când va sosi racla cu sfintele moaște, ci toată lumea să vină la muncă.

Intr-adevăr, când au sosit sfintele moaște, s-a făcut procesiune și Sfântul Maslu pentru ploaie, dar era lume puțină, căci toți lucrau în fabrică. După sfintele rugăciuni, imediat a dat Dumnezeu o ploaie salvatoare. Dar, drept pedeapsă asupra proprietarului fabricii de cherestea, până seara fabrica a ars toată, rămânând doar temeliele.

Monahia Ermionia Tunică, născută în anul

1922 în comuna Crețeni - Drăgășani, mărturisește că de mică a fost bolnavă de epilepsie. Zadarnic a fost dusă la doctori și la diferiți preoți, unde i se făcea Sfântul Maslu. În anul 1936 a venit ca soră la Mănăstirea Hurezi. De aici, maica ei duhovnicească o trimitea peste deal, în fiecare miercuri și vineri, la moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, pentru a i se face Sfântul Maslu.

A urmat așa tot Postul Mare din anul 1938. Iar în ziua Sfințelor Paști, după ce a chinuit-o foarte tare, duhul cel rău a fost alungat definitiv din ea. În prezent, maica Ermionia este vârstnică și dă laudă lui Dumnezeu și Sfântului Grigorie că a fost izbăvită de lucrarea diavolului.

•*far* în toamna anului 1956, la moaștele Sfântului Grigorie, a venit o bătrână cu un nepotel bolnav, din comuna Băilești - Craiova. După câteva zile de rugăciuni la sfânta raclă, copilul s-a vindecat de boală. Apoi bătrâna, mișcată de puterea minunii acesteia, a mărturisit maicilor de la Mănăstirea Bistrița o altă minune a Sfântului Grigorie, în aceeași comună.

În vara anului 1932, fiind secetă mare în Oltenia, au fost aduse moaștele Sfântului Grigorie în această

----- 100 ----- comună.
Era în sat o anume femeie, Leana, care zăcea de ani de zile paralizată în pat. Când a auzit că sfintele moaște au fost aduse în biserica satului, bolnava a rugat câteva vecine să o ducă și pe ea la biserică. La cererea ei, a fost așezată sub masa pe care se aflau sfintele moaște. Acolo a stat câteva ore, cât timp a durat slujba la biserică, rugându-se Sfântului Grigorie să aibă milă și de ea. Se ruga în tăcere și plângea.

După ce au plecat cu sfintele moaște în procesiune pe câmp, femeia s-a vindecat definitiv și a mai trăit încă douăzeci de ani.

Creștina Elena Spălățel, născută în 1930, în comuna Lungești - Drăgășani, mărturisește că la vârsta de 4 ani era bolnavă de epilepsie. Dar, fiind secetă în acel an și aducându-se sfintele moaște ale Cuviosului Grigorie în satul Lungești, pe când

procesiunea trecea prin mijlocul satului și țăranii aruncau buchete de flori înaintea Sfântului, a fost adusă și fetița aceasta bolnavă, de către mama ei. Deci îndată ce mama și-a atins copila de sfânta raclă, s-a făcut sănătoasă complet. Drept recunoștință, tânăra s-a stabilit în satul Bistrița, pentru a fi aproape de Sfântul Grigorie, "părintele vieții sale", spre a vesti tuturor minunile acestuia.

La 24 martie 1947 a fost adusă la Sfântul Grigorie o femeie bolnavă de nervi, legată, din comuna Cârstănești - Vâlcea.

Abia o ducea bărbatul ei. Era mamă a patru copii. Stătuse luni de zile la spitale de boli nervoase la Cluj, Sibiu și în alte orașe, dar zadarnic. Femeia își pierduse complet rațiunea și era foarte tulburată. Avea chipul vânat, ochii roșii și tulburi, mâinile și picioarele pline de lovituri și răni. I s-a făcut mereu Sfântul Maslu și alte rugăciuni, până când bolnava a început a se limpezi la minte, a-și reveni la normal și încet - încet, s-a vindecat cu totul.

----- 101 -----

După câteva luni de zile, femeia care fusese bolnavă a venit împreună cu soțul ei pentru a mulțumi binefăcătorului său, Sfântul Grigorie de la Mănăstirea Bistrița.

În anul 1956, un cetățean din Constanța avea niște bube pe față, care nu i se mai vindecau. Se credea că este cancer. Cum i s-a adus de la Sfântul Grigorie Decapolitul untdelemn sfințit și s-a uns cu acest untdelemn pe față, îndată bubele cangrenate au început a se usca, iar bolnavul, pe nume Eugen, s-a făcut sănătos.

\$c O altă persoană, o femeie din Constanța, era în chinurile nașterii de trei zile. Dar cum s-a miruit cu untdelemn sfințit de la Sfântul Grigorie Decapolitul, îndată a născut ușor un copil frumos și sănătos.

Sofia Patrichi, o învățătoare pensionară din

București, mărturisește cum s-a vindecat la moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul.

În anul 1957, i-a apărut pe față o infecție suspectă, nevindecabilă, care părea cancer. Îngrijorată, a alergat cu credință la Mănăstirea Bistrița și s-a rugat cu lacrimi pentru sănătate. A doua zi, când s-a deșteptat din somn, nu mai avea nicio urmă de infecție pe față. Tot la fel s-a vindecat și de cataractă la ochi.

Aceste minuni au fost redactate de către monahia Olga Gologan, stareță a Mănăstirii Bistrița într-o perioadă de grele încercări ce s-au abătut asupra acestui lăcaș de rugăciune, culminând cu aplicarea cunoscutului Decret nr.410/1959, ce a izgonit viețuitorii din mănăstiri.⁴

⁴ Arhim. Ioanichie Bălan, "Sfintele moaște din România", Edit. Episcopiei Romanului, 1999, pag. 80-91

----- 102 -----

• Se lăsa câteva din însemnările maicii Florentia, astăzi viețuitoare în obștea Sfintei Mănăstiri Polovragi, odinioară copilă rămasă orfană de la vârsta de trei anișori și adusă în 1924 la Mănăstirea Bistrița - Vâlcea, unde funcționa un orfelinat condus de călugărițe, ce adăpostea aproape două sute de fete orfane.

În perioada 1942-1943, au venit la Mănăstirea Bistrița două fete având cam 18-20 de ani. Amândouă erau bolnave de epilepsie și au venit să se roage la Sfântul Grigorie, despre care auziseră că face mari minuni. Maica stareță Olga Gologan le-a primit cu bunăvoință, le-a învățat cum să se roage lângă racla cu sfintele moaște și a făcut apel și la rugăciunile maicilor din soborul mănăstirii pentru tămăduirea lor. Cele două fete au stat atunci o lună de zile, participând la sfintele slujbe și ajutând cu ceea ce le stătea în putere. Au făgăduit Sfântului Grigorie că, dacă se vor va face sănătoase, vor rămâne la mănăstire.

După o lună de zile s-au vindecat complet și și-au

ținut făgăduința de a rămâne la Mănăstirea Bistrița ca viețuitoare în obștea monahală. S-au comportat cu multă bunăcuviință, împlinind toate ascultările obișnuite din cadrul mănăstirii. Cea mai mare a primit numele de Ermionia, iar cea mai mică a rămas în mănăstire fără a face făgăduințele voturilor monahale. Lucra cu mult talent și iscusință la atelierul de ceramică ce funcționa în cadrul mănăstirii noastre. Era atât de pricepută, încât, prin anul 1954, venind la Mănăstirea Bistrița, Preafericitul Patriarh Chirii al Bulgariei, a rugat-o pe maica noastră stareță să îi dea blagoslovenie acestei surori să meargă în Bulgaria pentru a deschide un atelier de ceramică. Acest atelier chiar a fost pus în funcțiune. Iată ce pot face oamenii cu harul primit din

----- 103 ----- partea
Sfinților, atunci când doresc să slujească lui Dumnezeu
și aproapei cu toată ființa lor.

Sfântul Grigorie vindeca în mod special boli psihice. Prin anii 1949-1950 veneau mulți bolnavi de la distanțe mari și participau la Sfântul Maslu. Printre aceștia erau și două femei, dintre care una era aproape oloagă și o aduceau cu căruța. Cealaltă avea o boală nervoasă gravă. În biserică făcea gălăgie multă, cânta, juca, plesnea din degete. Odată s-a urcat pe postamentul unde erau așezate de obicei moaștele Sfântului Grigorie, care acum erau duse în procesiune și a strigat: "Eu sunt Ioana România Mare!". După ce au participat la trei Sfinte Masluri consecutive, adică în trei săptămâni, s-au vindecat amândouă.

După vindecare au mai venit ca să mulțumească Sfântului Grigorie pentru ajutorul primit și cu multă sfială se rugau să fie iertate pentru purtarea cea fără de rânduială ce o aveau în vremea bolii.

Și printre fetițele de la orfelinat era o fetiță bolnavă de epilepsie. Aceasta participa la toate

sfintele slujbe. Adesea când se afla printre ceilalți copii, la joacă sau la lecții, cădea jos, făcând crize cu spume la gură și zbătându-se. După doi ani de suferință, s-a vindecat și ea cu ajutorul Sfântului Grigorie.

Tot o minune a fost socotită o întâmplare cu o altă fetiță din orfelinat. Suindu-se pe una dintre stâncile de pe malul râului Bistrița ca să culeagă garofițe sălbatice albe și foarte parfumate, a căzut de pe stâncă în apă. Râul era foarte umflat de ploi. Celelalte fete stăteau atunci pe malul râului și priveau înspăimântate cu sufletul la gură. Una dintre ele, mai curajoasă, s-a aruncat în apă cerând ajutorul Sfântului Grigorie și a reușit să o scoată afară înainte de a ajunge la vâltoare.

----- 104 -----

•>r Și alte minuni s-au întâmplat în acei ani la Orfelinatul din Mănăstirea Bistrița. Era în preajma celui de al doilea război mondial. Întreaga țară se confrunta cu greutăți mari și cu lipsuri materiale. Și la noi s-a întâmplat să se isprăvească aproape toate alimentele. Maicile erau îngrijorate, agitate că nu mai aveau ce pregăti pentru masa copiilor din orfelinat și pentru sobor și au chemat toată obștea în biserică să facă rugăciuni către Maica Domnului și către Sfântul Grigorie. La sfârșit, după rugăciune, maicile s-au răspândit în curte și pe alea din fața mănăstirii.

În fața porților erau trase două căruțe încărcate cu alimente: cartofi, făină, ulei, brânză și alte alimente de neapărată trebuință. Maicile i-au întrebat pe căruțași ce doresc. Aceștia au răspuns că sunt din Ardeal și se duc la o mănăstire de călugări, dar că s-au rătăcit și că doresc să lase alimentele aici și să se întoarcă acasă.

Maicile le-au mulțumit și le-au răspuns cu emoție în glas că Sfântul Grigorie i-a călăuzit spre Mănăstirea Bistrița, căci orfanii săi nu mai aveau ce mânca. Atunci întreaga obște a plâns, văzând purtarea de grijă a Sfântului pentru noi toți.

Tot în acea perioadă, înaintea celui de al doilea război mondial, erau lipsuri materiale foarte mari și mai ales, lipsă de bani. Mănăstirea rămânea adesea fără niciun ban în casierie.

Într-un asemenea moment, conducerea era foarte îngrijorată și maica stareță a apelat din nou la ajutorul rugăciunilor. S-a strâns întreaga obște în biserică, citindu-se acatistul Sfântului Acoperământ și al Sfântului Grigorie Decapolitul. Cele mai multe maici făceau în acest timp metanii, altele plângeau cu multă umilință, îngrijorate de soarta micuților noștri orfani și a întregului sobor.

----- 105 -----

După două zile, pe poarta mănăstirii a intrat o mașină cu patru sau cinci doamne, care au intrat în expoziție. Atunci noi lucram multe produse de artizanat: covoare, cusături naționale, vase de ceramică, broderii, pe care le expuneam într-un mic spațiu la intrarea în mănăstire. Doamnele au cerut să li se împacheteze imediat absolut toate obiectele ce se aflau în expoziție, obiecte care valorau o sumă mare de bani, așa încât s-a putut face apoi o aprovizionare serioasă cu toate cele necesare mănăstirii.

Am înțeles cu toții în acel moment că rugăciunile noastre au fost ascultate și am socotit aceasta o altă minune pe care Sfântul Grigorie a mijlocit-o pentru întărirea credinței noastre și a micuților orfani.

Sfântul Grigorie făcea mari minuni vara în timpul secetei, dând ploi îmbelșugate și folositoare când cerul părea că-și închide milostivirea către noi.

În astfel de vremuri, se scoteau moaștele Sfântului Grigorie în curtea mănăstirii, facându-se o slujbă pentru ploaie și de obicei, pe la sfârșitul rugăciunilor, începea ploaia.

Se dusesse vestea despre aceste minuni în tot cuprinsul țării și mulți preoți veneau împreună cu credincioșii să ceară sfintele moaște pentru a fi purtate în procesiune prin locurile cuprinse de secetă.

Prin 1938-1939 s-au cerut moaștele Sfântului

Grigorie pentru a fi purtate la Romanați și prin alte câteva localități de pe malul Dunării. Pe unde treceau cu sfintele moaște, începeau ploii binecuvântate. Sfintele moaște erau întotdeauna însoțite de doi preoți dintre cei ce slujeau la mănăstire.

Așa au găsit căzut într-o fântână din sat trupul unui copil mort. După ce trupul acestuia a fost scos, coloana ce purta moaștele Sfântului Grigorie a putut înainta mai departe, (*monahia Florentia*)

----- 106 -----

în perioada 1930-1937 fratele meu a fost paralizat la pat. La îndemnul unei bătrâne, mama mea a mers cu el la Sfânta Mănăstire Bistrița, la sfintele moaște și atunci am văzut minunea petrecută cu el, căci s-a întors sănătos. (*Maria N, Brezoi*)

în anul 1977, la începutul lunii martie, am rămas însărcinată. Pe atunci lucram la Direcția Sanitară Vâlcea. Bucuria aducerii pe lume a unui copil mi-a fost umbrită de o mare încercare.

Când pruncul a mișcat în pânțece, mâinile mi-au paralizat și am primit, în urma examinării medicale, diagnosticul de polinevrită gravidică, devenind un caz deosebit. Dar prin puterea lui Dumnezeu și ajutorul Maicii Domnului cea făcătoare de minuni mi s-au luminat gândurile și am luat hotărârea de a nu lua medicamentele și a nu întrerupe sarcina. M-am rugat în biserici și mănăstiri, participând la slujbe, respectând rânduiala posturilor și dând milostenie celor ce aveau nevoie.

în Sfânta Mănăstire Bistrița, cu rugăciuni la Sfântul Grigorie făcătorul de minuni, cu răbdare, nădejde și credință, am cerut ajutorul său și m-am uns cu untdelemn sfințit de la candelă.

Maica Domnului a avut mare grijă de mine, roaba sa Cornelia și am adus pe lume un fecior sănătos, chiar în ziua de 20 noiembrie 1977, purtând numele de Mihail. (*Cornelia S., Râmnicu Vâlcea*)

în anul 1986, fiul meu Petre, în vârstă de

aproape 3 ani s-a îmbolnăvit de epilepsie. Am fost la doctori cu el și a urmat tratamentul prescris timp de un an de zile, dar fără a-i folosi la nimic. Am încercat chiar și cu leacuri băbești, dar nimic n-a mers.

În primăvara anului 1987, cineva ne-a îndrumat să mergem la Sfântul Grigorie. L-am adus pe fiul meu la Sfânta Mănăstire Bistrița și l-am rugat să treacă pe sub

----- 107 ----- racla cu sfintele moaște. Am plecat cu el fără a mai avea crize, vindecat. Am mai venit de vreo trei ori, vrând să fim siguri că boala nu va mai reveni. Acum are 24 de ani și de atunci nu a mai avut niciodată vreo criză de epilepsie.

Împreună îi mulțumim Domnului Iisus Hristos, Maicii Domnului și Sfântului Grigorie Decapolitul pentru minunea săvârșită cu băiatul meu.

(Nicolita S., Valea Mare, județul Vâlcea)

În anul 1989 am venit să mă rog la racla cu sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul, având paralizate mâna și piciorul drept. M-am vindecat de paralizie imediat. *(Irina C., Galați)*

§f■ Maria, fiica noastră, s-a născut la 9 septembrie 1993. Dintr-o neglijență medicală, la naștere a făcut hipoxie de grad I. Cu darul lui Dumnezeu și cu rugăciunile Maicii Domnului, fetița s-a dezvoltat normal, fără a avea probleme cu sănătatea până la vârsta de 4 anișori.

Începând cu anul 1997, în timpul somnului a debutat o criză cu aspect de falsă absență și cu hiper-tonie axială. Mergând cu ea la diferiți medici, chiar și la București, profesori universitari și alți specialiști, diagnosticul inițial de epilepsie s-a modificat în diagnostic ADHD. Un copil care suferă de ADHD - hiperkinezie, nediagnosticat și tratat la timp se confruntă cu multe probleme atât acasă, cât și în societate. Din cauza comportamentului său, va fi izolat la școală, respins de colegi, certat de profesori pentru neatendență. Acasă, părinții, simțindu-se ei înșiși vinovați, își vor revărsa supărarea asupra

sa. Cu timpul situația se poate atât de mult înrăutăți, încât copilul devine extrem de agresiv, cu comportament antisocial. în cazul nostru, din pricina tratamentului îndelungat pentru epilepsie, ----- 108 ----- evoluția bolii a devenit foarte cumplită începând din anul 2006.

În timpul somnului trupul fetei devenea rigid și ea ar fi putut să nu își mai revină la trezire. Doctorii afirmaseră că, repetându-se crizele, inima și creierul vor ceda. în momentul când ne era foarte greu să acceptăm că fetița noastră nu mai are șanse de salvare, am fost îndrumați de către o asistentă medicală să mergem la Costești, la Mănăstirea Bistrița, pentru că acolo este posibil să fie salvată cu ajutorul rugăciunilor.

Înainte de Sfintele Paști, în primăvara anului 2006, am petrecut aici o săptămână. După primele trei zile, crizele au încetat, fără a se mai repeta. în scurt timp, aflând că mai sunt locuri la Seminarul Ortodox "Sfânta Muceniță Filoftea" de la Brănești-Ilfov, fiica mea s-a înscris la examenele de admitere și a fost admisă ca elevă.

Într-adevăr, aici, cu rugăciunile noastre fierbinți către Mântuitorul nostru Iisus Hristos și către Maica Domnului și, mai ales, prin mijlocirea Sfântului Grigorie Decapolitul, miracolul s-a produs. Acel miracol la care nu mai îndrăzneam să sperăm.

De atunci, din 2006, fiica mea Maria nu-și mai găsește liniștea decât în acest loc. La ultimul control medical, Profesorul universitar Dr. Mircea Tiberiu și-a exprimat părerea că "pentru ea, rugăciunea este tratamentul de menținere în viață".

Ne rugăm cu mulțumire adâncă Sfântului Grigorie și dorim foarte mult ca această minune ce s-a petrecut cu copila noastră să fie spre folos tuturor pentru a se convinge de puterea lucrătoare a credinței, mai ales atunci când este însoțită de post și rugăciune stăruitoare. (*Maria B., Drobeta Tumu-Severin*)

În anul 1995 lucram împreună cu alte maici la pregătirea materialelor necesare pentru fresca de la

W

<

Paraclisul închinat Sfintei Treimi aflat în incinta Sfintei Monastiri Bistrița. Mi-am tăiat degetul cu toporul, secționându-l, astfel încât se mai ținea doar într-o mică porțiune de piele. Înainte de a merge la spital m-am rugat Sfântului Grigorie atingându-mi mâna de raclă. La spital doctorii au fost foarte sceptici, iar după ce doar au prins falanga de deget cu câteva copci mi-au spus să vin a doua zi, cu gândul că va trebui operată tăietura după care voi pierde falanga retezată. Spre surprinderea lor degetul s-a prins la loc.

Mulțumesc Sfântului Grigorie pentru purtarea de grijă ce o arată către pentru noi în toată vremea. *(monahia Anastasia, Mănăstirea Sărăcinești -Vâlcea)*

Suferind de ulcer varicos, în perioada 1995-1996, Doamna Constantina din municipiul Constanta avea o rană deschisă la picior. Timp de patru ani de zile această plagă nu se vindecase, deși fusese examinată de mai mulți medici de specialitate și încercase nenumărate tratamente. Apelase chiar și la ajutorul medicinei naturiste, dar rana continua cu încăpățânare să se agraveze, adâncindu-se. Descurajată de aceste suferințe, viața ei devenise un calvar.

La îndemnul plin de credință și evlavie către Sfântul Grigorie al părintelui său duhovnic, preotul Gheorghită Dumitru Nistor, acum adormit întru Domnul, a venit la mănăstirea Bistrița pentru a se ruga lângă racla sfintelor moaște.

Tot timpul miezonopticii și al utreniei s-a rugat Sfântului Grigorie lângă racla sa. Dimineața a

constatat că rana începe să se închidă, dar neîncrederea încă nu o părăsise. A plecat totuși acasă și seara a anunțat bucuroasă telefonic la mănăstire vindecarea definitivă a plăgii. După această vindecare a suferințelor trupești și sufletești ale mamei, și fiica dânsei a îmbrățișat viața monahală, *(din mărturiile maicilor viețuitoare în obștea mănăstirii Bistrița)*

#-----110

-----<

*

<

în luna iunie a anului 1997 am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița pentru a mă ruga Sfântului Grigorie Decapolitul și a plăti un acatist pentru sănătatea familiei mele. După trei-patru luni, diagnosticul de metastază osoasă al tatălui meu Stan a fost schimbat cu cel de boală Paget. Acum este bine, după un tratament adecvat. *(Geta R., București)*

în perioada 1998-1999 am primit ascultare la pangarul mănăstirii noastre, unde îndrumam credincioșii care vizitau Sfânta Mănăstire Bistrița printr-o scurtă prezentare sau un sfat, uneori, îndemnându-i să ceară ajutorul Sfântului Grigorie pentru ușurarea suferințelor și să se închine la sfintele sale moaște. în această perioadă am fost martorul ocular al unui eveniment care m-a impresionat în chip deosebit.

Într-una din zile, au intrat în biserică mănăstirii noastre patru bărbați care purtau cu greutate un alt bărbat pe o pătură. Acesta era în imposibilitate totală de a se mișca, nici nu vorbea. După aceea aveam să aflăm că doctorii nu îi acordaseră nici măcar o șansă de a mai trăi.

Cu efort și rugându-se cu credință pentru cel pe care-l purtau, cei patru au reușit să-l treacă trupul în care abia mai pălpâia suflare de viață pe sub racla sfintelor moaște de trei ori. Cerând rugăciunile cuvenite, au plecat acasă luând cu ei anaforă, aghiasmă, ulei sfințit și părticele de veșmânt binecuvântate.

După o săptămână, mă găseam din nou cu ascultare la biserică, după Sfânta Liturghie, când un bărbat a deschis cu putere ușa bisericii strigând: "Maicilor, eu sunt acela care am fost trecut cu pătură acum o săptămână pe sub racla Sfântului Grigorie!". Chiar acestea au fost cuvintele celui care s-a tămăduit și a venit să mulțumească pentru ajutorul primit.

Această întâmplare a fost pentru mine una dintre cele mai cutremurătoare minuni. Impactul asupra mea

#-----111

-----<

a fost atât de puternic,

încât am căzut imediat în genunchi, deși, datorită acestei ascultări am avut adesea ocazia să aud nenumărate mărturii ale ajutorului dat de Sfântul Grigorie celor aflați în suferință, chiar și familiilor de rromi.

Un alt caz de vindecare minunată al cărui martor ocular am fost este acela al fiicei doamnei Mariana Lăcățiș din București, consemnat deja de către Părintele Arhimandrit Veniamin Micle (*din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița*).

În anul 1999 am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița la recomandarea unei persoane apropiate mie. În acea perioadă fusesem diagnosticată cu

fibrom uterin și nu eram încredințată de puterea tămăduitoare a Sfântului Grigorie. Intrând în biserică cu gândul să mă închin la sfintele icoane, atunci când m-am apropiat de racla sfintelor moaște, mi-a venit în minte acest gând: „Ce poate să-mi facă mie mortul acesta?”

Stând la rugăciune, la utrenie, am simțit atingerea unui cerc care mi-a înconjurat trupul în dreptul pântecelui și m-am luminat din întunericul minții ce se abătuse asupra mea. Nu numai că am crezut că m-am vindecat, dar m-am simțit eliberată de toată povara grijilor mele de până atunci.

Plecând acasă, am mers la doctorul care supraveghea starea sănătății mele și i-am spus că m-am vindecat. În urma ecografiei făcute, medicul de specialitate, care îmi recomandase intervenția chirurgicală de urgență, a constatat cu uimire că fibromul uterin dispăruse și a zis: „Mare este puterea lui Dumnezeu!”.

(Ioana N. Craiova)

În vara anului 1999, am plecat spre Dobrogea cu intenția de a procura fructe de la o stațiune pomicolă pentru masa noastră și pentru preparatele din fructe atât de necesare pe timp de iarnă într-o familie, ----- 112 -----

chiar și mai numeroasă, așa cum este o obște monahală. După ce am încărcat fructele la stațiune, am plecat înapoi la Mănăstirea Bistrița. În drum ce ne îndreptam spre București, am primit un telefon din partea inginerului pomicultor pentru a ne duce să mulțumim grabnic Sfântului Grigorie.

Iată și motivația acestui gest. Îndată ce noi am încărcat cantitatea de fructe necesară și am plecat din stațiunea pomicolă, pe terenul cultivat cu cereale din cadrul aceleiași stațiuni a izbucnit un puternic incendiu. Alături de forțele de care dispunea Poliția din localitate, așteptând sosirea pompierilor, inginerul privea neputincios cum focul se extindea

către sat. În imediata apropiere, până la intrarea în localitate, era amplasată o butelie de gaz butan având capacitate mare, a cărei explozie ar fi provocat un incendiu de amploare, cu pagube de vieți omenești. Gândul inginerului s-a îndreptat în acele momente de o tensiune extraordinară către Sfântul Grigorie Decapolitul. Cu câțiva metri înainte ca focul să ajungă la marginea terenului, a început o ploaie binecuvântată, deși cerul era perfect senin și a continuat să rămână senin până ce ploaia a eliminat total pericolul. *(Nicolae C, Valul lui Traian, județul Constanța)*

Sfinte, îți mulțumesc din tot sufletul și toată ființa mea pentru sfânta ta rugăciune și mijlocire către Domnul Dumnezeu pentru robii tăi Constantin, Adrian, lancu și Rodica. Mulțumescu-ți, Sfinte Grigorie, din adâncul sufletului, pentru minunea vindecării și ridicării din patul suferințelor a robului tău Adrian. Mulțumescu-ți din toată ființa pentru că ai ascultat cuvântul rugăciunii mele. Mulțumescu-ți acum prin aceste rânduri și sper ca prin mijlocirea ta, Sfinte, să aduc prinos în casa Domnului. *(Constantin G., Târgu Cărbunești, 1999)*

----- 113 -----

Prima tămăduire minunată pe care Sfântul Grigorie a făcut-o cu mine s-a petrecut în anul 2000, când abia venisem în obștea acestei mănăstiri, pentru ca să realizez cât este de prezent aici cu noi și să-mi dea curaj să îl chem întotdeauna în ajutor.

Intr-una din seri, după terminarea slujbei la biserică, am urcat la chilie și am început să mă simt atât de rău, încât nu puteam să respir, nicidecum să stau în picioare sau în genunchi ca să mă rog. Sufeream de o criză de fiere, a cărei durere devenise de nesuportat, în ciuda pastilelor pe care le luasem. Atunci am citit acatistul Sfântului Grigorie, stând în pat culcată. Abia mai înțelegeam ce citesc din cauza durerilor și când am terminat, nu am mai avut putere nici ca să citesc rugăciunile de la sfârșit. Am închis cartea zicând: "Iartă-mă, Sfinte Grigorie, eu

atât am putut!”. În secunda următoare au încetat toate durerile și am adormit pe loc, un somn liniștit și profund până dimineață. Când m-am trezit nu mai aveam nimic.

Îi mulțumesc Sfântului Grigorie pentru tot ajutorul pe care mi l-a dat de când viețuiesc aici și pentru că s-a milostivit de mine păcătoasa.

În jama anului 2002 lucram la icoana Sfântului Grigorie. În acel timp m-am îmbolnăvit foarte rău de stomac. Aveam o durere acută continuă, febră și o stare generală de slăbiciune, așa încât nu mai puteam să pictez și zăceam în pat bolnavă.

Pentru că în aceî moment nu avea cine să îmi acorde îngrijire medicală, m-am gândit să încerc să fac un efort din toate puterile mele pentru a ajunge la punctul medical din incinta Căminului social din apropierea mănăstirii.

Ajungând cu mare greutate în curte, în fața bisericii am făcut trei închinăciuni către Sfântul Grigorie cu rugăciunea fierbinte: „Vindecă-mă, Sfinte Grigorie, ----- 114 ----- ca să-ți pot termina icoana!” și am continuat să mă îndrept spre poartă. Imediat, după primii pași, am simțit însănătoșirea trupului meu. Nevenindu-mi să cred minunii, m-am dus, totuși, până la acel dispensar, dar nu era nimeni acolo în acel moment. Mă simțeam din ce în ce mai bine, cu adevărat vindecată și simțeam o vioiciune și o bucurie în sufletul meu, încât îmi venea să zburd pe dealuri precum un copil.

Am făcut o plimbare pe colina din spatele mănăstirii, apoi m-am dus la atelierul de pictură și, spre mirarea maicilor care mă știau bolnavă, în pat, le-am spus cu bucurie: ”Hristos a înviat!” din toată

inima, deși atunci nu eravremea Sfintelor Paști.

Așa am putut termina cu bine icoana Sfântului Grigorie, căruia îi mulțumesc pentru ajutorul primit și îi cer binecuvântare și ajutor mereu când mă îndrept spre atelier, pentru că am văzut că te poate ajuta oriunde te afli când îl chemi, nu doar atingându-te de racla sa. (*monahia Ignatia, Sfânta Mănăstire Bistrița*)

& Cam de prin luna septembrie 2000, am început să am ceva probleme cu ochii. La oboseală mi se încrucișa privirea, ca mai târziu, prin octombrie- noiembrie, să-mi lăcrimeze foarte rău și să nu mai suport lumina. Purtam ochelari de soare și ziua și noaptea.

Cu câteva zile înainte de 20 noiembrie, Dumnezeu m-a luminat și am citit ce tratament să fac și m-am dus și la doctor. Eu cred însă că tămăduirile toate vin de la Dumnezeu, cum și bolile sunt urmarea păcatelor noastre sau sunt îngăduite de Domnul cu un anumit scop.

Eram convinsă că o mână sfântă îmi luase cumplitele dureri de ochi. Ajunsesem să nu mai pot ține ochii deschiși din cauza luminii și de la lumină puternică să nu mai văd decât un contur în colțul ochilor.

----- 115 -----

M-am îngrijorat gândindu-mă că îmi pot pierde vederea, dar cu credința că Domnul rânduiește toate cu un scop, nu m-am alertat și a venit ziua Sfântului Grigorie, când, citind acatistul Sfântului, am realizat de unde a venit ajutorul și ce mână sfântă m-a atins.

Pe la începutul lui decembrie am aflat că prietena mea din București trimisese pomelnicul meu pentru rugăciune la mănăstire cu ocazia zilei Sfântului Grigorie.

Eu cad la Măicuța Domnului în orice nevoie și nu plec de acasă fără iconița ei. De această dată, mi l-a trimis pe Sfântul Grigorie spre mângâiere. (*Alexandra C., Manchester*)

\$x- Am cunoscut aici în America o familie care a venit cu băiețelul de nouăsprezece luni, orb, la niște operații. Un ochi este nerecuperabil. La celălalt s-a

lucrat și sunt speranțe. Se pare că vede puțină lumină, dar după trei operații complicate, ochiul începuse să i se scurgă. I-am dat mamei untdelemn sfântit de la candelile Sfântului Grigorie și, ungându-l, s-a oprit scurgerea. *(Alexandra C., Manchester)*

În anul 2001, cu ajutorul Sfântului Grigorie Decapolitul, am primit tămăduire de tumoarea pe care o aveam la ochi. *(Anda L., Târgu Cărbunești)*

Prin voia Bunului nostru Domn Iisus Hristos și ajutorul Maicii Domnului, în anul 2001 am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița. Eu sufeream de douăzeci de ani de cancer la sân, răstimp în care am fost consultată de mulți doctori. Dar, după ce am fost la Mănăstirea Bistrița, unde am sărutat moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, citind acatistul Sfântului și ungându-mă cu untdelemn sfântit de la Sfântul Maslu, tumoarea a dispărut fără urmă, printr-o minune. Am scris aceste

116

rânduri ca să mulțumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Grigorie. *(Maria S., Ploiești)*

În anii 1999 și 2000 am vizitat mănăstirea Bistrița și m-am închinat moaștelor Sfântului Grigorie Decapolitul. Noaptea au avut loc slujbele rânduite - miezonoptica, utrenia și eu m-am rugat pentru sănătate și pentru alte trebuințe în acest timp, stând la sfintele moaște. Aveam o problemă de sănătate care se manifesta prin dureri acute în zona gâtului, a umărului stâng și a mâinii stângi. Medicii au stabilit că este vorba de spondiloză. După ce am aflat de Sfântul Grigorie m-am rugat lui neîncetat, deoarece am simțit un mare har stând lângă sfintele sale moaște.

În ajunul zilei sale de prăznuire, 20 noiembrie/ 3 decembrie, m-am rugat din suflet Sfântului Grigorie Decapolitul, căci avusesem dureri atât de mari, încât nu am putut nici măcar să țin cartea de rugăciuni în mâna stângă, apoi am mers la culcare. A doua zi dimineată, în ziua prăznuirii Sfântului Grigorie, am

pornit spre biserică, fără a simți vreo durere. Am crezut că aceasta se datorează faptului că m-am odihnit fizic și că durerile au trecut pe moment. Din pricina puținătății credinței mele, a existat o umbră de îndoială, dar am simțit în continuare harul primit din partea Sfântului Grigorie. Toată ziua am fost bucuroasă, veselă, căci nu mai aveam dureri și îmi tot cercetam umărul și mâna, poate voi găsi un loc dureros. Nu mai era niciunul.

Am urmărit zi de zi ce se întâmplă cu membrele mele bolnave, dar erau sănătoase acum, adică vindecate. A încetat apoi orice îndoială, mi s-a întărit credința și am mulțumit Domnului Iisus Hristos și Sfântului Grigorie pentru vindecare.

Pot afirma că atât timp cât voi trăi, le voi fi recunoscătoare pentru marea lor milă. Este atât de minunat să trăiești minunea aceasta mare, care a semănat și în mine un grăunte mic de credință vie. Nu există cuvinte ---- 117 -----

W

<

care ar putea exprima totul; pot doar să zic: Sfinte Preacuvioase Părinte Grigorie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi! (*Mira Avramoviț, Nis, Serbia*)

Am venit cu fiul nostru Andrei, bolnav de tumoră de trunchi cerebral, la sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul, în 2002 după prima ședință de terapie cu raze. La examinarea medicală efectuată cu prilejul celei de-a doua ședințe s-a constatat stagnarea bolii. (*Cosmin R., Târgu Jiu*)

Lucram la o fundație de terapie intensivă. Într-o situație familială foarte dificilă, m-am urcat în

mașină, mergând cu viteză maximă, fără o destinație precisă și fără să-mi pese ce se va întâmpla cu mine. Nu știu cum am ajuns la Sfânta Mănăstire Bistrița după câteva ore, nevătămată. Aici am realizat purtarea de grijă a Sfântului Grigorie pentru mine și familia mea. (*Mirela, Craiova*)

Am vizitat în mai 2002, împreună cu soțul și fratele meu Sfânta Mănăstire Bistrița, unde doream de foarte mult timp să ajungem. Pe drumul de întoarcere, la o serpentină pe Dealul Negru, o mașină de pe sensul opus a intrat la curbă pe banda noastră, aproape să ne arunce în prăpastie. Am cerut ajutorul Sfântului Grigorie și coliziunea nu a mai avut loc, reușind să redresăm mașina în ultimul moment. (*Mihaela S., Grecia*)

Fiica mea, Violeta, are douăzeci și șase de ani și suferă de handicap locomotor și psihomotor. De Pogorârea Sfântului Duh, în 2003, s-a împărtășit la biserica parohiei noastre.

Preotul slujitor a insistat să merg cu ea la moaștele Sfântului Grigorie în aceeași zi. Fiind o familie fără posibilități materiale, iar eu neavând loc de muncă, aveam un cărucior foarte vechi și deteriorat.

#-----118-----4

W—

<

În vreme ce ne închinam la moaștele Sfântului Grigorie, a venit o doamnă din același oraș cu noi, care a hotărât să-i dăruiască un cărucior nou.

Totodată, aceasta a fost prima zi când Violeta a rostit câteva sunete articulate. (Mariana S., *Pitești*)

Tradiția purtării sfintelor moaște ale sfântului Grigorie Decapolitul în procesiune prin regiunile afectate de secetă a putut fi reluată după 1990. Astfel, în vara anului 1993, la invitația Părintelui Paroh Grigore Neculai din Trainicul de Dolj, sfintele moaște au fost purtate din nou în procesiune pentru ca Bunul Dumnezeu să dăruiască ploaie pământului însetat de arșiță.

În anul 2000, delegații Parohiei Lipovu, Dolj și ai Consiliului local veneau să cheme în ajutor rugăciunile Sfântului Grigorie, căci seceta excesivă îi amenința iarăși cu foamete și dureri. La rugăciunile smerite ale creștinilor din Dolj și Olt s-a adăugat atunci și nevoița de a posti a soborului mănăstiresc, ca având aceste plăpânde aripi, rugăciunile să fie mai degrab ascultate.

La trecerea sfintelor moaște prin localitățile din Vâlcea, Dolj și Olt unde Sfântul Grigorie era așteptat cu credință, nădejde și dragoste, lacrimile binecuvântate ale ploii udau pământul încremenit de secetă. Cu bucurie credincioșii așteptau flori și cununi pe drum spre binecuvântare oaspetelui drag. În fiecare localitate s-au făcut opriri și rugăciuni pentru ploaie.

Și suspinele lor au fost auzite. Cine poate grăi despre bucuria celor din Lipovu și nu numai a lor, când ploaia s-a așternut pentru câteva zile, izbăvind de secetă întreg ținutul însetat?

Drept mulțumire Sfântului Grigorie, delegația comunei Lipovu a adus prinos din rodul bobului de grâu din acel an și soborului mănăstirii Bistrița, ca semn al împreună-pătimirii și al bucuriei.

În luna martie a anului 2002, a doua zi după praznicul Bunevestiri, sfintele moaște au plecat iarăși

W

în procesiune sub privirile înlăcrimate ale întregului sobor. Luau drumul Govorei, al Drăgășanilor, al Slatinei și al Craiovei, unde soarele privea cu nemilostivire spre câmpurile înverzite. Și Domnul Și-a plecat urechea cu milă asupra rugăciunilor robilor Săi, cu ploi binecuvântate și de această dată, așteptând pocăința celor ce nu cinstesc sfintele sărbători și a celor care lucrează în duminici fără de mare nevoie, a celor care mai degrabă risipesc vremea mântuirii cu cele deșarte prin localuri și a nemilostivilor și împietririlor cu inima.

În anul 2004, la prăznuirea Izvorului Tămăduirii de la Sfânta Mănăstire Dervent, au fost aduse pentru închinare moaștele Sfântului Grigorie, ca bucuria praznicului să fie mai deplină, spre ajutorul credincioșilor din Arhiepiscopia Tomisului.

Pe traseul de întoarcere, s-au făcut opriri în localități din județele Ialomița și Călărași, unde seceta își arăta chipul hain.

Preotul Parohiei Dridu-Movila, Părintele Alexandru V., a aflat prea târziu de aceste opriri și alte abateri în localități mai îndepărtate de la traseul inițial nu mai erau posibile de acum. Credincioșii din parohia sa erau mâhniți că nu aveau să mai primească binecuvântarea Sfântului Grigorie, mai ales acum când seceta se anunța mai puternică decât în anii trecuți. S-au adunat la

biserica satului și cu inima strânsă au început să se roage pentru ca bunul Dumnezeu să reverse și asupra ținutului lor ploaia de bună trebuință. Părintele și-a amintit în acele clipe de darul binecuvântat pe care îl primise odinioară: un epitrahil păstrat în racla sfintelor moaște, atins de trupul Sfântului Grigorie. Cu bucurie sfântă a îmbrăcat acest epitrahil, îmbrăcându-se totodată cu armele nădejzii, ale credinței și ale dragostei. Rugăciunile ce au urmat s-au rostit în sobor: nu mai era singur, ci împreună slujitor era cu el Sfântul Grigorie, a cărui prezență l-a întărit în chip

-----120-----<

simțit. Și roadele dragostei nu au întârziat să apară: a început să plouă chiar atunci, spre bucuria tuturor.

Iată cum putem primi ajutor în orice clipă prin rugăciunile Sfântului Preacuvios Părinte Grigorie. Este nevoie însă de o credință sinceră, căci însuși Dumnezeu a spus: „După credința voastră fie vouă” (*Ev. după Matei 9;29*).

În anul 2003, a venit să se închine la racla Sfântului Grigorie Decapolitul o femeie însoțită de un bărbat. Femeia a trecut pe sub racla Sfântului, așa cum fac toți cei care cer ajutor și tămăduire neputințelor sufletești și trupești. De îndată ce s-a ridicat, femeia a început să țipe de durere și spunea că se simte ca și cum cineva i-ar sfâșia carnea. A cerut să i se aducă degrabă un preot care să îi citească rugăciuni de dezlegare.

Părintele nostru duhovnic Ghenadie P. era în acel moment în biserică și a venit repede să o ajute. Cerându-i să citească o rugăciune de dezlegare, femeia i-a mărturisit că este soție de preot. Atunci părintele a întrebat-o cine era bărbatul care o însoțea. Necunoscuta a mărturisit că l-a părăsit pe soțul ei, preotul și că acesta este un turc, cu care trăia acum.

Auzind acestea, părintele i-a răspuns că situația nu se poate repara doar cu o simplă rugăciune, ci că ea însăși trebuie să se lase de păcat și să-și

îndrepteze viața. Acest avertisment din viața ei a fost trimis spre salvarea sufletului prin pocăință, iar nu spre pedeapsă. *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Lavinia, în vârstă de douăzeci și unu de ani, suferind din naștere de maladia Lobstein, „boala oaselor de sticlă”, a fost supusă în cadrul Spitalului „Mărie Curie” din București, la o intervenție de transplant osos autogen pe tije telescopice, pe femurul stâng și pe tibia stângă, operație care a durat șase ore, fiind o premieră în domeniu.

----- 121 -----

„M-am rugat toată viața să mă fac bine, să pot să merg, să-mi fac prieteni, să nu mă mai ducă mama la școală cu căruciorul. Știți care o să fie primul drum pe care o să-l fac atunci când voi putea pași? La Mănăstirea Bistrița. Acolo m-am rugat să mă fac bine, acolo am implorat să se găsească un leac pentru boala mea, acolo vreau să mă duc să-I mulțumesc lui Dumnezeu”. *(Lavinia C., Vâlcea, „Libertatea”, 27decembrie 2005)*

împreună cu părintele paroh din localitatea noastră și alți creștini am fost în anul 2005 într-un pelerinaj prin Moldova. În timpul călătoriei i-am povestit prietenei mele Viorica M. despre problemele ce mă apăsau și care mă determinaseră să pornesc în acest peșerinaj, ca să mă rog Maicii Domnului să aibă milă și de mine și să-L roage pe Hristos să-mi mai ușureze din greutățile de zi cu zi. Prietena mea a văzut că la fiecare oprire a autocarului, coboram repede să-mi aprind o țigară și tare nu i-a plăcut.

M-a luat cu binișorul, mi-a explicat că nu este bine să fumez pentru sănătatea mea, că fumul de la țigară este „tămâia celui rău”, că ard banii care mi-ar fi de folos în alte trebuințe. I-am zis atunci cu tărie că nu pot renunța la țigări și că fumatul mă liniștește. Dar prietena mea nu s-a lăsat impresionată de vorbele mele și a scos dintr-un pliculeț o iconiță a Sfântului Grigorie și câteva bucățele de veșmânt binecuvântate de la mănăstirea

Bistrița. Apoi mi-a povestit cu multă dragoste despre acest sfânt necunoscut mie. Îmi spunea cu atâta convingere că, dacă mă voi ruga cu credință, voi reuși să mă las de fumat. Nu i-am spus atunci nimic, dar eram convinsă că sigur nu mă voi putea lăsa de fumat.

Și totuși... Ne-am întors acasă, am citit și eu viața Sfântului Grigorie și acatistul ce îi este închinat câteva zile la rând. Apoi am ajuns și eu la mănăstirea Bistrița împreună cu prietena mea cu ocazia sărbătoririi ----- 122 -----

hramului Sfântului Grigorie. Am ajutat împreună la pregătirile ce se făceau în mănăstire, am participat la sfintele slujbe și m-am rugat sub racla Sfântului. Apoi m-am hotărât să mă spovedesc și am făgăduit la spovedanie că nu voi mai fuma niciodată, ca să pot primi și eu Sfânta împărtășanie, doctoria neputințelor noastre.

De atunci au trecut mai bine de trei ani și m-am lăsat de țigări, ca și cum nu aș fi fumat niciodată. Mi-am dat seama câtă dreptate a avut prietena mea când mi-a mărturisit că, dacă mă voi ruga cu credință, Sfântul Grigorie mă va ajuta. (*Veselinca J., județul Timiș*)

Am văzut lumina zilei la 29 octombrie 1940. Pe la șaiszeci și cinci de ani, cu câțva timp în urmă, mă simțeam foarte rău. Nu știam din ce cauză și nici nu prea aveam vreme să merg la doctor din pricina gospodăriei.

Într-o noapte l-am visat pe Sfântul Grigorie, plimbându-se prin curtea casei noastre. M-a chemat la mănăstirea Bistrița, cu hotărâre: „Să vii la noi! Să vii la noi!”. Și zăbovea în dreptul ușii la intrare în casă.

Dimineața i-am spus soțului: „Mișule, eu te las cu toate treburile, că trebuie să mă duc la mănăstire, la Sfântul Grigorie”. Când am ajuns la mănăstire, m-am dus de îndată să mă închin Sfântului, să-i

mulțumesc pentru toată purtarea de grijă și să mă rog.

Noaptea, după ce am venit de la slujba utreniei, pe care o îndrăgesc mult și care mă bucură și mult mă folosește când ajung să particip și eu, m-am așezat să mă odihnesc. L-am visat iarăși pe Sfântul Grigorie și-mi spunea: „Bine că ai venit. Dacă nu veneai, puteai să mori. Acum să te duci neapărat la spital”.

A doua zi am mers la Sfânta Liturghie și. După slujbă, m-am dus iarăși să mă rog ocrotitorului meu și să-i mulțumesc, pentru că deja mă simțeam un pic mai

----- 123 ----- bine, parcă eram mai în putere acum. Am reușit, cu ajutorul Sfântului Grigorie, să ajung cu bine acasă, ca și în celelalte dăți când veneam să mă închin și să mă rog la Sfintele moaște. Eu am avut toată viața probleme de sănătate, iar din pricina unei infecții foarte puternice, am rămas fără auz. Din acest motiv, mi-este foarte greu să călătoresc mai departe de casă, pentru că nu mă pot orienta așa lesne ca ceilalți oameni. Dar Sfântul Grigorie mă ajută întotdeauna când plec la drum. Cu primul prilej am mers la doctor și după analizele pe care mi le-au făcut la spital, doctorii au spus că am diabet. Acum urmez tratamentul recomandat de medic și mă simt mult mai bine.

Mulțumesc Sfântului Grigorie că m-a ajutat să-mi recapăt puterile și că a lucrat în așa fel încât să descopăr această boală la timp. *(Elisabeta, Tumu Roșu)*

Cu ajutorul Sfântului Grigorie Decapolitul am revenit în 2006 la credința ortodoxă întru care am fost botezată. *(Floarea D., Vâlcea)*

La cei optzeci și șase de ani ai săi, Maica Porfirie de la Sfânta Mănăstire Bistrița a văzut multe minuni săvârșite la racla Sfântului Grigorie.

Sub ochii ei, o femeie din Costești s-a vindecat de paralizie. A venit adusă pe brațe de neamuri și a doua zi a intrat în biserică pe picioarele ei, pentru a mulțumi Sfântului.

Un alt bărbat, bolnav de cancer de piele, s-a tămăduit ungându-se cu ulei de la candela aprinsă la icoana Sfântului, în zilele următoare minunând pe medicul care deja îl programase de urgență pentru operație.

În 1956, un băiețel din Băilești, bolnav de epilepsie, s-a vindecat doar trecând în genunchi (așa cum este obiceiul) pe sub sfânta raclă.

Chiar și în zilele noastre, maica a văzut o femeie stăpânită de draci și prinsă în lanțuri de rude, care doar

----- 124 ----- atingând
moaștele s-a trezit ca dintr-un somn adânc, a început să plângă și să-și ceară iertare oamenilor din biserică, pentru toate câte făcuse vreme de 10 ani, spre mirarea și bucuria familiei.

La Sfântul Grigorie îi sunt mereu gândul și rugăciunea. Maica Porfirie îi cere neconținut ajutorul. Odată i-au anchilozat de tot mâinile. Nu mai putea întoarce nici filele unei cărți. A fost suficient să intre în biserică și să întindă mâna spre candela de la căpătâiul Sfântului. Fără să-și dea seama ce face, s-a trezit schimbând uleiul și aprinzând fitilul. Se vindecase într-o clipă. (*Formula AS, martie 2005*)

Din anul 1996 m-am rugat în mănăstiri și biserici pentru a-mi găsi izbăvire de demonii ce mă chinuiau zi și noapte. În anul 1998, prin rânduiala lui Dumnezeu m-am vindecat la mănăstirea Clocociov din Oltenia și timp de șase săptămâni am fost ușurată de povara acestei boli, dar apoi au revenit aceleași crize și stări, parcă mai înfricoșătoare ca înainte. De ziua hramului, Izvorul Tămăduirii (16.04.2004), eram la Mănăstirea Derwent. Seara am fost dusă pe brațe de mai multe persoane la moaștele Sfântului Grigorie, în dimineața următoarei zile am fost adusă iar lângă racla Sfântului, unde toți au cerut milă de la Dumnezeu și de la Sfântul aflat înaintea lor. Apoi am fost dusă la Sfânta Cruce din Paraclis pentru 10-15 minute, și, de necrezut, m-am sculat sănătoasă. Am putut merge singură pe picioarele mele la Sfintele Moaște și m-am atins de

racă cu ușurință. Am căzut în genunchi mulțumindu-I lui Dumnezeu, Sfintei Sale Cruci și Sfântului Grigorie pentru darul ce mi-au trimis. (*Nicoleta L, Călărași*)

în 20 noiembrie 2005 cu ajutorul bunului Dumnezeu, am ajuns la hram la Mănăstirea Bistrița.

----- 125 -----

Ain fost tare fericită că am putut ajuta la pregătiri și am avut ocazia să particip la frumoasele slujbe închinare Sfântului Grigorie.

M-am rugat la racă Sfântului să facă o minune, să mă ajute să ajung și eu la mormântul părintelui Arsenie Boca, la Mănăstirea Prislop. În seara zilei următoare primesc de la o bună prietenă invitația de a merge împreună cu ea și cu niște rude ale ei tocmai la Mănăstirea Prislop.

Am fost sfătuită la Mănăstirea Bistrița că ar fi bine dacă soțul meu, capul familiei, ar citi zilnic măcar câte un acatist. Soțul meu suferise două infarcturi și trebuia să țină regim, însă nu reușea. De atunci și până în prezent, în fiecare dimineață citește o rugăciune, un acatist. Merg cu el regulat la cardiolog. A făcut niște analize, care de această dată au ieșit foarte bune. Sfântul Grigorie intervenise.

Eu sunt contabil și nu am reușit să termin toate declarațiile ce trebuie depuse la termen fix. M-am rugat Sfântului Grigorie să mă ajute, iar a doua zi am reușit să le depun cu ușurință pe toate. (*Viorica M., Ghiroda*)

Prin puterea rugăciunii către Maica Domnului și către Sfântul Grigorie Decapolitul, l-am întâlnit pe cel care avea să devină soțul meu, într-un timp foarte scurt, doar de patru luni de zile și ne-am căsătorit, apoi am reușit să trecem împreună peste toate încercările vieții acum, la început de drum. Când simțeam că nu mai aveam forță pentru a reuși, Cineva de sus ne sprijinea. Am devenit o familie armonioasă, iar Bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat viața cu un copil. Zilnic îi mulțumim atât Sfântului Grigorie că ne-a ascultat micile rugăciuni, cât și

Măicuței Sfinte, când familia noastră se adună seara acasă și suntem împreună.

(Tiberiu și Alina K.)

----- 126 -----

Doresc să continui a mărturisi cu toată dragostea, minuni de-ale Sfântului Grigorie Decapolitul pe care le-am trăit efectiv.

În iama anului 2005 am primit o felicitare de Crăciun de la o colegă de serviciu, care de 14 ani este paralizată de la brâu în jos. Știam de ea că este paralizată, dar nu am avut niciodată puterea ca să merg la ea în vizită, vorbeam la telefon, dar în ultima vreme nu mai răspundea la telefon și n-am știut că i-a fost întrerupt telefonul pentru că nu avea posibilitatea ca să-1 plătească. Prin acea felicitare mă anunța că și-a vândut apartamentul și s-a dat în îngrijire fiicelor ei, care după ce i-au cheltuit banii de pe apartament, având prea multe probleme personale, nu mai aveau grijă și de ea, fiindu-le o povară. A cumpărat totuși o căsuță mică într-o comună din județul Timiș, unde s-a mutat cu fiica ei mai mică, ginerele și două nepoțele. M-a rugat să-i fac rost de un televizor, că îi trece foarte greu ziua. I-am răspuns la scrisoare, i-am trimis niște iconițe, cumpărate de la Mănăstirea Bistrița și de la Mănăstirea Prislop, pentru ea și pentru cele două nepoțele. Am vorbit la telefon cu măicuța pe care am cunoscut-o în anul 2000 de la Mănăstirea Bistrița și am rugat-o să o pomenească la Sfântul Maslu pe colega mea, sperând nu la o vindecare, ci la o ameliorare a durerilor.

Măicuța m-a îndemnat să caut un preot, să o spovedească (în cazul în care și colega mea ar fi fost de acord) și m-a asigurat că o va pomeni cu drag la slujbele din mănăstire. Am cumpărat un îndreptar de spovedanie, aveam o carte de rugăciuni de la mănăstire, am primit un televizor de la cuskra mea, o altă colegă de serviciu mi-a dat 2 milioane lei vechi să-i cumpăr câte ceva de mâncare, am căutat ceva hăinuțe de la nepoții mei și am plecat în grabă acasă la colega mea. Am rămas șocată când am găsit-o (în

----- 127 ----- cameră cu gheață la geamuri, fără foc, ceva sinistru. Am găsit un preot călugăr, care a acceptat să vină s-o spovedească, era cam prin a doua săptămână din postul Sfințelor Paști. Când am mers cu Părintele la ea, am găsit-o în comă, se asfixiasse cu fum de la sobița de tablă, care nu prea știa cum arătau lemnele. După spovedanie, am dus-o urgent la spitalul din orașelul Deta și într-o săptămână, un doctor arab a reușit s-o salveze. Atunci am vorbit cu mai multe colege de serviciu ca să mă ajute s-o salvăm din mizeria în care trăia (era și dorința ei să o ducem la un azil, pentru că ginerele ei era mai tot timpul beat și nu o mai suporta). Nu știam unde s-o ducem, dar acasă nu mai vroia. Am plâns atunci și am rugat-o din nou pe măicuța de la mănăstirea Bistrița să o pomenească pe colega mea și pe părintele acela să mă ajute, să găsesc o portiță de ieșire din această situație. Am fost îndrumată de Sfinția sa ca să mă rog Sfântului Ierarh Nicolae, grabnic ajutor în necazuri și măicuța m-a îndemnat să mă rog fierbinte Sfântului Grigorie Decapolitul.

Și minunea s-a întâmplat. Mi-am adus aminte de un coleg de serviciu care acum este un om implicat în viața politică, i-am povestit totul. Acesta a dat un telefon și s-a rezolvat internarea ei într-un azil (chiar de Bunavestire, în 25 martie, a fost transferată din spitalul din Deta la azilul din Ciacova, cu salvarea), îmi venea să sar în sus de bucurie, de la slujbă am plecat direct spre azil și mare mi-a fost uimirea că din cei 200 de bolnavi, câți sunt în azil, pe colega mea au pus-o în același salon cu o altă colegă de-a noastră (despre care noi știam că ar fi murit).

Colega mea a primit un cărucior cu roțile (în 14 ani n-a ridicat-o nimeni în șezut), un grup de foste colege ne întâlnim, punem mână de la mână și le cumpărăm „pampers” și tot felul de fructe sau alimente pentru cele două colege ale noastre. De Sfântul Ierarh

----- 128 -----
Nicolae, în 2006, am organizat o ieșire cu autocarul

a corului nostru bisericesc, am pus un parastas, pregătind pachetele cu de toate pentru toți bolnavii spitalului - hăinuțe, iconițe și le-am cântat colinde de Crăciun și am dat răspunsurile la Sfânta Liturghie la bisericuța din incinta spitalului. A fost ceva minimat!

Viața colegei mele s-a schimbat cu 180°, este îngrijită, are mâncare caldă, iese în curtea spitalului cu căruciorul, asistă la Sfânta Liturghie (nu poate sta mult în cărucior, dar totuși merge la slujbe). Eu le vizitez mereu și păstrăm legătura prin telefon. Cam atât despre aceasta întâmplare. Mulțumesc din suflet bunului Dumnezeu pentru felul în care am fost ajutată de Sfinții Grigorie Decapolitul și Nicolae la care m-am rugat și că mi-a îndeplinit gândul bun cu care am porftit la drum. Doamne, ajută-ne! (*Viorica M., județul Timiș*)

După șase ani de căsnicie, din septembrie 2006 soțul meu își găsise o altă femeie. În luna octombrie am aflat de această relație a lui și de durere am vrut să plec de acasă. Nu auzisem atunci și nu știam nimic despre Sfântul Grigorie. Am dat telefon la o mănăstire pentru a solicita cazare pentru câteva zile în care doream să mă rog și să mă gândesc ce trebuie să fac în această situație și am primit recomandare să merg la Mănăstirea Bistrița. Aici am aflat despre Sfântul Grigorie. Am petrecut aici trei zile, timp în care m-am rugat Sfântului Grigorie și mi-am dorit ca, venind acasă, să aflu tot adevărul despre ceea ce face soțul meu. Tot drumul înapoi spre casă am simțit binecuvântarea Sfântului și am ajuns acasă înaintea soțului meu, care nu știa că voi veni înapoi. Când a intrat, l-am auzit vorbind la telefon cu acea femeie și m-am încredințat că nu mă înșelasem în privința lui.

Atunci soțul meu a hotărât să plece și să se mute cu femeia aceea, dar de Crăciun s-a decis totuși să

129 ----- mergem împreună la
Mănăstirea Bistrița, unde am rămas împreună patru
zile.

Când ne-am întors acasă, eu am rămas însărcinată, deși în toți acești șase ani de când eram împreună nu am putut rămâne însărcinată niciodată, iar soțul meu nu a mai plecat de acasă. Deși nu dorea absolut deloc să ne cununăm în fața lui Dumnezeu, pe 21 ianuarie a venit acasă de la serviciu și mi-a spus că vrea să ne logodim la biserică pe 28 ianuarie, iar pe 3 iunie să ne cununăm religios.

Încă nu s-a rezolvat problema noastră, dar mă rog zilnic la Sfântul Grigorie și la Maica Domnului să ne ajute să avem o familie fericită. În septembrie 2007 s-a născut fetița noastră, Maria.

De câte ori am fost supărată sau îndurerată, l-am simțit pe Sfântul Grigorie alături de mine. Într-o noapte când eram din nou singură pentru că soțul meu plecase la acea femeie, pe ecranul calculatorului meu scria: „Mănăstirea Bistrița Sfântul Grigorie”. Nădăjduiesc în lucrarea Sfântului și știu că este și va fi mereu alături de mine și de familia mea. *(Simina V., București)*

O creștină din municipiul Pitești, doamna Mihaela N., ne-a relatat că în anul 2006, în septembrie, a venit la sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul cu copilașul ei Sandu Virgiliu, care avea aproape trei ani. Sandu era mut din naștere și nu era singura sa suferință. Copilul era extrem de agitat: țipa, lovea și nu voia deloc să intre în biserică. Cu greutate l-a dus la moaștele Sfântului Grigorie și l-a așezat sub raclă. Acolo s-a liniștit deodată și a stat acolo cuminte mai mult timp.

După aceasta era mult mai liniștit și a plecat cu el acasă. După 2-3 zile a început să spună „mamă” și „tată” și să vorbească. Acum vorbește și se poate face ----- 130 -----

înțeles. Deși uneori mai este puțin agitat, situația s-a schimbat foarte mult. Părinții mulțumesc și simt încredințați că Sfântul Grigorie a făcut această

minune cu el. *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

În acel an, 2006, ne pregăteam pentru prăznuirea Sfântului Grigorie, ce urma să aibă loc, ca în fiecare an, la 20 noiembrie. Obişnuiam să cumpărăm încă din octombrie peştele ce urma să fie preparat pentru a fi servit la masa închinătorilor din ziua hramului. Atunci însă, mai multe probleme ce se cereau rezolvate au făcut în așa fel încât călătoria noastră să se amâne.

Abia în ajun cu câteva zile am reușit să plecăm spre Tulcea. Ca de obicei, intenționam să achiziționăm cam cinci sute de kilograme de pește proaspăt, diferite sortimente. Călătoria se anunța destul de lungă și se simțea deja apropierea iernii. Ne gândeam că ar fi fost bine să cumpărăm pește și pentru zilele cu dezlegare din postul Crăciunului.

După aproape șase ore de mers, am ajuns în apropierea Enisalei. Se întrezăreau ruinele castrului sub razele blânde ale soarelui.

Angajații stației piscicole ne-au întâmpinat cu bucurie. Abia veniseră pescarii de pe luciu și aveau o captură frumoasă. Am găsit cam tot ce aveam nevoie, mai puțin caras. Și tocmai pe acesta aveam ascultare să-l căutăm. Am achiziționat însă cele cinci sute de kilograme de pește de care aveam nevoie pentru hram de aici, de la Enisala și am plecat spre alte cherhanale, căci gândul că nu am împlinit dorința maicii starețe nu ne dădea pace.

Am găsit în sfârșit carasul cel atât de dulce, dar acesta era destinat unei societăți piscicole, ai căror delegați urmau să-l preia încă din acea seară. Pe mal

----- 131 ----- era
prezent și primarul localității, care a strigat pescarilor:
"Dați tot peștele mănăstirii, vă ajută Sfântul Grigorie să
prindeți altul!". Aceasta însemna să cumpărăm încă
cinci sute de kilograme de pește, iar pescarii să iasă pe-
nserat din nou pe apă.

Se îngâna ziua cu noaptea și înaintea noastră se
aștemea iarăși acel drum, de această dată către

casă, mai greu acum, căci mașina avea să fie încărcată la maximum. Nu reușeam să luăm legătura cu maica stareță pentru sfat. Atunci gândul s-a întors spre mănăstire, în câteva clipe, lângă racla Sfântului Grigorie. Apoi am hotărât să cumpărăm întreaga cantitate. Era mult, dar ne gândeam că vom evita un alt drum în acea iarnă. Am plătit, cu o strângere de inimă, gândind că nu aveam nici măcar unde să depozităm o asemenea cantitate și ne-am luat rămas bun de la acei oameni minunați, care nu pregetau să iasă iar în larg, după o zi întreagă de muncă, pentru ca la prăznuirea Sfântului să fie toate cele de trebuință la masă. Altfel, știau mai bine decât noi că nu-i de ieșit în larg. Povesteau că de fiecare dată când erau nevoiți să iasă pe vreme rea pentru mănăstire, stihiiile se împlânzeau și veneau cu năvoadele încărcate.

Tot drumul ne-am gândit cum ne vor întâmpina maicile acasă. Eram îngrijorate și pentru bani, și pentru volumul de muncă ce trebuia depus acum, în ajun, când fiecare dintre noi avea timpul drămuț și, mai ales, că nu aveam unde să-l depozităm până după hram. Mica noastră bucurie era, însă, calitatea achiziției și ne consolam cu gândul că merita dojana ce aveam să o primim.

Așteptările noastre s-au cam împlinit. Pe maica stareță o anunțasem de pe traseu de isprava noastră, așa încât, atunci când ne-a întâmpinat, deja se înseninase. Dar cu maicile nu a mai fost atât de ușor. S-au strâns

----- 132 ----- toate
pentru curățat, spălat și pregătit pentru refrigerare. Afară era o zi friguroasă și posacă de noiembrie.

Curățăm deja de câteva ore bune și aproape înghețasem și ne venea atât de greu să știm că din cauza noastră trebuia să stăm și mai mult decât altădată, și maicilor le era atât de greu afară și nici nu prea știam unde și cum vom depozita toată cantitatea de pește. Maica stareță a trimis în acel moment de îndoială să ne cheme cineva în biserică.

Ne gândeam că poate ne va certa, văzând cârtirea maicilor. Însă când ne-am apropiat, am văzut că zâmbea ușor. Ne-a prezentat pe cineva care venise să se închine la sfintele moaște și întrebese când are loc prăznuirea Sfântului Grigorie. Cu regret că aceasta urma să aibă loc atât de curând și nu mai putea să ofere personal prinos pentru ajutorul primit, s-a gândit imediat să ofere o sumă de bani, pentru peștele de la masa de hram, insistând să-i primim. Fără să știe, suma oferită reprezenta exact contravaloarea întregii cantități de pește.

Iată minunata purtare de grijă a Sfântului Cuvios Grigorie, care însuși a hotărât astfel ce și cât pește trebuie pregătit la praznicul său, precum un părinte iubitor care își primește an de an fiii, pe cei vrednici și pe cei încă mai puțin vrednici, pentru a-i chema cu mai multă râvnă spre dragostea lui Hristos, *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Timp de 14 ani am suferit de endometrioză, boală pe care nici un doctor nu a reușit s-o diagnosticheze, până când am ajuns la Mănăstirea Bistrița, la Sfântul Grigorie Decapolitul. Deși boala în mod normal ar fi dus la sterilitate, am rămas însărcinată după aproximativ trei ani, timp în care m-am rugat și am postit. Am adus pe lume un băiețel sănătos, după două zile și două nopți de travaliu, imediat după ce

----- 133 ----- mama
mea a dat telefon maicii starețe de la Mănăstirea Bistrița, cu credința că doar Sfântul Grigorie mă poate ajuta să nasc. După naștere au dispărut și durerile - simptome ale bolii. *(Laura S.Jud. Timiș)*

În aprilie 2007, de ziua Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, am suferit un accident de mașină în Austria, lângă Gratz, în urma căruia am avut un picior fracturat la sold, precum și clavicula și nouă coaste, care au penetrat pleura și am intrat în insuficiență respiratorie.

După două săptămâni de la accident, deși am fost tratat cu mare atenție în Clinica Universitară din

Gratz, eram într-o situație nesigură, cuplat la plămânul artificial, având funcțiile vitale monitorizate. Duminică, pe 6 mai, am fost resuscitat de trei ori pentru a reveni la viață.

Mulțumită rugăciunilor care s-au făcut pentru mine, la Mitropolie, la Biserica Tuturor Sfinților Români și la Mănăstirea Bistrița, la Sfântul Grigorie Decapolitul, după două săptămâni am fost decuplat de la plămânul artificial, iar după încă o lună am renunțat la câije. Consider că tot ce mi s-a întâmplat este o minune dumnezeiască. Dumnezeu ne iubește pe toți și, din când în când, lasă să se vadă aceasta.

Mulțumesc Sfântului Grigorie și celor ce s-au rugat pentru mine. Dumnezeu să ne ajute și să ne miluiască pe toți! *(Tudor C., București)*

TJC- în anul 2007 am avut bucuria de a ajunge și eu la mănăstirea Bistrița ca să sărut moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul. Îi citisem viața și știam despre minunile pe care le făcuse, ajutând atâția oameni aflați în situații ca a mea. La plecare am primit ulei din candelile ce ard la racla sa, ulei cu care urma să mă ung în chipul crucii acolo unde simțeam dureri.

----- 134 -----

Ajungând acasă am folosit uleiul pentru a mă unge. Într-o noapte soțul meu a făcut o criză de hemoroizi atât de gravă, încât medicii au hotărât să îl opereze de urgență a doua zi. Deoarece zona intervenției era extrem de vascularizată, se anunțase o operație grea și o convalescență îndelungată. L-am uns cu acel ulei, sperând într-o intervenție divină, ca să scape de operație. Dimineață a fost internat la spital, așa cum era stabilit. La un moment dat a adormit și când s-a trezit, întreba ce caută acolo, pentru că se simțea foarte bine. Medicul care urma să-l opereze i-a confirmat vindecarea și i-a spus că poate merge acasă, întrucât intervenția sa nu mai era necesară.

I-am mulțumit împreună și îi mulțumim și acum Sfântului Grigorie pentru ajutorul grabnic pe care ni l-a dat ori de câte ori am avut nevoie. De aceea, la

noi în casă nu lipsește uleiul din candela sa, ulei cu bună mireasmă. *(Anca H, Danemarca)*

În anul 2007, am avut o perioadă grea în viața mea. Mama mea era plecată în străinătate în interes de serviciu și mă simțeam extraordinar de singură. Lucrez la o firmă unde sunt ocupată zi-lumină. Fiind tânără, mi-am dorit și eu să am un prieten stabil, să-mi întemeiez o familie, chiar îmi doresc să am și copilași. Din păcate, în realitate, situația mea era cu totul diferită. Aveam un prieten ce locuia în străinătate, cu care vorbeam la telefon fără să ne putem întâlni. Eram tare tristă și o colegă de serviciu pe care o cunosc de foarte multă vreme a observat suferința mea.

Doamna V. m-a întrebat ce se întâmplă cu mine și m-a întrebat unde mi-este veselia de pe chip. I-am povestit cât de mult doream să găsesc persoana cu care aș putea avea o familie creștină, să am și eu o viață normală. Prietenul meu era musulman, mai în vârstă ca mine și viața mea atunci nu avea niciun sens.

----- 135 -----

Dânsa m-a ascultat și m-a îndemnat să țin postul Adormirii Maicii Domnului, mi-a dat o iconiță a Fecioarei Maria cu Pruncul Iisus și o icoană a Sfântului Grigorie. Mi-a mai dat niște bucățele de veșmânt binecuvântat de la Sfântul Grigorie, aghiasmă și anaforă, precum și niște untdelemn sfințit de la candela Sfântului. Mi-a promis că se va ruga și dânsa pentru mine în această perioadă și va ruga pe o măicuță de la Mănăstirea Bistrița să mă treacă pe pomelnic pentru rugăciune la sfintele slujbe.

Am ascultat tot ce mi-a spus, speram într-o minune, dar în însă același timp mă gândeam că poate nu se va întâmpla nimic. Însă la sfârșitul postului Adormirii Maicii Domnului m-am îmbolnăvit foarte tare, o gripă urâtă combinată cu dureri ale mușchilor și articulațiilor. Nu mai puteam merge la

serviciu, așa încât un coleg cu care lucram de mulți ani la această firmă, a venit să-mi aducă medicamente, să-mi facă un ceai și să-mi țină companie. În ultimele zile din post, colegul meu mi-a mărturisit că este îndrăgostit de mine de foarte mult timp, dar nu a avut curajul să-mi spună și că dorește să fie alături de mine atât la bine, cât și la greu. Am fost tare fericită și nu-mi venea să cred că poate fi adevărat!

Acum suntem împreună, am ajuns și la mănăstirea Bistrița unde ne-am rugat sub racla Sfântului Grigorie și i-am mulțumit Sfântului pentru toate binefacerile ce le-a revărsat asupra mea și asupra familiei noastre. Sfântul Grigorie ne ajută întotdeauna, trebuie doar să-l rugăm. *(Mihaela D., Timișoara)*

În luna martie a anului 2004 mi s-a descoperit o tumoră pe creier și mi s-a propus o operație pe care am refuzat-o, punându-mi toată nădejdea în Dumnezeu, rugându-L ca, de-mi este de folos, să mă tămăduiască.

----- 136 -----

Am început să merg în pelerinaje la sfintele mănăstiri și, după un timp, medicii au constatat că boala a stagnat. Dar din 2005 am avut dureri insuportabile, aproape patru luni de zile. Mergând la Sf. Cuv. Paraschiva în ziua hramului, m-am rugat Cuvioasei să mă ajute și din acel moment durerile au încetat. Am mers în continuare la sfintele mănăstiri în pelerinaje și am ajuns, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, la Sf. M-re Bistrița pe 2 iunie 2007, unde m-am rugat Sf. Grigorie să se milostivească de mine și să mă ajute. Stând la Utrenie cu capul plecat sub sfânta raclă, am simțit o căldură puternică la cap. Am suportat un timp această căldură, după care m-am ridicat, clătinându-mă și am mulțumit Sfântului că m-a tămăduit, făcând ca tumoră să scadă vizibil și ca ochiul să se dezumfle. Mulțumesc Sfântului Grigorie din tot sufletul pentru ajutorul primit.

(Elena C., București)

În data de 8 septembrie 2007, chiar de praznicul Nașterii Maicii Domnului, tatăl meu Ioan, în vârstă de 89 de ani, s-a împiedicat și a căzut când s-a sculat din pat, rupându-și piciorul stâng tocmai din șold. A avut niște dureri incredibil de mari. Fiind atât de bătrân și bolnav (probleme cu inima, diabet și anemie mare), nici un medic nu a avut curaj să-l opereze. Sora mea are un prieten de familie, chirurg în orașul Lugoj, i-a povestit cele întâmplate și acesta a hotărât că-1 va opera dacă tatăl meu va accepta operația, povestindu-i totodată că poate fi foarte riscantă situația, atât înainte de operație, cât și după terminarea operației. Din cauza durerilor mari, tatăl meu a acceptat operația imediat, fără să-i pese de ceea ce va urma. Eu am plecat în grabă la Sfântul Grigorie Decapolitul cu autocarul de Normandia și când operația începuse, eu plângeam și mă rugam sub racla Sfântului. Îl rugam pe Sfântul Grigorie să aibă

----- 137 ----- milă de tatăl meu, să-l ajute să se trezească din anestezie și să-l roage pe bunul Dumnezeu să-i acorde măcar două zile de viață după această operație riscantă, ca să moară fericit că totuși operația a reușit.

În toamna anului 2009 s-au împlinit doi ani de la această operație, tatăl meu trăind fericit alături de noi, copiii lui. Am simțit și cred cu tărie în ajutorul minunat acordat de Sfântul Grigorie Decapolitul tatălui meu drag. În acești doi ani am revenit de mai multe ori la mănăstirea Bistrița să-i mulțumesc Sfântului Grigorie pentru grija și ajutorul pe care ni-1 acordă cu promptitudine, ori de câte ori i-1 cerem. Doamne, ajută-ne!

(Viorica M., județul Timiș)

\$x- Soțul vecinei mele primise diagnosticul de icter negru. Ne așteptam de la o zi la alta să moară. Vecina mea a început să se roage, dar nu credea că Dumnezeu o va ajuta totuși. Am îndrăznit să-i duc

untdelemn sfințit de la Mănăstirea Bistrița, i-am dăruit o carte de rugăciuni, iconițe cu Maica Domnului cu Pruncul Iisus și cu Sfântul Grigorie, anaforă și aghiasmă de la mănăstire. Era deznădăjduită, toate cele ce i-am dăruit le-a luat mai mult ca să-mi facă pe plac. După ce a luat anafora și aghiasma, ungându-se cu untdelemnul sfințit, soțului său i-au dispărut negreala de pe corp și pruritul. Citea rugăciuni, acatistul Sfântului Grigorie, a ținut postul Sfințelor Paști, iar acum l-am trecut pe toate pomelnicele. După trei luni, vine mereu la biserică, ține regim și merge la serviciu. Și-a revenit total. Iată ce înseamnă să te rogi cu credința că vei fi ajutat. Doar trebuie să te rogi, să fii bun, să ajuți omul la nevoie, să faci tot ce-I plăcut Bunului Dumnezeu. *(Viorica M., Ghiroda)*

Am fost adus la Sf. M-re Bistrița pentru a mă ruga la
sfintele moaște, fiind paralizat. Cu ajutorul ----- 138

Sfântului Grigorie, m-am întors acasă tămăduit. *(Pr. Stelian Păduraru, parohia Militari 2, București)*

În anul 2008, la începutul lunii ianuarie, de Bobotează, m-am îmbolnăvit atât de grav, încât se impunea de urgență internarea. Am refuzat, considerând că Hristos, prin sfinții Săi, mă poate ajuta să mă fac bine, așa încât să nu-i lipsesc de ajutorul meu pe cei care mă puteau solicita ca preot în acea perioadă.

În parohia unde sunt preot, casa parohială cuprinde casa de locuit și o casă cu trei camere - o bibliotecă modestă și alte două camere libere. Pentru că iama era destul de grea, iar boala mea persista, am hotărât să amenajăm un paraclis al parohiei, având altar, iconostas, icoane și toate cele de trebuință sfințelor slujbe. Părintele meu duhovnic m-a sfătuit îndeaproape. Chipul în care Preacuviosul Părinte Grigorie Decapolitul a devenit ocrotitorul paraclisului parohial este o taină pe care o știe doar

Preasfințitul Justinian, Episcopul Maramureșului și Sătmăruului, cel care ne-a dat binecuvântare pentru înființarea paraclisului nostru și aducerea unui veșmânt sfințit de la moaștele Sfântului Grigorie.

M-am însănătoșit curând și am pornit către Mănăstirea Bistrița. Am primit veșmântul cerut, iar maicile de la atelierul de pictură al mănăstirii au realizat pentru paraclis și o icoană a Sfântului Grigorie, ce străjuiește lângă racla cu veșmântul său, unde arde neîncetat o candelă.

În august 2008, a venit la vecernie d-na Dragoș din comuna Finteușul Mare, căreia îi mai făcusem și în lima mai niște slujbe pentru soțul bolnav. În anul 2006, hrănind dimineața animalele, d-nul Gavriil Dragoș fusese lovit cu cornul de o vacă în zona abdominală stânga, la pancreas. Abia după câteva luni au apărut durerile. Mergând la Baia Mare la spital, în urma

----- 139 -----

analizelor a fost depistat un hematom pe pancreas și a fost trimis la Cluj. În perioada 2006-2008 a suferit cinci intervenții chirurgicale. Cu toate acestea, nu se simțea deloc bine, operația nu se închidea, iar durerile continuau să persiste. În acea lună, august 2008, medicii de la Cluj au spus că este posibil să fie vorba de ceva incurabil, dar vor încerca să mai facă încă o intervenție chirurgicală.

Îndurerată, soția d-nului Gavriil a venit la biserică și a citit lângă racla cu veșmântul și icoana Sfântului Grigorie Acatistul și Paraclisul sfântului, i-am oferit ulei din candela Sfântului Grigorie ce arde la Mănăstirea Bistrița și vată de la sfintele moaște, sfatuindu-o să-l ungă pe cel bolnav în zona unde urma să fie operat, iar după operație să țină post și să citească Acatistul Sfântului pentru deplină și grabnică însănătoșire.

După o perioadă de numai două săptămâni de la operație, de data aceasta operația s-a închis, iar d-nul Gavriil este astăzi deplin sănătos. Mărturisesc astfel tuturor că Sfântul Grigorie Decapolitul este

mare făcător de minuni, *(mărturisire publicată de către Pr. Dorin Tămaș în revista „Lumea credinței” din februarie 2009)*

În toamna anului 2008 am venit împreună cu un grup de creștine din Timișoara la mănăstirea Bistrița pentru a participa la prăznuirea Sfântului Grigorie Decapolitul. Auzisem de multe ori că dacă cineva ajunge sub racla Sfântului și se roagă cu credință, poate fi ajutat. Cu acest gând plecasem de acasă, căci vroiam și eu să îl rog pe Sfântul Grigorie să mă ajute să rămân însărcinată. Aveam deja unsprezece ani de căsnicie și tot mai speram ca Bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze și pe noi cu un copilăș.

,----- 140 -----

Mare mi-a fost bucuria la întoarcere, căci după doar două luni, minunea dorită s-a produs. Da, am rămas însărcinată, eram în al nouălea cer, nu-mi venea să cred că era adevărat și totuși astăzi am un băiețel scump și sănătos, pe care-l cheamă Daniel.

Toți cei care aveți nevoie de ajutor, alergați cu credință la racla Sfântului nostru drag și cereți-i ajutorul, căci îl veți primi cu siguranță. Doamne ajută-ne!

(Iasmina J., comuna Ghiroda, județul Timiș)

Sunt profesoară de limba și literatura română și am aflat de Sfântul Grigorie Decapolitul atunci când am fost rugată să fac corectura pentru una dintre primele ediții ale volumului „*Viața, acatistul și paraclisul Sfântului Grigorie*”

Mie îmi simt foarte dragi copiii și am dorit să mă număr și eu printre cei care pun sămânța cea bună în sufletele tinerelor generații. Pentru activitatea desfășurată în cadrul școlii noastre, am fost numită director general al acestei unități în mai multe rânduri, înaintând în vârstă, am decis la un moment dat să mă retrag din această funcție, dar în anul

2008, la rugămintea colegilor mei din colectivul de conducere, am acceptat din nou numirea în postul de director.

Cu ajutorul lor am inițiat câteva proiecte, printre care și un program de semi-intemat școlar, după orele de curs, pentru elevii ai căror părinți nu le pot oferi condițiile necesare pentru a învăța sau care nu le pot supraveghea activitatea. Mărturisesc că eram foarte implicată afectiv în acest proiect.

Am fost destituită după câteva luni, pe motiv de orientare politică sau mai exact pentru că nu aveam o anumită orientare. A fost un moment dificil pentru că toate aceste inițiative au fost blocate și mă gândeam cât este de greu să oferi ceva astăzi copiilor noștri. Mă --- 141 -----

rugam Maicii Domnului și Sfântului Grigorie să mă ajute să pot depăși această mâhnire.

În luna noiembrie am primit însă din nou un document oficial la cancelarie: decizia de numire ca director la școala noastră. Privind fila din calendar, am constatat cu uimire că era 20 noiembrie, ziua prăznuirii Sfântului Grigorie. Mi-am amintit de corectura pe care o făcusem odinioară și am vrut să recitesc acatistul sfântului, ca să-i mulțumesc și mă gândeam că va fi foarte greu să găsesc cartea printre sutele de volume din biblioteca noastră. Mirarea mea a crescut și mai mult când pașii mi s-au îndreptat cu precizie spre locul unde se afla cartea.

Am citit cu bucurie acatistul, gândindu-mă că Sfântul Grigorie a vrut să mă ajute să primesc toate cu mulțumire, și pe cele bune, și pe cele mai întristătoare și chiar să fiu apreciată cu dragoste pentru dăruirea mea față de atâtea generații de elevi. *(Iulia M., București)*

În iama anului 2008, ne aflam într-o călătorie de neapărată trebuință pentru rezolvarea unor probleme ce țineau de activitățile ce se desfășoară la mănăstirea noastră. După o zi destul de obositoare, la ceas de seară ne întorceam de la București pe autostrada București-Pitești, circulând cu

autoturismul mănăstirii pe șoseaua de centură. Cu puțin înainte de a intra în pasajul subteran, la prima curbă spre intrarea în oraș, pe partea stângă sunt amplasate câteva depozite mari.

Chiar în momentul când mașina noastră intra în curbă, din curtea unui astfel de depozit ieșea cu o viteză destul de mare un tir încărcat. Ca urmare a manevrelor de viraj, brusc, de pe prelata tirului s-a desprins o placă groasă de gheață, având dimensiuni destul de mari, cam 1,5m x 2,5m. Placa de gheață a alunecat cu viteză, pe direcție oblică, spre parbrizul

----- 142 -----

microbuzului în care ne aflam noi, pe bancheta din față.

Nu am avut răgaz decât să strigăm: „Sfinte Grigorie!” în clipa când placa de gheață a ajuns în dreptul parbrizului. Din acel moment și-a schimbat direcția, căzând jos, chiar în fața mașinii, care nu a avut nici măcar o zgârietură. Am ajuns cu bine acasă, mulțumind Sfântului Grigorie și îngerilor păzitori pentru ajutorul primit, *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Perioada adolescenței a fost atât pentru fiul meu un răstimp cu grele încercări, cât și pentru ceilalți din familia noastră. Greutățile financiare cu care ne confruntam zi de zi apăsau pe umerii tuturor, astfel încât el era la un pas de a fi eliminat din școală și amenințat cu corigența la limba română și la limba engleză.

M-am decis în acel moment ca, alături de efortul financiar pentru a-l ajuta să învețe, să adaug la rugăciunile pe care le făceam și acatistul Sfântului Grigorie, către care am evlavie de multă vreme și care m-a ajutat de fiecare dată. Cu ajutorul Maicii Domnului și al Sfinților Săi, fiul meu a susținut examenul de bacalaureat, obținând nota 9,21.

După câțiva ani am plecat să lucrez în străinătate. Aflându-mă într-un moment dificil, căci uneori nu-mi găseam de lucru, în 2009, m-a căutat o doamnă a cărei fiică suferea de o depresie foarte puternică, ce se agravase în ultimii doi ani,

întunecându-i viitorul și izolându-o de prietenii ei. Tratamentul medical nu era eficient și se chinuia fără niciun rezultat.

I-am oferit și acestei doamne acatistul Sfântului Grigorie, sfatuindu-o să se roage și să își pună nădejdea în ajutorul lui. După o perioadă de șase
143 ----- săptămâni în care mama s-a rugat pentru fiica aflată în suferință de atâta timp, a primit vestea că situația a evoluat pozitiv în chip neașteptat. Fiica ei s-a înscris la facultate, unde frecventează cu plăcere cursurile, se poate concentra mai ușor, nu mai privește cu încordare situația din jurul ei și se simte mai relaxată.

Totodată, și eu am reușit atunci cu rugăciunile Sfântului Grigorie să îmi găsesc un alt loc de muncă, mai potrivit cu puterile mele, de care sunt mulțumită.

(Dumitra P., Savona)

•*far* Sunt câțiva ani de când pașii mei au fost purtați pentru prima oară spre Mănăstirea Bistrița de lângă Râmnic. Eram atunci într-un pelerinaj cu corul bisericii noastre pe la mănăstirile din Oltenia. Ajunși la amurg de seară, aici la mănăstire am stat în biserică, m-am închinat Sfântului Grigorie Decapolitul, apoi am stat de vorbă cu una din măicuțele din obște care m-a copleșit cu bunătatea și blândețea sa.

În zori, am intrat din nou în biserica mănăstirii, iar părintele ne-a citit o rugăciune pentru călătorie. Am plecat în drumul nostru, dar o parte din sufletul meu a rămas aici în mănăstire și am știut că voi reveni. Au trecut cinci ani de atunci și în fiecare an când am venit, am simțit lucrarea Sfântului Grigorie pentru mine, nevrednica.

La început, cu teamă și cutremur m-am apropiat de racla sfântului și i-am spus problemele care mă înconjurau și de fiecare dată am simțit cum

mângâierea, ușurarea și liniștea sufletească îmi umpleau sufletul.

Într-unul din acești ani luasem o eczemă foarte urâtă care tindea să-mi acopere aproape jumătate din corp, indiferentă la încercările medicilor de a o trata. Necăjită din pricina acestui lucru, căci nu mai avusesem așa ceva, m-am rugat Sfântului ca, de este cu

----- 144 ----- puțință, să treacă de la mine acest rău. Și să știți că adevărat s-a întâmplat, căci după cele 3 zile, cât am șezut la mănăstire, când am ajuns acasă nu mai aveam nici urmă de eczemă pe corp. Sfântul Grigorie chiar m-a ascultat și m-a vindecat, iar eu i-am mulțumit.

Și ca să vedeți că toate rugăciunile sunt ascultate, și chiar și gândurile noastre, într-unul din acești ani eram la pangarul mănăstirii ca să cumpăr cărți și iconițe, unde am văzut o cruce de lemn sculptată așa de simplu cum mi-am dorit, dar vroiam să mai las și un pomelnic la Mănăstirea Lainici și nu-mi ajungeau bănuții. Și ce credeți că a făcut Sfântul? Mi-a dăruit acea cruce de lemn printr-una dintre maicile din mănăstire chiar la plecare. Aveam acum și crucea de lemn și banii pentru pomelnic pentru Mănăstirea Lainici.

Recent, anul acesta, 2009, la hramul Sfântului Grigorie, am venit împreună cu același grup de persoane, iar în acea zi, înainte de vecernie, ne-am așezat la rând în curte să ne închinăm la racla Sfântului. Așteptând și rugându-ne fiecare în taină, spuneam celor din grup că mi-aș dori o floare cât de mică de lângă racla Sfântului Grigorie Decapolitul. Când am ajuns de ne-am închinat, am primit de la Sfântul prin măicuța ce era lângă raclă, un buchet uriaș de crizanteme galbene. N-am mai văzut așa flori frumoase și erau exact 5 fire, câte femeii erau în grupul nostru. Nu-i așa că este minunat lucru că nu doar rugăciunea, ci și gândul îți este auzit aici?

Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi.

(Cornelia, județul Timiș)

M-am căsătorit cu Vasilică-Dorinel în luna mai, anul 2005. Totuși nu aveam copii, deși trecuseră trei ani de când ne-am căsătorit. După mai multe examinări medicale de specialitate ce nu ne-au dat speranța unei ---- 145 -----

familii împlinite prin nașterea de prunci, la îndemnul preotului nostru duhovnic, am venit în anul 2008 la Sfânta Mănăstire Bistrița pentru a ne închina la sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul.

Am participat la Denia Canonului cel mare, ne aflam în perioada postului Sfintelor Paști, pe 9 aprilie 2008. În timpul slujbei ne-am rugat la sfintele moaște și apoi am citit împreună acatistul Sfântului Grigorie, cerându-i cu nădejde ajutorul.

Și bineînțeles că minunea nu a întârziat să apară. Sfântul Grigorie Decapolitul a fost fierbinte mijlocitor către Bunul Dumnezeu și către Maica Domnului. După postul Sfintelor Paști am rămas însărcinată.

După ce au trecut patru luni de zile, în timpul postului Adormirii Maicii Domnului, am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița, ca să mulțumim Sfântului Grigorie pentru această mare minune și măicuței care ne-a ajutat foarte mult în perioada când am venit la mănăstire.

Pe data de 17 ianuarie 2009 s-a născut fetița noastră Antonia, iar în luna mai am venit împreună cu ea la mănăstirea Bistrița pentru a ne ruga și a ne închina împreună la Sfântul Grigorie Decapolitul.

(Ștefania L, Craiova)

Anul acesta am fost și eu împreună cu tatăl meu la Sfânta Mănăstire Bistrița. Auzisem de la o persoană care este un real sprijin în viața mea despre Sfântul Grigorie și despre minunile săvârșite de acest sfânt.

După un drum destul de greu pentru mine ca șofer, atunci când am intrat în biserica atât de impunătoare, m-au cuprins fiori de bucurie.

Ajungând în fața raclei Sfântului Grigorie, am izbucnit în lacrimi că am reușit să ajung aici și să cunosc în chip nemijlocit acest

----- 146 -----

sentiment. Vizita mea la Sfânta Mănăstire Bistrița a fost lucrul pe care mi l-am dorit cel mai mult să se întâmple și care mi-a adus cea mai mare bucurie din acest an. Au fost zile de vis, în care am ajuns să cunosc persoane din mănăstire, locurile din jur, alți oameni deosebiți, simțeam că este cu adevărat un loc binecuvântat, tot timpul îl simțeam pe Sfântul Grigorie că veghează asupra noastră.

Acest moment al apropierii directe de Sfântul Grigorie mi-a schimbat viața, mă simt ocrotită, când am o problemă știu că el mă aude și mă ajută. Am devenit mult mai împăcată cu mine și cu cei din jur după ce am fost la această mănăstire. Am mai avut câteva peripeții, dar Sfântul drag nouă ne-a ajutat și a vegheat asupra noastră.

Până în momentul venirii la mănăstire nu puteam citi un acatist o perioadă de patruzeci de zile la rând integral, nu reușeam, săream cel puțin o zi, dar de când m-am întors acasă, din septembrie, și până la Crăciun am reușit să citesc acatistul Sfântului Grigorie chiar cu ușurință, oricât de obosită eram sau oricât de multe probleme aveam, Sfântul era cu mine și mă ajuta mereu. Sunt convinsă că de când l-am cunoscut, viața mea și a familiei mele s-a schimbat și se va mai schimba, în bine. Sfântul Grigorie ne ajută mereu, în fiecare zi, în fiecare minut și secundă a vieții noastre, trebuie doar să-i cerem ajutorul și să ne gândim la el, căci sigur acest ajutor va veni! Fie ca Sfântul Grigorie să ne ocrotească pe toți! (*Lavinia C., Timișoara*)

ȚȚT Lucram ca asistentă medicală la Secția de Obstetrică și Ginecologie la spitalul din orașul nostru. După ce m-am căsătorit, am dorit să devin mamă, să avem o familie frumoasă.

Și rugăciunile mele au fost ascultate. Am născut în anul 2007 un băiețel frumos și sănătos, așa încât am intrat în concediul post-natal pentru a-i oferi fiului meu îngrijirea și educația necesară în această importantă perioadă.

După ce a mai crescut, m-am reîntors în colectivul din cadnii spitalului unde lucram înainte de întreruperea din pricina sarcinii. Am optat pentru această meserie din toată inima și m-am străduit să lucrez cu profesionalism întotdeauna.

I otuși, acum mă încerca un sentiment de nemulțumire. Ceva în adâncul inimii mele se răzvrătea în timp ce lucram, mai ales atunci când trebuia să fiu în preajma medicilor în cazurile de întrerupere a sarcinii. Mă duceam adesea cu gândul la micuțul meu care mă aștepta cu drag acasă, la bucuria și sentimentul de împlinire pe care mi l-a dăruit Dumnezeu prin acest copil, cu toate eforturile pe care le cere creșterea și formarea lui ca om. Apoi mă vedeam iar lângă masa de operație, cu toate instrumentele alături și vedeam toate acele fragmente din trupurile micuților ce nu aveau să mai zică niciodată „mamă”. Nu cred că există o imagine mai cumplită ca aceea a mamei care lasă să fie spulberat darul cel mai scump din viața ei și cred că dacă aceste femei ar putea să privească ceea ce se petrece cu trupul lor în acele clipe, și-ar schimba definitiv hotărârea de a da morții pruncul pe care Dumnezeu l-a ascuns acolo pentru a-l crește și a-l feri până la vremea rânduită pentru viața aceasta. Dreptul la viață începe cu dezvoltarea în pântecul mamei și dreptul fătului de a se naște.

Rana din sufletul meu se adâncea cu fiecare zi. Aproape că-mi pierdusem liniștea și eram mai iritabilă, oboseam mai repede și nu găseam în mine puterea de a continua să practic meseria pe care o iubeam.

Obişnuiesc să vin deseori cu familia mea la

Sfântul Grigorie de la mănăstirea Bistrița, pentru a ne închina la sfintele sale moaște, ca să ne binecuvânteze familia și să ne ajute să depășim greutățile de zi cu zi și să ducem o viață bineplăcută lui Dumnezeu.

M-am rugat aici ca să primesc ajutor și de această dată. La scurt timp am primit de la cineva o broșură destul de documentată despre avorturi. Acea persoană mi-a oferit-o fără a cunoaște frământarea mea lăuntrică, dintr-un îndemn interior și a continuat să se roage Sfântului Grigorie pentru mine fără ca eu să-i mărturisesc îndoielile și frământările ce le aveam cu privire la locul meu de muncă. Pur și simplu dorea ca eu să nu sufăr consecințele participării la astfel de păcate cumplite, inerente în cazul acelui loc de muncă. Acest păcat înfricoșător nu rămâne fără urmări asupra sănătății celor ce-l săvârșesc, asupra familiei și asupra societății.

Dar Bunul Dumnezeu a rânduit cu mijlocirea Sfântului Grigorie în așa fel încât am putut să îmi schimb curând locul de muncă. Acum lucrez în orașul natal al soțului meu, așa încât avem posibilitatea să fim tot timpul alături de fiul nostru. Și mai mult decât atât, lucrez la un cabinet stomatologic, unde nu mai trebuie să asist neputincioasă la frângerea unei vieți, ci încerc prin efortul meu alături de medic, să alin durerea aproapelui și astfel să-mi împlinesc rostul printre oameni. (*Irina B., Râmnicu Vâlcea*)

În anul 2001 m-am căsătorit. La scurt timp după căsătorie au început să mă chinuie tot felul de gânduri negre, necurate. Nu mai puteam să dorm noaptea din pricina acestor gânduri întunecate, chiar de sinucidere. Simțeam că nu mai puteam suporta această presiune, parcă mă sufoca ceva. Nu îndrăzneam să spun nimic despre toate acestea soțului meu, deoarece

149 ----- credeam că va zice că sunt nebună sau că toate sunt doar niște halucinații în mintea mea. Eram căsătoriti de puțină vreme.

Văzând că nu mai pot să rabd această suferință, mi-am luat însă inima în dinți și i-am spus soțului meu prin ce stări trec și ceea ce simțeam că se petrece cu mine. Realizam că toate aceste gânduri nu pot fi decât de la cel rău. Atunci m-a urcat în mașină și ne-am dus să ne rugăm împreună pe la mănăstiri.

Oprirea la Mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea, la racla cu sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul avea să-mi schimbe viața.

După ce ne-am închinat de trei ori și am trecut pe sub racla Sfântului Grigorie, când m-am ridicat în picioare, am simțit cum toate acele gânduri au dispărut, parcă le-ar fi luat cineva cu mâna, eram un alt om. Un om mult mai puternic, mult mai luminat, am simțit cu adevărat ajutorul Sfântului Grigorie, care de atunci mă ocrotește și mă ajută neîncetat.

Îi mulțumesc din tot sufletul meu Sfântului Grigorie Decapolitul pentru rugăciunile sale către Bunul Dumnezeu pe care le duce pentru mine păcătoasa. Cu adevărat, Sfinții lui Dumnezeu sunt calzi și grabnici mijlocitori pentru noi. Pe scurt, aceasta a fost prima minune săvârșită de către Sfântul Grigorie pentru mine.

O altă minune s-a petrecut în anul 2007, tot cu mijlocirea Sfântului Grigorie. Deoarece aveam deja două nașteri prin operație de cezariană și din punct de vedere medical, am rămas însărcinată prea curând cu cel de-al treilea copil, doctorii nu mi-au acordat prea multe șanse de a duce această sarcină la bun sfârșit.

Cu toate acestea, nu m-am temut de ceea ce a zis medicul care mă consulta, anume că este foarte posibil ca uterul să nu reziste pe întreaga perioadă a celor nouă luni de sarcină.

----- 150 -----

Mie nu mi-a fost teamă, pentru că am știut că am alături de mine pe Dumnezeu, Dătătorul de viață, pe Maica Domnului și pe Sfinții Săi. Domnul este Cel Care ne dăruiește viața, deci și sufletul pe care-l purtam în pântecul meu era tot facerea mâinilor

Sale. M-am rugat cu credință Sfântului Grigorie Decapolitul, cerându-i în rugăciunile mele să mă ajute el să duc sarcina la bun sfârșit și i-am făgăduit că, dacă voi naște un băiat, îi voi pune numele Grigorie.

Cu puțin timp înainte de a veni vremea să nasc, soțul meu a mers la Mănăstirea Bistrița, la moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul și eu i-am dat să atingă de racla sa hainele pe care trebuia să le iau la spital pentru naștere și hăinuțele copilului, cele pe care avea să le îmbrace prima dată după ce se va naște.

În dimineața zilei de 18 iunie 2007 m-am dus la spital pentru internare, aveam nevoie să fiu permanent sub supraveghere medicală. Sfântul Grigorie a luminat mintea medicului ce se ocupa de mine. Acesta a decis să-mi facă cezariană atunci și să nu mai așteptăm încă o săptămână, așa cum era programat.

Înainte de a merge la sala de operații, m-am îmbrăcat cu haina pe care de soțul meu o atinsese la racla cu moaștele Sfântului Grigorie. Băiatul meu s-a născut perfect sănătos și poartă numele Grigorie, așa cum am făgăduit Sfântului ce ne ocrotește întreaga familie.

După operație medicul mi-a spus că uterul era în pericol, deoarece peretele acestuia se mai ținea doar într-o mică porțiune de țesut endotelial ce se subțiasse la maximum. Dar Sfântul Grigorie a avut grijă ca eu să pot duce sarcina la bun sfârșit și băiețelul nostru să se nască sănătos.

Astăzi, când scriu această scrisoare, băiatul meu are trei ani și jumătate și atunci când este întrebat de la

151 ----- cine i-a pus mama numele,
răspunde: "De la Sfântul Grigorie Decapolitul".

Îi mulțumesc Sfântului Grigorie pentru minunile săvârșite cu mine și îndemn pe toți să meargă să se roage cu credință la racla cu Sfintele sale moaște și rugăciunea lor va fi primită. Doamne, ajută-ne!

(Maria S., Stremț-Alba)

Fiul nostru, Alin - Adrian, s-a născut la 23 august 2001. La naștere, cordonul ombilical a fost forțat de către medic în timpul travaliului, iar în următoarele ore a făcut hidrocefalie. După două luni și jumătate de stat în spital, atât la Satu Mare, cât și la Cluj, la indicația doctorului am fost îndrumați la operație - ori în București, ori în Ungaria. Am ales Bucureștiul și am plecat la operație. Dar doctorii de acolo nu ne-au dat prea multe șanse, spunând că Alin are creierul afectat în proporție de 70%.

Ne-am întors acasă la Satu Mare fără a mai face operația, iar un prieten ne-a recomandat să mergem în Ungaria, la Debreczen, pentru a afla ce spun și medicii de acolo despre suferința lui Alin.

Mi-aduc aminte că am ajuns într-o zi de vineri în Ungaria, medicii de acolo au confirmat diagnosticul de la București și ne-au propus ca în cel mai scurt timp să-l operăm, întrucât situația era foarte gravă. După încă două zile, copilul a fost operat și i s-a introdus la cap un aparat de drenare a lichidului din zona afectată a creierului. Operația a decurs foarte bine.

La vârsta de doi ani și jumătate, fiul nostru a avut niște crize. Ne-am prezentat cu el la medic și acesta ne-a confirmat diagnosticul de epilepsie. Aceste probleme se întâmplau adeseori în apropierea sărbătorilor, de Paști sau de Crăciun.

Am consultat mai mulți preoți, am făcut Sfinte

Masluri acasă pentru copil, iar într-una din seri am

152 ----- discutat cu un preot care ne-a

sugerat să îl ducem pe Alin-Adrian la Mănăstirea

Bistrița din județul Vâlcea.

Acum trei ani, în 2008, am reușit să ajungem la mănăstire. Drumul a fost foarte greu, copilului i-a fost rău pe tot parcursul călătoriei. Când am ajuns la mănăstire și l-am închinat la racla Sfântului Grigorie, s-a liniștit.

De atunci, cu ajutorul Sfântului Cuvios Grigorie, se află sub tratament, fără a mai avea astfel de

probleme, iar crizele nu s-au mai repetat niciodată.

Iar noi încercăm să venim în fiecare an ca să mulțumim Sfântului Grigorie pentru minunea înfăptuită cu noi. (*Familia Petreșeniuc, Satu Mare*)

În anul 2008, am venit aici la Sfântul Grigorie Decapolitul, într-un pelerinaj. În vreme ce ne închinam la sfintele sale moaște, se afla acolo și o femeie bolnavă, având duh necurat. Aceasta țipa tare și era agitată.

În timp ce se ruga la raclă, lângă mine, sticlă de mir, cu untdelemn de la Sfântul Maslu și untdelemn din candelile Sfântului Grigorie, pe care abia o cumpărasem, s-a spart țândări și mirul a stropit-o pe această femeie, pe maicile de la strană din apropierea noastră, și mine și pe colega mea. Atunci s-a vindecat această femeie, iar noi am plecat sănătoase, ușurate de suferințele pe care le aveam.

(*Aglaia P. și Cornelia G., București*)

Un alt prilej de a ne reaminti de purtarea de grijă a Domnului pentru noi, oamenii și cum plinește cererile celor care fac voia Sa este ascensiunea spre Peștera Sfântului Grigorie, în apropierea mănăstirii. Aici, rugăciunile cuvioșilor călugări ce vegheau lângă racla Sfântului Grigorie nu o dată au înduplecat pe Dumnezeu. Astfel ziditu-s-au cele două sfinte lăcașuri din peșteră, primul - Ovidenia, la începutul secolului -- 153 ----- al XVI-lea, iar celălalt - schitul Sfinților Arhangheli Mihail, Gavriil și Rafail, drept mulțumire pentru izbăvirea de la moarte năpraznică a egumenului mănăstirii și a celor dimpreună cu dânsul, "când au intrat ungurii și au tăiat pre călugări".

Viețuitorii acestor așezăminte rupestre se aprovizionau anevoie cu apa necesară tocmai din râul Bistrița, folosind un vas pe care îl ridicau cu un sistem de scripeți, tocmai de la poalele muntelui, după cum se vede în ilustrația arhimandritului Dionisie Eclesiarhul din 1796. După un răstimp, au primit mângâiere acestor aspre nevoițe. Pentru a-și

astâmpăra setea și trebuința hranei, în inima de piatră a peșterii se aduna de-acum apă într-un bazinet de piatră. Și așa a rămas locul până astăzi.

Istoria frământată a mănăstirii a presărat cu mărturii întreaga așezare. Și cele două lăcașuri de tainică rugăciune din Peștera Sfântului Grigorie poartă încă neșterse însemnele trecutului.

Dar șiragul rugăciunilor ce s-au rostit încă dintru începuturi aici cheamă și astăzi sufletele noastre la tainică rugăciune, acum, când pare atât de îndepărtată isihia și retragerea desăvârșită din tumultul cotidian.

Credincioșii urcă și astăzi spre acest loc de tăcută nevoiță, ca o ofrandă adusă celor care au vegheat aici lângă sfintele moaște, în vreme de restriște, pentru ca și aceștia, dimpreună cu Sfântul Grigorie, să mijlocească la Hristos, ca sufletele noastre să afle întărire și bărbăție pe cale cea strâmtă și anevoioasă a poruncilor lui Hristos.

Asemeni urcușului lăuntric se vădește a fi și drumul ce trebuie străbătut până acolo. Nimic ziditor nu se-plinește atât de lesne, așa încât nu-i la îndemâna tuturor să parcurgă acest drum, dar cel care încearcă să-l străbată simte ajutor și-nusflețire.

Am condus și eu grupuri de credincioși pe acest drum, pentru a se închina în cele două biserițe din

----- 154 ----- peșteră.

Astfel am putut avea mărturia faptului că „oricui va cere, i se va da” după a sa credință. Iată unul dintre aceste prilejuri.

Un grup de pelerini muntenegreni dimpreună cu un preot de mir și un ierodiacon au vizitat anul acesta mănăstirea noastră și au dorit să viziteze și Peștera Sfântului Grigorie. I-am însoțit pe parcursul acestui mic pelerinaj. Am făcut un scurt popas la Sfânta Cruce, unde părintele a rostit ectenia cererilor și ne-a binecuvântat pe toți.

La intrarea în peșteră, am mers mai întâi la Ovidenia, monument de la sfârșitul secolului al XV-lea, închinat Maicii Domnului. Aici au cântat „Cuvine-se cu adevărat” și „Apărătoare Doamnă”, spre preamărirea Preasfintei Născătoare de

Dumnezeu, a cărei icoană în frescă s-a arătat mângâietoare și vindecătoare a neputințelor noastre. Părintele a rostit ectenia întreită, răspunsurile țâșneau cu jgutere din piepturile oamenilor, în bună rânduială. În aceeași atmosferă de caldă rugăciune am vizitat și Schitul Sfinților Arhangheli, ctitoria din 1633 a celui ce avea să devină mitropolitul Țării Românești în 1637, Teofil, odinioară egumen al mănăstirii Bistrița.

Înainte de a încheia călătoria noastră, credincioșii au dorit să mergem la izvorul călugărilor. I-am prevenit că este posibil să nu găsim apă, întrucât în ziua anterioară, maicile au urcat la peșteră să aprindă candelile și acolo nu se găsea nici măcar un strop de apă. Pentru că prezența apei în bazinet nu este legată întru totul de schimbările meteorologice. Adesea plouă torențial, dar nu se adună niciun pic de apă în inima seacă a muntelui. Alteori, deși era secetă, acolo se revărsa apă limpede peste marginea stâncii de forma unei cupe de piatră. Suspinul rugăciunii este acela care scoate lacrimi din inima muntelui și răcorește pe cel care însetează după dreptate și adevăr.

----- 155 -----

Dar ei au insistat să mergem, măcar să vadă acel loc, unde, precum în Horeb cândva, o pală de vânt subțire a răcorit arșița prorocului. Cerând împreună rugăciunile Sfântului Grigorie, ne-am îndreptat cu toții spre izvor. Am rămas în urma părinților, printre oameni. Astfel m-am putut bucura dimpreună cu ei, pentru că bazinul se umpluse cam două treimi cu apă rece și limpede. A fost suficientă să bea toți cei care erau prezenți, să se răcorească și să dea slavă lui Dumnezeu pentru mila pe care ne-o dăruiește de îndată ce îl rugăm cu inimă smerită, *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Am avut bucuria de a vizita în, pelerinaj Sfânta Mănăstire Bistrița, doar de două ori, însă credința și nădejdea în puterea tămăduitoare a Sfântului Grigorie Decapolitul m-au întărit și mi-au

dat curajul să mă încumet ca, la vârsta de 39 de ani, să rămân însărcinată și să nasc un copil minunat, o fetiță, ce împlinește 2 luni la data când scriu aceste rânduri.

Cred că nu există bucurie mai mare pentru viețuitoarele acestei mănăstiri decât aceea de a afla că Sfântul Grigorie continuă să facă "minuni". Căci așa le numim noi, cei mai puțin credincioși.

Viața însăși, cu urcușuri și coborâșuri, cu toate provocările ei, este o MINUNE. Dar, vai, cât de mulți ani mi-au trebuit mie să înțeleg acest lucru! Am simțit nevoia să scriu aceste rânduri, ca să mulțumesc pentru răspunsul primit astă iarnă în postul Crăciunului.

Urcușul duhovnicesc al Postului Mare se vrea a fi încă o dată, tămăduitor sufletului ce, din când în când se "murdărește" de grija zilei de mâine, ce ne apasă tot mai greu pe toți. Însă nădăjduim în milostivirea lui Dumnezeu și pomenirea la sfintele slujbe, astfel încât totdeauna în noaptea Sfintei învieri să fim cu toții

----- 156 -----

împăcați, noi cu noi înșine și cu toți cei pe care îi avem aproape, lângă noi sau în suflet.

Nădăjduim că ne va îngădui Sfântul Grigorie ca într-o zi, cât mai curând, să venim împreună cu cei dragi, cu fetița noastră, să aducem floarea recunoștinței Sfântului nostru iubit, ce sunt convinsă că m-a ajutat și mă va mai ajuta și în continuare.
(*Gabriela D., Ploiești*)

Adesea, printre cei care pragul mănăstirii noastre, se găsesc oameni aproape covârșiți de durere. Uneori această durere pare fără de sfârșit, adânc pre adânc chemând. Cred că nu este suferință mai mare decât aceea de a te vedea neputincios în fața durerii ființei pe care o iubești mai mult. Părinți ce suferă fără alinare pentru durerile copiilor, prunci ce pățimesc din pricina necazurilor părinților, prieteni ce își împărtășesc frământările pentru a depăși situații ce pair fără de ieșire, toate acestea ne

determină să fim împreună rugători cu tot cel ce are trebuință și să încercăm a ușura unii altora purtarea crucii acestor suferințe.

În luna iulie a cerut găzduire pentru o zi sau două la mănăstirea noastră d-nul Sorin. Cu inima frântă sub povara durerii a venit să se roage pentru sănătatea fiicei sale, în vârstă de numai doisprezece ani. Adela a fost victima unui teribil accident de mașină, soldat cu multiple traumatisme craniene și o fractură a brațului datorită impactului cu o rigolă betonată.

Într-o dimineață, mergând spre școală, a fost lovită pe trecerea de pietoni din apropierea casei de un autoturism condus de o persoană aflată în stare de ebrietate și aruncată spre un arbore, de unde a ricoșat, lovindu-se cu capul de marginea rigolei din apropiere. A fost dusă de urgență la București, pentru intervenții. Din păcate, a intrat în comă profundă pentru o perioadă îndelungată de timp. Personalul Spitalului "Marie Curie"

----- 157 ----- din
București i-au acordat toată atenția cuvenită, îndrăgind-o. Zilnic, părinții, dimpreună cu cei apropiați s-au rugat pentru ca Adela să revină la viață. Pretutindeni unde au putut să anunțe, au cerut rugăciunile și ajutorul Sfinților, precum și ale tuturor care nădăjduiesc că Dumnezeu nu va lăsa fără răspuns rugăciunile noastre.

Dar credința acestor părinți a fost puternic încercată. Au trecut trei săptămâni de zile, iar Adela trăia doar prin funcționarea aparatelor, fără a da un semn de coerență. Părinții își aminteau cu drag cât de mult îi plăcea fetiței lor la mănăstirea de maici din apropierea orașului și încă sperau. Așa au rânduit să o vegheze cu schimbul, ca fiecare să se poată odihni puțin. Tatăl și-a amintit că obișnuia să vină la Sfânta Mănăstire Bistrița pentru a se închina și a cere ocrotirea Sfântului Grigorie Decapolitul.

Istovit de vegherea la capul fiicei sale, a rugat pe cineva să îl schimbe pentru o zi și a venit să ceară ajutor celui care a cunoscut atât de bine cumplita suferință a trupului: epilepsia și hidropizia.

După aproape două zile de rugăciune fără de răgaz și lacrimi ce țâșneau din ochi fără istov lângă racla Sfântului Părintelui nostru Grigorie, a venit mângâierea. La vremea vecerniei, în timp ce se ruga cu lacrimi lângă sfintele moaște, soția a telefonat pentru a-1 anunța că mica lor comoară a deschis pentru prima dată după trei săptămâni întregi, ochii. La scurt timp a fost deconectată de la aparatele de stabilizare a funcțiilor vitale.

Tatăl a plecat în următoarea zi înapoi la spital, pentru a fi alături de Adela și de soția sa, mulțumind Sfântului Grigorie pentru toată dragostea ce o are pentru noi, nevrednicii. La plecare a luat o cruciuliță atinsă de sfintele moaște, pentru Adela, ca binecuvântare.

----- 158 -----

La sfârșitul săptămânii, a anunțat că Adela și-a revenit și că inimoșii medici sunt mulțumiți de evoluția ei.

După o perioadă de timp în care Adela s-a luptat din toată puterea, într-o zi a acuzat dureri foarte puternice de cap și după câteva ore, sub privirile pline de durere ale părinților, a murit. Dragostea celor din jur o smulsese pentru o vreme morții, prezente, în chip inevitabil, în viața fiecăruia dintre noi. De-a lungul existenței noastre pământești, suntem nevoiți să ne despărțim de oameni dragi nouă, iar aceste despărțiri, deși temporare, căci știm că Dumnezeu ne-a zidit suflet fără de moarte și că nimic nu se petrece întâmplător, ne pot cufunda în adâncă durere pentru multă vreme.

În astfel de clipe să nu uităm că Hristos este Cel care a biruit cu desăvârșire moartea, căci Dumnezeu Viața este, *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Aș dori, cu credință și dragoste pentru Dumnezeu să adaug și mărturisirea mea celorlalte minuni ce au fost consemnate aici. În noiembrie 1999, am suferit un infarct, urmat de o lungă perioadă de spitalizare. După trei săptămâni de

ședere în Spitalul Județean din Târgoviște, simțindu-mă tot mai rău, într-o zi am auzit că la Sfânta Mănăstire Bistrița se păstrează o icoană făcătoare de minuni. Astfel că am decis să merg și eu acolo.

Bunul Dumnezeu și Sfântul Grigorie Decapolitul au rânduit această mare minune ce s-a petrecut cu mine. Nu știam că, de fapt, locul unde se păstrează icoana ce revărsă tămăduiri este la Sfânta Mănăstire Bistrița din județul Neamț. Așa că pașii mei s-au îndreptat către Sfânta Mănăstire Bistrița din județul Vâlcea, unde se păstrează moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul.

----- 159 -----

Aici starea mea s-a schimbat foarte mult. La externare, doctorii nu își puteau explica această schimbare bruscă, neînțelegând minunea ce se întâmplase și mi-au mai dat șanse de supraviețuire.

Acum sunt bine în continuare și vreau ca toți cei credincioși să se vindece, cu ajutorul și rugăciunile Sfântului Grigorie, așa cum și eu am fost ajutată.

(Mariana B., Găești)

În anul 2002, ajungând și la Mănăstirea Bistrița, m-am rugat aici pentru o altă persoană pe care o cunosc și care timp de douăzeci de ani suferea de epilepsie, manifestând crize epileptice regulate, deși lua tratament medicamentos.

Din ziua aceea, când m-am rugat Sfântului Cuvios Grigorie Decapolitul cu credința că mă va ajuta și pe mine și o va vindeca pe cunoștința mea, acea persoană s-a vindecat. Din acei moment nu a mai avut niciodată crize de epilepsie, nemaivând nevoie nici de tablete.

Acum, în anul 2011, când am revenit într-o călătorie la Sfânta Mănăstire Bistrița, aș dori să menționez că persoana pentru care m-am rugat este foarte bine și conduce și autoturismul, pentru că înainte nu avea permisiunea să șofeze din pricina crizelor epileptice foarte frecvente. Aș mai dori să precizez că acea persoană este atee, deocamdată.

Mulțumesc Sfântului Cuvios Grigorie Decapolitul

pentru că mi-a auzit rugăciunea și continui să mă rog pentru a primi ajutorul lui în toate. Slavă Domnului!

(Otilia-Maria, Anglia)

M-am născut în localitatea Măldărești - Horezu, în județul Vâlcea și îmi doresc să aduc pe această cale și mărturia mea privind minunea pe care a săvârșit-o Sfântul Grigorie Decapolitul cu mine. Am povestit și altor persoane despre acest fapt, însă acum

----- 160

doresc din tot sufletul să o relatez și în scris, pentru ca să poată afla despre ea mai multă lume și să dea slavă lui Dumnezeu.

În vara anului 1997, perioada august - septembrie, mă aflam la București pentru a susține examenul de admitere la Academia de Muzică "Ciprian Porumbescu". Am trecut de etapa eliminatorie, apoi de încă alte două examene, respectiv cele de teoria și istoria muzicii, după care urma să aibă loc ultima probă și cea mai dificilă - interpretarea vocală și scenică a șase arii de operă - în fața comisiei de examinare.

Fac o paranteză și precizez că în luna iulie a aceluiasi an, deci, cu o lună și jumătate în urmă, am suferit o intervenție medicală cu ultrasunete pentru spargerea unor calculi renali, ceva asemănător cu sute de băți cu niște "ciocănele" invizibile la nivelul rinichiului pentru dislocarea și sfărâmițarea calculilor, la secția de Urologie a Spitalului Panduri din București.

După această intervenție, la scurtă vreme, am început pregătirea intensă pentru examenul de admitere. Au urmat zile foarte călduroase prin București, cu drumuri zilnice făcute cu tramvaiul la profesorii de canto, pian și teoria muzicii cu care făceam această pregătire. La acestea s-au adăugat stresul examenelor, consumul insuficient de lichide pentru perioada postoperatorie, astfel că am început să mă simt din ce în ce mai rău din cauza rinichilor.

Timp de o săptămână, lichidul pe care-l

eliminam avea culoarea cafelei și am avut dureri foarte mari, chiar în timpul examenelor.

Cu două zile înaintea probei finale, care era și cea mai dificilă, de altfel, deoarece trebuia să prezint într-o formă fizică și vocală de excepție ariile de operă în fața juriului, înainte de acest moment atât de important, eu

----- 161 ----- nu eram în stare nici să mă ridic din pat, aveam stări febrile și vomam din cauza calmantelor extrem de puternice pe care eram nevoită să le iau.

În această stare, mi-am zis că nu îmi mai doresc decât să fiu sănătoasă și să mă pot întoarce acasă cu bine. Dar mai era și faptul că trecusem cu bine toate examenele, cu excepția celui final, așa încât îmi doream să-l susțin și pe acesta, adică să duc lupta până la capăt, iar apoi, să fie cum va voi Domnul.

Văzându-mă atât de slăbită, fără putere și cu dureri cumplite în zona rinichilor și în cea abdominală, sâmbătă după-amiază am sunat-o pe mama mea, la Măldărești, la peste 200 kilometri distanță de mine, ca să o rog să meargă imediat la Sfântul Grigorie de la Bistrița, ca să atingă la racla cu sfintele sale moaște o cămașă și să vină la mine în București.

Duminică dimineata, la prima oră, a venit cu autobuzul mama, aducându-mi bluza ce o atinsese la racla cu sfintele moaște, pe care am îmbrăcat-o peste zona dureroasă, în timp ce ea mă încuraja că totul va fi bine.

I-am simțit atunci obrazul rece, proaspăt, în răcoarea dimineții, pe care l-a atins de fața mea când m-a îmbrățișat și mi-am dat seama că aveam febră. Apoi mama s-a dus la bucătărie să fiarbă laptele pe care îl adusese pentru mine de la vacuța noastră de acasă și să-mi fiarbă un ou moale. Din dorința de a-i face o bucurie și a gusta din cele aduse, m-am încumetat să mă ridic din pat, cu greutate și am mers la bucătărie, aplecându-mă de povara durerilor. Mama a trebuit să plece după aproape două ore, căci avea un drum lung de făcut. Dar la plecare, m-a încurajat iarăși, spunându-mi că Sfântul Grigorie mă va ajuta.

In după-amiaza aceleiași zile, pe la orele 18-19 am putut să probez rochia de spectacol, cu care trebuia să ----- 162 ----- apar în fața juriului pentru ultima probă, cea de luni. Și aproape fără să-mi dau seama, încet, încet, am început să mă simt din ce în ce mai bine, tot mai bine, iar luni dimineața la ora 7, eu eram deja îmbrăcată în ținuta de scenă cu rochie lungă, elegantă, cu toate accesoriile necesare, în tramvaiul cu care mergeau muncitorii și cei care lucrau în zona Academiei de Muzică, astfel că am ajuns prima la facultate.

Când mi-a venit rândul pentru a susține proba și am ajuns pe scenă în fața reflectoarelor și a comisiei, mi-am zis cerând ajutorul Sfântului Grigorie în gând că voi da tot ce am mai bun și apoi mă voi întoarce liniștită acasă. Am simțit, după terminarea interpretării celor șase arii, că o căldură deosebită a trecut prin tot corpul meu în acel răstimp de efort și m-am simțit epuizată, dar și eliberată.

Odată cu aceste momente, funcționarea rinichilor a revenit la culoarea normală și nu am mai avut dureri deloc.

M-am întors acasă cu bucurie că am dus lupta până la capăt, iar după o săptămână am fost chemată de către profesorul meu de canto, domnul Iulian Băiașu, înapoi la București. Luasem examenul de admitere!

Între timp, am absolvit Academia de Muzică, iar acum sunt solistă a Operei din Brașov.

Mulțumesc, drag și scump Sfânt Grigorie, pentru

minunea pe care mi-ai dăruit-o mie, nevrednica.
(Maria P., Braşov)

Fiul meu, Grigore, în perioada studenţiei la Facultatea de Matematică din Iaşi, începuse să meargă pe căi greşite. Nu mai dorea să frecventeze cursurile, voia să emigreze, să plece în Canada.

163 -----

La îndemnul fratelui meu, preotul Mihai, căruia îi destăinuisem suferinţa pe care mi-o pricinuia comportamentul fiului, am venit la moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul, la Mănăstirea Bistriţa din Vâlcea.

Era iarnă, într-o luni după-amiază. M-am rugat la racla cu moaştele Sfântului Grigorie şi am primit acatistul său pentru a-1 citi şi acasă.

La scurt timp după această călătorie, fiul meu s-a întors la facultate, frecventând cu regularitate cursurile, cu atenţie, astfel că a terminat Facultatea de Matematică din Iaşi cu succes, renunţând la emigrarea în Canada.

În prezent este profesor de matematică, s-a căsătorit şi este tatăl a trei copii.

Dar eu cred că cea mai mare minune pe care Sfântul Grigorie a făcut-o este aceea că băiatul meu s-a întors la Dumnezeu, schimbându-şi viaţa nu doar în exterior şi îi mulţumesc pentru toate acestea Sfântului Grigorie Decapolitul cu inimă de mamă.

(Elisabeta, Iaşi)

Locuiesc în municipiul Râmnicu-Vâlcea, sunt creştin ortodox, am treizeci de ani şi sunt necăsătorit.

Aflându-mă într-o bună zi la Sfânta Mănăstire Bistriţa, am cumpărat o carte intitulată *"Viaţa, Acatistul, Paraclisul şi noi minuni ale Sfântului Grigorie Decapolitul"*. Răsfoindu-o, m-am hotărât să aştem pe hârtie câteva propoziţii, înfăţişând minunea

pe care Dumnezeu a făcut-o pentru rugăciunile Maicii Sale și ale Sfântului Grigorie cu mama mea, în urmă cu aproximativ douăzeci și doi de ani.

În acea perioadă aveam în jur de 9-10 ani, sora mea fiind mai mică decât mine cu un singur an. Mărturisesc că acest lucru trebuia făcut mai demult; în primul rând, pentru a-i da slavă lui Dumnezeu, iar în al

----- 164 ----- doilea
rând, pentru a-i folosi și a-i întări duhovnicește pe toți
cei care, cu voia lui Dumnezeu, vor citi aceste rânduri.

În perioada anilor 1990, mama s-a îmbolnăvit foarte grav, doctorii nereușind să-i pună un diagnostic precis(mi-aduc aminte de cuvintele unui părinte, care spunea că diavolul nu iese la ecograf).

Menționez că, înainte de a se îmbolnăvi, mama a avut o discuție mai "aprinsă" cu o vecină, aceasta a amenințat-o că o va "aranja", fapt care s-a și petrecut prin farmecele care i s-au făcut de către o vrăjitoare.

După mai multe luni de internare la diferite spitale din țară, fiind supusă la diferite tratamente și analize, medicii au ajuns la concluzia că suferă de o boală psihică. Simptomele bolii se manifestau prin faptul că, noaptea nu se putea odihni, având dureri foarte mari în tot corpul.

Eu și sora mea, copii fiind, nu înțelegeam cuvintele mamei atunci când, cu lacrimi în ochi, ne spunea că ea o "să plece", iar tata ne va aduce altă mămică, pe care noi nu trebuia să o lăsăm să ne facă vreun rău, căci ea nu era adevărata noastră mamă.

Nemaisuportând durerile, mama a avut mai multe tentative de a se sinucide, dar mila lui Dumnezeu și ajutorul Maicii Domnului au făcut zadarnice încercările diavolului de a duce sufletul său în chinurile iadului.

Neglijența familiei și sfatuirea greșită a oamenilor a făcut ca mama să ajungă la vrăjitoare și la cei care lucrează cu puterile întunericului, fără niciun rezultat pozitiv, bineînțeles(mergeau la diavol, ca să scape de el). Însă, cum Dumnezeu lucrează prin oameni, la sfaturile nașei, care în acea perioadă

locuia în București și frecventa des Mănăstirea Cemica, părinții mei și-au îndreptat pașii spre această mănăstire.

----- 165 -----<

Aici au primit sfatuire de la vrednicul de pomenire părinte, Arhimandritul Iarion Argatu, care a insistat ca mama să participe la Taina Sfântului Maslu.

În timpul slujbelor și în timpul când se apropia de mănăstire, mama se simțea din ce în ce mai rău; din nefericire, tata a ajuns la concluzia greșită, că slujbele bisericii nu pot fi de niciun folos pentru sănătatea mamei și, astfel, după câteva zile, părinții s-au întors acasă.

Fiind o femeie cu credință în Dumnezeu, nașa nu a cedat și a sfătuit-o pe bunica să meargă la Sfânta Mănăstire Bistrița, deoarece, aici se aflau de foarte mulți ani sfintele moaște Sfântului Grigorie, mare făcător de minuni. Aici, bunica împreună cu mama, au stat aproximativ două săptămâni, fiind primite cu dragoste și căldură de monahii de mănăstirii.

Cu bucurie în suflet vă scriu că, prin mijlocirea Maicii Domnului și ale Sfântului Grigorie, dar și în urma slujbelor și rugăciunilor care s-au făcut în mănăstire de către preoți și monahii, Mântuitorul Iisus Hristos i-a dăruit mamei sănătate și a scăpat-o din ghearele morții.

Mai ales mulțumesc Sfântului Grigorie că m-a ajutat pe mine și pe sora mea să fim crescuți de aceeași mamă care ne-a născut. Câteodată, mă întreb de ce a rânduit Dumnezeu cele petrecute cu mama și în același timp, îmi aduc aminte și de vorbele părintelui Arsenie Boca: "Dumnezeu iartă, dar nimic nu trece nepedepsit". Spun acest lucru, deoarece mama făcuse avorturi și era cununoscută cu tata, deși erau verișori de gradul al doilea.

Cu durere vă scriu că, deși Dumnezeu a făcut o mare minune cu mama prin mijlocirea Sfântului Grigorie, viața familiei și-a urmat același curs,

166 ----- rămânând creștini ortodocși
mai mult cu numele, fără fapte.

În anul 2001, mama a rămas însărcinată și cu ajutorul Maicii Domnului și al Sfântului Grigorie, l-a născut pe fratele meu, care are în prezent are unsprezece ani și este sănătos.

În vara anului 2007, Dumnezeu a rânduit ca mama să treacă la cele veșnice, după ce a suferit un infarct.

În anii precedenți am încercat să fac cunoscută această minune a Sfântului Grigorie, dar marea majoritate a colegilor, prietenilor s-au rezumat la a afirma că mama mea s-a vindecat atunci prin autosugestie. Fie ca Bunul Dumnezeu să le lumineze mintea.

În ceea ce mă privește pe mine, nu am fost deloc recunoscător Bunului Dumnezeu, petrecându-mi tinerețea în tot felul de păcate și patimi, devenind un gunoi pe acest pământ și am rămas un simplu muncitor, cu puțină carte.

Dumnezeu, Maica Domnului și Sfântul Grigorie Decapolitul să ocrotească Mănăstirea Bistrița și pe noi pe toți. Amin.

(Constantin, Râmnicu-Valcea)

Sunt căsătorit, am patruzeci și unu de ani și sunt tatăl a două fete.

Începând din mijlocul lunii aprilie, anul acesta, cu o săptămână înainte de Sfintele Paști, m-am dus la medic, deoarece nu puteam să mai înghit. În timp ce mâneam, trebuia să beau apă foarte des pentru a putea să înghit.

Medicul căruia m-am adresat mi-a recomandat să merg la Clinica de Hematologie din Cluj, unde am fost diagnosticat cu limfom Hodgkin - cancer limfatic, stadiul IIB.

----- 167 -----

La o lună după Sfintele Paști, deja începusem a

doua serie a tratamentului cu citostatice, când am ajuns în parohia Porta din Maramureș, unde este preot paroh părintele Dorin Tămaș.

Aici există un paraclis al parohiei, amenajat încă din anul 2008, unde se păstrează un veșmânt atins de sfintele moaște ale Sfântului Preacuvios Părinte Grigorie Decapolitul de la Mănăstirea Bistrița din Vâlcea și o icoană reprezentându-l pe acest sfânt, lucrată în atelierul de pictură al mănăstirii. Acest paraclis a fost înființat la cererea preotului paroh, căruia înaltpreasfinția Sa, Părintele Iustinian, Arhiepiscopul Maramureșului și al Sătmăruului, i-a dat binecuvântarea cu toată inima. După sfințire, ce a avut loc în anul 2009, tot înaltpreasfinția Sa a binecuvântat așezarea veșmântului de la Sfântul Grigorie spre închinare și a unor părțicele din moaștele altor sfinți cum sunt Sfântul Ierarh Nectarie al Eghinei, Sfântul Ierarh Luca al Crimeii și ale altor sfinți, ce i s-au dăruit personal Părintelui Paroh Dorin de către diferite mănăstiri din Sfântul Munte Athos.

Prima întrebare ce mi-a fost adresată de către preot a fost dacă eu cred în puterea lui Dumnezeu, vădită nouă prin mijlocirea Sfinților Lui, apoi mi-a sugerat să facem sfințirea casei, adică o sfeștanie, să postesc, să fac o spovedanie generală și să mă împărtășesc cu Sfintele Taine, urmând ca după aceasta, atât eu, cât și soția mea, să postim în fiecare luni, miercuri și vineri și să citim zilnic acatistul Maicii Domnului Pantanassa, izbăvitoarea de cancer, al Sfântului Ierarh Nectarie al Eghinei, al Sfântului Ierarh Luca al Crimeii și al Sfântului Mare Mucenic Pantelimon. De asemenea, mi-a recomandat să particip la cât mai multe Sfinte Masluri.

----- 168 -----

Tot dânsul mi-a dat să iau dimineța înainte de masă o linguriță cu untdelemn sfințit la Taina Sfântului Maslu amestecat cu untdelemn din candela ce arde la racla cu veșmântul de la Sfântul Grigorie

Decapolitul, înaintea icoanei acestuia, precum și un pahar de aghiasmă mică și puțin vin.

În perioada în care urmam ședințele de citostatice, mă simțeam foarte rău. Atunci părintele Dorin, care merge adesea în pelerinaj la Sfânta Mănăstire Bistrița, unde se află moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, mi-a sugerat să merg acolo, să stau câteva zile și să particip vineri la Sfântul Maslu.

Împreună cu părintele Dorin și doamna preoteasă, alături de soția mea, ne-am dus în perioada 28 - 30 iunie 2012 la Mănăstirea Bistrița, așa cum fusesem sfătuit. La întoarcere, în data de 3 iulie, am mai avut o ședință cu citostatice. Dimineața, înainte de a pleca la spital, am îmbrăcat o haină ce o lăsasem la racla Sfântului Grigorie când am fost la mănăstire. A doua zi după ședința de medicație, nu am mai avut nicio stare de rău fizic. De obicei, mă simțeam foarte rău după administrarea perfuziilor cu medicamente. Acum mergeam cu autoturismul, ca și cum nu mi s-ar fi întâmplat nimic dureros și mă întrebam în sinea mea dacă mi-au fost administrate cu adevărat medicamentele sau a fost perfuzie simplă, de vreme ce mă simt atât de bine. Atunci mi-am amintit că asistenta medicală pregătise soluția perfuzabilă ca de obicei, chiar în fața mea. Totuși, au urmat alte ședințe de citostatice, starea de rău a continuat și terminând tratamentul recomandat, am fost evaluat la un computer tomograf din Oradea, unde s-a confirmat rezultatul complet favorabil mie, de vindecare. Boala dispăruse.

169 -----

Medicii au insistat să urmez și radioterapia recomandată de obicei. Am continuat până în prezent și voi continua să postesc, să mă rog citind acatistele Maicii Domnului și ale sfinților tămăduitori, precum și să iau untdelemn sfințit și aghiasmă.

În data de 14 octombrie, am participat la Vecernia cu Acatist a Sfântului Grigorie, ce s-a

desfășurat în paraclisul "Sfântul Grigorie Decapolitul" din Parohia Porta - Maramureș. După terminarea slujbei, am hotărât să-i spun Părintelui Dorin că îmi doresc atât de mult să ajung la moaștele Sfântului ca să-i mulțumesc pentru vindecare și ajutorul ce l-am primit.

Acum, când consemnez acestea, într-o zi de vineri, după săvârșirea Tainei Sfântului Maslu, am văzut pentru prima oară mâna Sfântului Grigorie sub veșmintele sale din raclă, mână de care sunt atât de sigur că a mijlocit către Dumnezeu vindecarea mea și pe care nu o văzusem înainte, deși mă închinaseam de atâtea ori și mă rugasem la racla sfintelor sale moaște.

(Traian Mihai A., Baia Mare)

■tJr Am cunoscut-o pe cea care avea să devină soția mea încă din copilărie, căci am fost colegi din școala generală și pot spune că am crescut împreună.

După decesul mamei mele, petrecut când aveam vârsta de nouăsprezece ani, am simțit dorința de a mă însingura și m-am îndepărtat oarecum din grupul de prieteni din care făcea și ea parte. În anul 2007, după aproape doisprezece ani, ne-am reîntâlnit și în anul 2009, ne-am căsătorit.

Cu toate că am urmat diverse tratamente medicale, soția a pierdut două sarcini prin avort spontan. Când a rămas însărcinată a treia oară, ne-am bucurat atât de mult să auzim mica inimioară bătând înlăuntrul ei. Totuși, sarcina s-a oprit din evoluție și durerea ne-a învăluit iarăși.

170 -----

Soției mele, care s-a gândit că trebuie să-și revină, să aibă nădejdea că Domnul și Maica Sa o vor ajuta să iasă din această suferință grea, îi mulțumesc acum din tot sufletul pentru tăria de care a dat dovadă în toată această perioadă.

În anul 2011, am plecat și noi în concediu la

părinții soției, la Câmpulung Muscel, apoi ne-am gândit să vizităm și mănăstirile din Vâlcea, pe care nu le-am mai văzut până acum. Cu acest prilej, am ajuns și la Mănăstirea Bistrița, unde se află moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul.

Verișoara mea este viețuitoare în obștea acestei mănăstiri din 2006 și după ce ne-am împărtășit de bucuria revederii, ne-a spus câteva cuvinte despre istoria mănăstirii și viața Sfântului Grigorie. Împreună cu mama soției, ne-am închinat la sfintele moaște, arătându-i durerea noastră de a nu avea copii. Am fost sfătuiți să ne rugăm cu credință, să cerem ajutorul Sfântului Grigorie, cu nădejde, căci ne va ajuta și pe noi, așa cum multe cupluri au fost binecuvântate prin mijlocirea lui. Luând untdelemn sfințit de la Sfântul Maslu și din candelile ce se păstrează nestinse la baldachinul său, am plecat acasă, întăriți în credința că Dumnezeu Se va milostivi și de noi.

În luna noiembrie, soția mea a rămas însărcinată. Sarcina nu a fost ușoară, nu i s-a permis să facă efort, nu avea voie să stea în poziție verticală decât cincisprezece minute, iar șezând, doar atât cât luam masa. Ultimele luni a stat mai mult în pat.

În luna iulie 2012, s-a născut băiețelul nostru, Andrei. S-a născut prematur, având 48 centimetri și 2,600 kilograme. Deși medicul neonatolog ne-a avertizat după naștere că ar putea să existe ceva probleme cu aparatul respirator, spre surprinderea tuturor, Andrei s-a dovedit a fi un băiețel sănătos.

171

-----<

Îi mulțumim Sfântului Grigorie că ne-a auzit rugăciunile și a mijlocit pentru ca și noi să simțim bucuria de a fi părinți și a ne împlini sufletește.

(Marian - Alexandru și Roxana C., București)

& Anul 2012 a fost unul dintre cei mai secetoși ani din ultima perioadă. Deseori se auzeau vocile celor care cereau să fie scoase iarăși sfintele moaște în procesiune, pentru a domoli stihiiile naturii, dar și pentru a alunga seceta din inimile noastre răvășite

de perspectiva unei crize nu doar economice și politice, ci, mai ales, morale.

În seara zilei de 22 iulie, la Vecernie, în catedrala arhiepiscopală din Râmnicu-Vâlcea, a avut loc o procesiune cu icoana Sfântului Grigorie Decapolitul ce se păstrează aici, făcându-se rugăciuni pentru izbăvirea de secetă. Ca urmare a acestor rugăciuni, a plouat la Sfânta Mănăstire Bistrița toată seara, iar a doua zi milostivirea Sfântului Grigorie s-a arătat la fel de mare și asupra orașului Râmnic. Precizăm că nu mai plouase de aproape cinci luni de zile.

Sfinte Grigorie, ajută mie nevrednicului, căci sunt păcătos. Roagă-te lui Iisus Hristos Domnul nostru la înfricoșata Judecată pentru noi. Îndreptează-mă pe calea cea adevărată și izgonește de la mine toate îndemnurile diavolești. Ajută-mi să mă pocăiesc. Sfinte Grigorie, te rog, ajută pe tata, pe mama și pe toate rudeniile mele cele după duh și după trup, ca să ne mântuim și ca Dumnezeu să aibă milă de noi păcătoșii la înfricoșata Judecată.

Iată, astăzi eu îți aduc această jertfa pentru binele ce l-am primit atât eu, cât și familia mea de la tine, Preacuvioase. Sfinte, îmi cer iertare în numele familiei mele, căci nu am mai fost pe la tine și că nu ne-am mai rugat să ne ajuți în greutăți și în ispite. Preacuvioase ----- 172 -----

W

<

Părinte Grigorie, bucură-te! Amin. *(Însemnare găsită la racla sfintelor moaște - rugăciunea unui școlar către Sfântul Grigorie)*

Nenumărate sunt mărturiile despre puterea rugăciunilor Sfântului Grigorie Decapolitul, căci „minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi”. Să amintim aici de tămăduirile bolilor trupești și, mai ales, de tămăduirea tainică a sufletelor îndurerate ale celor care i-au cerut cu credință și smerenie ajutorul, prin pocăință, întărindu-se în credință, nădejde și dragoste. Este cu neputință a aminti aici toate întâmplările minunate care s-au petrecut în urma rugăciunilor adresate Sfântului Cuvios Grigorie. Fiecare dintre cei ce i-au cerut cu credință ajutorul au primit sprijin de la el, uneori chiar și cei umbriți de îndoieli, pentru ca și aceștia, prin încredințare lăuntrică, să aibe de acum ca hotar în inima lor, în gânduri și fapte - piatra poruncilor lui Hristos.

Din dragostea lor cea mare, Sfinții poartă în inimile lor pe tot omul, de pretutindenii, din veac și până astăzi și se fac părtași la suferințele noastre aici, pe pământ, iar în veșnicie râvnesc să împartă cu noi bucuria cea adevărată, a cărei dulceață pe care o gustă încă de acum Biserica, unirea cea aievea și desăvârșită a veacului ce va să fie. Această comuniune este mai presus de fire, săvârșită prin harul Duhului Sfânt.

Între comuniunea dintre persoanele Preasfintei Treimi și cea din sânul Bisericii, unde viază în Hristos firea restaurată și înnoită a întregului Adam, se comunică aceeași energie dumnezeiască. Vistierul bunătăților le dăruiește celor pregătiți să se împărtășească de darurile Sale.

Străină de indiferență, asprime și brutalitate față de cei de lângă ei, mila creștină, împreună-pățimirea

173

Sfinților se dăruiește în întregime celorlalți în duhul

blândeții și al smereniei lui Hristos, pentru a deveni și noi asemenea Lui. Și noi putem fi fericiți atunci când prin pocăință părăsim negura patimilor pentru a trăi în lumina lui Hristos.

Sunt și alte minuni pe care Sfântul Cuvios Grigorie le-a mijlocit în viața oamenilor, încă neconsemnate aici. Nădăjduim că nu vor rămâne uitate, ci se vor aduna ca într-o vistierie minunată, poate cea mai valoroasă dintre tezaurele mănăstirii.

Să ne amintim aici de cuvintele maicii starețe Olga Gologan: „Am spicuit doar ceea ce s-a putut prinde în vălmășagul zilelor de față. Dar pe șiragul minunilor Sfântului Grigorie Decapolitul, strălucitul și minunatul împărțitor de daruri, spusele noastre nu pun pecete de sfârșit, căci acest șirag se va urma în pas cu aștemerea veacurilor, îmbogățindu-se cu noi împliniri și nu se va încheia decât odată cu încheierea lumii, fiindcă așa proslăvește Dumnezeu pe Sfinții Săi.

În această încheiere punem doar un vremelnic punct și zicem: Sfârșit și lui Dumnezeu laudă”.

Viața Sfântului Prea Cuviosului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul ale cărui sfinte moaște se află la Mănăstirea Bistrița-Vâlcea.....	8
Acatistul Prea Cuviosului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul.....	56
Cinstitul Paraclis al Prea Cuviosului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul	81
Noi minuni ale Sfântului Cuvios Grigorie.....	96

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPOs.r.L***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax 021.211.32.60; tel. 021.212.29.27
E-mail: ***ofnce@luminatipo.com***
www. luminatipo. com